

Thợ Săn

Contents

Thợ Săn	1
1. Chương 1: Chương 01	1
2. Chương 2: Chương 02	9
3. Chương 3: Chương 03	15
4. Chương 4: Chương 04	20
5. Chương 5: Chương 05	26
6. Chương 6: Chương 06	33
7. Chương 7: Chương 07	39
8. Chương 8: Chương 08	45
9. Chương 9: Chương 09	51
10. Chương 10: Chương 10	59

Thợ Săn

Giới thiệu

“Thẩm Âm, mặc kệ ta cưới ai, trong lòng cũng chỉ có mình người.....” Thanh âm trầm thấp vẫn vang

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tho-san>

1. Chương 1: Chương 01

Tiếng chiêng trống hòa cùng tiếng pháo hòa cùng tiếng hí nhạc từng bừng khắp phố, kiệu hoa lộng lẫy hoa mỹ, không khí tràn ngập vui mừng, thu hút rất nhiều người đến xem, các cô nương phụ nhân thì không nên được sự hâm mộ, thì thầm to nhỏ

“Ai nha! tiểu thư Cổ gia Tô Châu thật đúng là may mắn, gả cho nhà giàu nhất kinh thành chúng ta, coi như nửa đời sau không lo cơm áo gạo tiền mà còn có thể hưởng hết vinh hoa phú quý a” một vị đại thẩm

béo ú không giấu được sự ghen tỵ lên tiếng, thầm than khi mình trẻ tuổi đã không gặp được vận may như thế.

“Cũng đúng nha” các thiếu nữ ánh mắt ngập tràn ảo mộng “ đừng nói là Đông Phương gia sản nghiệp lớn, chỉ riêng danh hiệu Đông Phương thiếu phu nhân thôi thì thử hỏi có cô nương nào ở kinh thành không mong muốn?”

“Nhưng chẳng phải lời đồn Đông Phương thiếu gia nghiêm khắc lãnh khốc, bất cận nhân tình sao? Tiểu thư Cổ gia này gả tới không biết thế nào? lão Trương bán tào phớ cũng tham gia thảo luận cùng các tam cô lục bà.

“Người không biết rồi” đại thẩm béo cười nhạo “ gả vào Đông Phương gia, nửa đời sau không lo ăn lo mặc thì quản chi chuyện Đông Phương thiếu gia lãnh khốc chứ”

“Vậy sao” Lão Trương ngây ngô gãi gãi đầu nói “ nhưng chẳng phải bên cạnh Đông Phương thiếu gia vẫn có Mộ cô nương sao? Trước đó vài ngày, trên đường còn thấy Đông Phương thiếu gia rất quan tâm, chăm sóc cho Mộ cô nương a”

Nghe vậy, mọi người trầm mặc nhìn nhau, hồi lâu đại thẩm béo mới lên tiếng “ vậy thì đã sao, Đông Phương gia sản nghiệp lớn đương nhiên phải cưới người có thể hỗ trợ cho sự nghiệp, không cưới thiên kim của thủ phủ Tô Châu chẳng lẽ lại cưới một cô nương không cha mẹ, không bối cảnh như Mộ cô nương sao? Ta nghĩ không quá một năm, Đông Phương thiếu gia nhất định sẽ nạp Mộ cô nương làm thiếp, như vậy Mộ cô nương cũng nên bằng lòng”

“Nói cũng phải” các thiếu nữ lại che miệng cười trộm “ tuy rằng làm tiểu thiếp không địa vị nhưng làm tiểu thiếp nhà giàu thì cuộc sống vẫn hơn dân chúng bình thường, cho dù làm tiểu thiếp, ta tin cũng có rất nhiều cô nương tranh nhau gả cho Đông Phương thiếu gia”

“Các người thật không biết xấu hổ, Đông Phương thiếu gia có để mắt thì cũng phải là người xinh đẹp như Mộ cô nương, các người đừng có si tâm vọng tưởng” đại thẩm cười lạnh, người đều có số mạng của mình.

“Ai nha! Đại thẩm, người nói vậy là không đúng “ các thiếu nữ líu ríu kháng nghị trong tiếng chiêng trống vang trời.

Trong lúc mọi người bàn tán xôn xao, kiệu hoa đỏ thắm từng bước một tiến về Đông Phương phủ ở thành đông mà đi...

“Sư huynh, ta thật không biết nên cảm kích người thế nào...” Chu Hỉ Nhi ôm đứa nhỏ gầy yếu vừa mới thoát khỏi cơn bệnh nặng, hai mắt rưng rưng cảm kích.

“Đứa ngốc! Nói mấy lời như vậy làm gì” khuôn mặt cương nghị của Đinh Khôi hiện lên ý cười “ con của người cũng giống như con của ta, cứu hần là việc nên làm, cũng chỉ là nhắc tay chỉ lao, nào phải chuyện lớn gì”

Chu Hỉ Nhi trong lòng cũng hiểu được mọi việc không đơn giản như Đinh Khôi nói. Con của nàng từ lúc mang thai đã bị bệnh, ép buộc bọn họ không biết bao lâu, mới biết bao danh y chạy chữa cũng không khởi sắc, cuối cùng mới tìm tới đại sư huynh vốn ẩn cư đã lâu. Đại sư huynh kế thừa toàn bộ y thuật của sư phụ, mất hơn một tháng, dồn hết tâm huyết mới giữ lại được cái mạng nhỏ của con nàng.

“Cuối cùng hết thấy đều trôi qua, đứa nhỏ cũng không còn gì đáng ngại” như hiểu được tâm tư ái thế, Đinh Viễn lên tiếng an ủi, lòng cũng thầm thấy may mắn vì con trai không việc gì.

May mắn là Hỉ Nhi có một sư huynh y thuật siêu phàm, nhưng không biết là ẩn cư nơi thâm sơn cùng cốc nào. Hần vừa biết tin này liền dùng mạng lưới tình báo khổng lồ nhanh chóng điều tra, đi khắp nơi dò hỏi, cuối cùng cũng tìm thấy người trên núi Trường Bạch, liền mời về kinh thành chữa bệnh cho ái nhi.

“Ân.” Nép vào lòng trượng phu, Chu Hỉ Nhi ôm đứa nhỏ đang ngủ say, nở nụ cười mỹ mãn.

Nhìn đôi uyên ương trước mắt, Đinh Khôi cảm thấy vui mừng vì sư muội đã tìm được lương tể “ rồi núi đã lâu, cũng tới lúc ta nên trở về”. Hần không quen cuộc sống ồn ào náo nhiệt, nên mới có hai tháng đã nhớ căn nhà gỗ trên núi của mình.

“Sư huynh, người không ở lại thêm mấy ngày sao?” Chu Hỉ Nhi lên tiếng, tuy biết sư huynh thích cuộc sống nhàn vân dã hạc nơi thôn dã nhưng nghe hắn muốn rời khỏi thì trong lòng không tránh khỏi luyến tiếc.

Từ sau khi sư phụ qua đời, hắn liền đi ngao du khắp nơi, một năm rưỡi cũng không có tin tức, nếu không phải phát động số đông người tìm kiếm thì e là sư huynh muội hai người mất mấy năm mới gặp được.

“Không được!” Đinh Khôi yêu thương mỉm cười. “Ta là măng phu lỗ măng, cuộc sống dân già vẫn thích hợp với ta hơn”

Biết tính hắn, Chu Hỉ Nhi không tiếp tục giữ lại, chỉ đưa ra yêu cầu “lúc này đi rồi cũng dừng ba, bốn năm không có liên lạc, nếu rảnh hãy gửi tin về để ta biết người thế nào, có được không?”

“Được rồi! Ta còn rất vừa lòng chỗ ở hiện nay, sẽ không rời đi, từ nay về sau nếu có chuyện gì, phái người lên núi tìm ta là được” mỉm cười hứa với nàng.

Có được lời hứa, khuôn mặt xinh đẹp của Chu Hỉ Nhi tươi cười rạng rỡ, như vậy sư huynh muội hai người sẽ không mất liên lạc nữa.

Đan Định Viễn như nhớ ra chuyện gì mà mày kiếm nhíu chặt. Khi tìm kiếm Đinh Khôi cũng đã thu thập không ít tin tức giang hồ, giống như cũng có một nhóm người khác bí mật tìm kiếm hành tung của hắn, xem ra cần phải cảnh báo trước cho hắn biết, để hắn có sự chuẩn bị.

“Đúng rồi! Sư huynh, người có quen Lý gia trang ở Giang Nam không?” vì quan hệ với ái thê nên hắn cũng theo nàng gọi Đinh Khôi là sư huynh.

Đinh Khôi đầu tiên là sửng sốt, sau đó nhíu mày “có chuyện gì sao?”

Xem ra là có quen biết, Đan Định Viễn biểu tình nghiêm túc “ta nghe được tin Lý gia trang phái rất nhiều thám tử đi tìm người, không biết có ý gì. Sư huynh, người nên cẩn thận một chút, nếu thực sự có phiền toái cứ đến kinh thành tìm chúng ta”

Lý gia trang này tiếng tăm trên giang hồ cũng không mấy tốt, hay bao che khuyết điểm càng là người ta không thích, nay bọn họ tìm Đinh Khôi, e là không có chuyện gì tốt. Với tính cách của Hỉ Nhi nhất định sẽ không ngồi nhìn sư huynh gặp chuyện cho nên hắn phải giúp Đinh Khôi, cho dù Đinh Khôi không phải là sư huynh của Hỉ Nhi thì chỉ riêng việc cứu chữa cho ái thê cũng đủ cho hắn dù vượt núi băng sông cũng không chối từ.

“Như thế nào? Lý gia trang tìm sư huynh để làm gì?” Chu Hỉ Nhi ngạc nhiên hỏi. Sư huynh nàng tuy kế thừa y thuật và võ công thượng thừa của sư phụ nhưng tính tình trầm ổn, cho dù có người cố ý gây sự hắn cũng yên lặng cho qua, không chủ động ra tay, người như thế sao có thể kết thù kết oán với ai.

“Không có gì, người đừng lo lắng!” Cười nhẹ, Đinh Khôi nói cho qua chuyện

“Sư huynh, người cứ như vậy, người ta lo lắng cho người, còn người thì cứ làm như không có việc gì”

Đan Định Viễn dùng phương thức của nam nhân đối với nam nhân, vỗ vai Đinh Khôi đơn giản một câu “Lý gia trang tuy có tri phủ đại nhân làm chỗ dựa nhưng An Tĩnh Hầu ta không để vào mắt”

Đinh Khôi nghe vậy lạnh nhạt cười, không nghĩ ân oán giữa hắn và Lý gia trang cần tới quan hệ với quan phủ để giải quyết.

“Sư huynh, nếu thực sự, người đừng ngại tới tìm chúng ta, nhất là chuyện liên quan tới quan phủ, Định Viễn có rất nhiều biện pháp” Không phải nàng nói ngoa, trạng phu là hầu gia cũng là trọng thần bên cạnh hoàng thượng, quyền thế cũng không nhỏ nha.

“Đã biết!” Đinh Khôi sửng nịch xoa xoa đầu nàng. Hắn và Hỉ Nhi đều là cô nhi, từ nhỏ được sư phụ thu dưỡng, hai người kém nhau mười tuổi cho nên có thể nàng là do một tay hắn chăm sóc từ nhỏ tới lớn, cảm tình của hai người rất tốt. Hỉ Nhi đối với hắn vừa giống anh lại cũng giống cha, nay biết hắn có khó khăn nàng đầu thế ngoảnh mặt làm ngơ.

“Khụ –” thấy hai người thân thiết như thế, Đan Định Viễn liền ăn dấm chua dù biết hai người chỉ đơn thuần là tình cảm huynh muội nhưng vẫn không kiềm chế được.

Thấy vậy Đinh Khôi cười thâm, rút tay lại, Chu Hỉ Nhi thì buổi cười liếc mắt nhìn tướng công thích ăn dầm chua.

Ra về vô tội nhìn lại nàng, Đan Định Viễn ôm nàng càng chặt hơn.

Nhìn đôi vợ chồng liếc mắt đưa tình, Đinh Khôi nói lời từ biệt “ tốt lắm, ta thực sự phải đi rồi”

“Vợ chồng chúng ta tiễn người”

Ba người vừa nói vừa đi ra bên ngoài, không bao lâu đã tới đại môn, mã phu đưa Đinh Khôi từ Trường Bạch sơn tới cũng đã chờ trước cửa cùng với tuần mã cao lớn bóng loáng.

Cầm lấy dây cương, Đinh Khôi xoay người nhảy lên, vững vàng ngồi trên lưng ngựa

“Sư huynh, người phải bảo trọng.” Chu Hỉ Nhi lưu luyến không rời.

“Ta sẽ!” hần nhẹ giọng nói “ các người cũng bảo trọng”

Tiếng chưa dứt, hắc mã đã lao đi như bay...

* * *

Bóng đêm âm trầm che giấu vui mừng của đám cưới, tiền thính ồn ào, thanh âm chúc rượu vang lên, vọng tới phía hậu viện trầm tĩnh.

Ánh trăng xuyên qua cửa sổ chiếu vào sương phòng u ám, trong mộng lung vẫn cảm nhận được bên trong được bài trí rất trang nhã, không xa hoa như những gia đình phú quý khác. Nhưng nếu để ý kỹ sẽ thấy mỗi vật dụng trong phòng đều do danh gia làm ra, một vật tùy tiện cũng có giá trị ngàn vàng, nếu bọn đạo chích vào đây kiểm soát thì cả đời không cần lo ăn lo mặc nữa rồi.

Trên giường làm bằng gỗ tử đàn, một nữ tử khề thở dài, đứng dậy rồi thướt tha đi đến bên cửa sổ, ánh trăng chiếu rọi dung nhan tuyệt thế của nàng, tiếc là hai mắt lại u buồn như chứa tang thương mấy đời.

Mộ Thấm Âm lắng nghe thanh âm vui mừng dứt quãng truyền tới lại cảm thấy không vui

Thấm Âm, mặc kệ ta cưới ai, trong lòng vĩnh viễn chỉ có một mình người.....

Thanh âm trầm thấp của người nọ còn vang bên tai, đưa bàn tay trắng như bạch ngọc lau đi dòng lệ, Mộ Thấm Âm lắc đầu, bỗng nhiên mỉm cười. Cảm tình thanh mai trúc mã thì sao? Nàng chẳng qua là cô nhi ăn nhờ ở đậu, mà người nọ là thương nhân, luôn lấy lợi ích làm đầu cho nên cưới vợ cũng phải chọn nữ tử có thể giúp cho sự nghiệp của hắn, sao có thể chọn nàng?

Nếu ở lại thì sẽ là ba người dây dưa không dứt. Không, như vậy không công bằng với tân nương cũng không công bằng với bản thân nàng.

Người nọ cho nàng những gì tốt nhất nhưng lại không biết điều duy nhất nàng muốn là gì. Rất đơn giản, nhưng lại không thể làm được.

Đã tới lúc nàng nên rời đi.

Khi tân nương gả vào thì nơi nàng vẫn sống nhiều năm đã không còn là nhà của nàng nữa rồi.

* * *

Đêm khuya thanh vắng, không một bóng người trên đường, đột nhiên lại vang lên tiếng vó ngựa rõ ràng mà ổn định, quy luật mà giàu tiết tấu.

Đột nhiên từ ngõ nhỏ có một bóng đen xông ra, kỵ sĩ tựa hồ không đoán được sẽ xảy ra tình huống này, nhìn thấy không thể ghìm ngựa lại nên liền bay người rời khỏi thân ngựa rồi phi thân ôm lấy bóng đen vừa xông ra còn đang choáng váng, thân mình xoay tròn, rồi lại ngồi trên lưng ngựa, toàn bộ động tác liền lạc lưu loát, không có chút dư thừa hay bối rối.

Kỵ sĩ một tay ôm người, một tay kéo dây cương làm cho con ngựa giảm tốc độ đến khi dừng lại hẳn. Ngựa dừng lại, kỵ sĩ liền xuống ngựa, nhú mồm nói “ người...”

“Thực xin lỗi, ta không biết...”Mộ Thấm Âm kinh hoàng, lắp bắp nói “ ta không phải cố ý”

Không ngờ lại là một nữ nhân, Đinh Khôi vội vàng buông tay thả người “ thật có lỗi, thất lễ”

Sợ hãi ngẩng đầu liếc nhìn nam nhân trước mắt, làm cho nàng không khỏi kinh ngạc. Nam nhân này thân hình cao lớn uy mãnh, ngũ quan y như điêu khắc, nếu đứng yên thì y như một ngọn núi nhỏ sừng sững.

Dưới ánh trăng, Đinh Khôi có thể thấy rõ nữ tử đột nhiên xuất hiện trong đêm có dung mạo tuyệt thế, dáng người yếu điệu, khí chất trầm tĩnh, đáng vẻ tiểu thư khuê các nhưng sao lại chạy trên đường vào lúc này?

Quên đi! Không cần phải nghĩ nhiều, thế nhân luôn có lý do, bản thân hẳn chẳng phải cũng phóng ngựa như bay trong đêm sao?

“Cô nương, đêm đã khuya, người một mình trên đường rất không an toàn, nếu được thì để tại hạ đưa cô nương về” Đinh Khôi cũng không muốn chuốc thêm phiền toái, chỉ cần đưa đối phương an toàn về nhà thì lương tâm không phải áy náy gì.

“Ta.....” Mộ Thâm Âm chần chờ, từ phía xa truyền đến tiếng người huyên náo, mơ hồ còn nghe tiếng gọi Mộ cô nương...

Hắn tìm đến đây! Làm sao có thể? Lúc này là đêm động phòng hoa chúc, hắn sao có thể phát hiện ra nàng đã trốn đi? Mộ Thâm Âm vừa sợ vừa gấp, lại càng không muốn bị phát hiện.

“Van cầu người dẫn ta đi thôi!” nắm lấy vạt áo nam nhân trước mặt, mắt lộ vẻ cầu xin, lúc này chỉ có hắn mới giúp được nàng.

“Cô nương.....” Đinh Khôi thật là khó xử, nhân lực của hắn rất tốt, cho dù ban đêm cũng thấy gia đình đang đốt đuốc kiếm người, biểu tình khẩn trương, xem ra người họ muốn tìm chính là cô nương trước mắt.

“Cầu người.....” Phấn môi trở nên trắng bệch, dung nhan tuyệt mỹ tràn ngập đau lòng. Nàng biết bản thân quá mạo hiểm, không biết nam nhân trước mắt là người tốt hay xấu, không biết đi cùng hắn sẽ có kết cục thế nào. Nhưng giờ nàng không thể nghĩ nhiều, nếu không có hắn hỗ trợ, nàng nhất định sẽ bị mang về, lại bị tơ tình dây dưa. Như vậy nàng cần gì phải trốn đi? Nàng không phải vì muốn cắt đứt tất cả nên mới rời khỏi nơi chốn xa hoa kia sao?

Không! Nàng không muốn quay về. Thay vì ba người dây dưa, vĩnh viễn không rõ thì nàng tình nguyện từ bỏ tất cả, quên đi đoạn tình buồn, bắt đầu cuộc sống mới. Cho dù tương lai mờ mịt không rõ, rất nhiều nguy hiểm, tràn ngập khó khăn nhưng ít ra là do chính nàng lựa chọn.

Dĩ vãng nàng bị “Người nợ” bảo hộ rất tốt nhưng nàng chưa từng vì chính mình mà quyết định điều gì, bây giờ, ngay lúc này đây, nàng sẽ đánh cược tương lai của mình với một nam nhân xa lạ. Nếu hắn là người xấu, đem bán hay tra tấn nàng, như vậy nàng cũng chấp nhận.

Dù sao nàng cũng đã vì bản thân mà cố gắng, tin tưởng rằng nàng sẽ không phải hối hận.

Nhìn vẻ mặt nàng lúc đầu hốt hoảng sau dần trở nên kiên nghị, Đinh Khôi biết mình đã gặp phiền toái.

“Cầu người..... Ta, ta không muốn trở về...” bàn tay nắm vạt áo hắn chặt thêm, nàng biết là mình đang ép hắn nên thanh âm không khỏi run rẩy.

Đinh Khôi còn đang do dự thì thanh âm từ xa đã tới gần

“Mau! Qua phía bên kia tìm thử...”

“Thiếu gia nói, bất luận như thế nào nhất định phải đem người bình an trở về.....”

“Mộ cô nương, người ở nơi nào.....”

“Người mau ra đây, Mộ cô nương, thiếu gia rất lo lắng người.....”

Ngọn lửa đã hướng về phía bên này, bóng người ngày càng rõ, Mộ Thâm Âm càng thêm lo lắng, gấp đến độ hộc mắt lưng tròng...Nếu còn không đi thì sẽ bị phát hiện, nàng không muốn quay về a.

Thấy nàng nước mắt lưng tròng, sắc mặt tái nhợt, không biết sao trong lòng Đinh Khôi cảm thấy khó chịu, không nhẫn tâm. Thế là...

“Nếu người không ngại, cùng lên ngựa đi!” Hắn kinh ngạc nghe thanh âm của mình phát ra.

“Người.....” đã nghĩ không còn hi vọng, chẳng ngờ hần lại vươn tay ra “ cảm ơn người...” nàng nghẹn ngào Không có biện pháp đối phó với nước mắt của nữ nhân, Đinh Khôi vội vàng làm như không thấy, cố ý lên tiếng “ mau lên đi”

Không để nàng kịp phản ứng, đã ôm lấy người, phi thân lên ngựa.

Mộ Thấm Âm chỉ cảm thấy một bóng đen lóe lên, còn chưa nhìn rõ tình huống thì đã được ôm lên lưng ngựa, an ổn nép mình trong lồng ngực dày rộng đầy nam tính.

“Ta.....” Trừ bỏ “Người nọ” , lần đầu tiên trong đời nàng gần gũi với một nam nhân như thế, có thể người được mùi hương thảo được tản ra từ người hần, Mộ Thấm Âm bất giác đỏ mặt, đang muốn tạo khoảng cách với hần...

“Sát!” Đinh Khôi thấy nhóm gia đình đang tới gần, không đợi nàng nói hết câu đã nắm chặt dây cương, quay ngựa, khê quát một tiếng, hắc mã cao lớn hiểu ý chủ lập tức phóng như bay.

Động tác bất ngờ làm Mộ Thấm Âm đang muốn tách ra lại ngã vào lồng ngực của Đinh Khôi, cảm thấy không khí lạnh lẽo lướt qua mặt, khung cảnh bên đường dần dần bị bỏ lại

Nàng biết nàng phải rời đi, từ bỏ cuộc sống quen thuộc cùng những gì liên quan tới người nọ.

Nước mắt không tự chủ được lại chảy ra, thấm ướt một mảng thanh sam trước ngực của nam nhân kia...

* * * *****

Bóng đêm thâm trầm, trong tân phòng lúc này lẽ ra phải là ân ái triền miên nhưng chỉ có một mình tân nương ngồi lẻ loi, thẹn thùng trên giường với mũ phượng, khăn quàng vai, chờ đợi chú rể vì nàng mà xốc khăn voan.

Chờ, chờ, hỉ chúc long phượng cháy đã gần hết, đêm đã gần tàn nhưng chẳng thấy bóng phu quân đâu, tâm tình e lệ vui sướng đã dần chuyển sang cảm giác lo lắng, bất an. Theo lý tân khách cũng nên ra về, chú rể dù có say cũng nên bị đuổi về phòng, sao giờ một chút động tĩnh cũng không có?

“Xuân Nhi?” Cổ Hương Linh thử kêu một tiếng, dưới khăn trùm đầu, thị lực của nàng chỉ có thể giới hạn ở đôi bàn tay bé nhỏ đang đặt trên đùi.

Di? Không có người lên tiếng trả lời! Làm sao có thể? Xuân Nhi là nha hoàn hồi môn theo nàng từ nhà mẹ đẻ đến, nên làm bạn bên cạnh nàng mới phải, sao lại không thấy?

“Xuân Nhi?” Không tin lại gọi một lần.

Vẫn như cũ không người lên tiếng trả lời.

Cổ Hương Linh lòng tràn đầy nghi hoặc, vụng trộm xốc khăn đỏ lên nhìn chung quanh, thấy nha hoàn Xuân Nghi vì mệt mỏi mà dựa vào một góc giường thiếp đi.

Buông khăn đỏ xuống, nàng thoáng an tâm, lớn tiếng kêu thêm lần nữa “ Xuân Nhi”

“Tiểu, tiểu thư?” Xuân Nhi bưng tỉnh, vội vàng đến bên giường chờ nghe tiểu thư sai khiến

“Xuân Nhi, người đang ngủ sao?” dưới khăn đỏ truyền ra tiếng nói mang theo ý cười.

“Tiểu thư, thực xin lỗi, nô tỳ vẫn chờ cô gia tới nhưng đêm đã khuya nên bất tri bất giác liền...”

“Liền ngủ quên” bổ sung thêm câu của Xuân Nhi, Cổ Hương Linh lại không có trách móc hạ nhân “ không trách người được, đã quá khuya, người cũng đã mệt rồi”

“Đúng vậy” thấy chủ tử không trách tội, Xuân Nhi líu ríu thăm oán “ cô gia cũng thật kỳ lạ, đã trễ thế này sao còn chưa thấy bóng người? người ta chẳng phải hay nói đêm xuân đáng giá gì d91o1 sao?” Nàng không đọc sách, biết vài ba chữ thôi nên chỉ có thể nói tới đó

“Là đêm xuân đáng giá ngàn vàng” Cổ Hương Linh sửa chữa.

“Ai nha! Quần chi ngàn vàng hay trăm vàng, ta chỉ muốn nói cô gia tính làm gì thôi? Lại để tiểu thư chờ lâu như vậy, thật quá đáng” tuy rằng nàng không đọc sách, không hiểu đạ lý nhưng cũng biết đem tâm hôn, tướng công sao có thể chậm chạp không vào động phòng.

Càng kỳ lạ là nô bộc trong phủ tựa như toàn bộ đều biến mất, không thấy một bóng người, có chuyện gì sao? Đừng nói tiểu thư ngày đầu tiên gả vào đã bị khi dễ nha, Xuân Nhi nàng không để yên đâu.

“Xuân Nhi, đừng nói bậy!” Nhẹ giọng trách cứ, Cổ Hương Linh cũng không muốn ngày đầu tiên đã bị người ta nói nàng dung túng hạ nhân phạm thượng, như mà...Xuân Nhi nói cũng không phải không có lý, vì sao đêm đã khuya mà tướng công còn không thấy bóng dáng? Đã xảy ra chuyện gì? Nếu ngay ngày tân hôn, tướng công đã không vào phòng của nàng thì từ nay về sau nàng sao có thể ngẩng đầu làm người? e là nô bộc trong Đông Phương phủ sẽ ngăm cười nhạo nàng chỉ là phu nhân trên danh nghĩa, là nương tử không giữ được tâm của trượng phu.

Càng nghĩ, nàng càng cảm thấy kinh hãi. Đông Phương Thanh vì giao dịch mua bán mà hay lui tới cùng phụ thân, mỗi lần phụ thân kinh thương trở về đều khen ngợi Đông Phương vĩ đại thế nào, tuổi trẻ tài cao ra sao...Với sự ca tụng tích cực của phụ thân, nàng cũng dần dần để ý tới người này, cũng bắt đầu có hảo cảm.

Cho đến một ngày, phụ thân bỗng nhiên cáo hứng về nhà, nói với nàng là Đông Phương Thanh đã hướng hân cầu hôn, muốn hỏi ý của nàng. Nàng đương nhiên là gật đầu đáp ứng, cũng từ đó nàng bắt đầu chờ mong đến ngày gả đi. Cho đến khi kiệu hoa đưa nàng tiến vào đại môn Đông Phương gia, bái đường, chính thức trở thành phu nhân của Đông Phương Thanh, nàng mới cảm giác tướng công không trở về tân phòng thực không thích hợp.

“Người ta nói là lời nói thật a.....” Xuân Nhi rất ủy khuất than thở.

Cổ Hương Linh làm sao không biết nàng bất bình thay mình, khẽ thở dài nói “ Xuân Nhi, ở đây không phải là Cổ gia, từ nay về sau người không được nói thẳng như vậy”

“Người ta đã biết rồi” hiểu được hoàn cảnh bây giờ đã khác trước, mọi sự phải cẩn thận, miễn cho tiểu thư khó xử.

“Hiểu được là tốt rồi.” Xuân Nhi là một nha đầu thông minh, tin tưởng nàng sẽ không gây phiền toái.

Hai người lại lâm vào trầm mặc, mãi cho đến khi ngoài cửa phòng có ánh sáng, báo hiệu một ngày mới sắp bắt đầu, Xuân Nhi mới thật cẩn thận đề ra ý kiến với chủ tử vẫn ngồi ngay ngắn trên giường

“Tiểu thư, chi bằng ta ra ngoài xem tin tức thế nào”

“Vậy không tốt lắm...” Cổ Hương Linh chần chờ

“Có quan hệ gì? Nô tỳ vụng trộm ra ngoài nhìn xem một cái rồi lập tức quay về liền, sẽ không ai phát hiện ra...” nàng tích cực nói tiếp “ dù sao khi đã rõ ràng mọi chuyện, tiểu thư cũng an tâm chờ đợi cô gia hơn”

Do dự một lát, cuối cùng Cổ Hương Linh cũng đáp ứng “ được rồi, nhưng người phải đi nhanh về nhanh, đừng để người khác phát hiện, biết không?”

“Tiểu thư, người cứ việc yên tâm đi!”

Xuân Nhi vội vàng cam đoan, lập tức đi ra ngoài, lén lút đi về phía đại sảnh để lại một mình Cổ Hương Linh trong phòng.

Nghe cửa phòng vang lên một tiếng, Cổ Hương Linh biết Xuân Nhi đã đi tìm hiểu tin tức, nàng khẽ thở dài, vì Đông Phương Thanh mãi không tới nên cảm thấy rất bất an, mũ phượng nặng chịch khiến gáy của nàng đau nhức không thôi, hai bàn tay trắng nõn nhỏ bé xiết lại, cảm thấy lòng nặng trĩu.

Người sẽ cùng nàng nắm tay cả đời là người như thế nào? phụ thân nói hân tuổi trẻ đầy hứa hẹn, tướng mạo bất phàm tuy có chút nghiêm túc nhưng cũng đáng là một người để phó thác cả đời. Hi vọng những gì phụ thân nói là thật, nàng chỉ hi vọng cùng hân chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão a.....

Suy nghĩ miên man, chẳng biết qua bao lâu nàng bị tiếng bước chân dồn dập làm phục hồi tinh thần.

“Tiểu thư..... Tiểu thư.....” Xuân Nhi vội vàng chạy vào phòng, hồn hển nói “ tiểu thư, chúng ta về Tô Châu đi, Đông Phương Thanh quả thực là tên hỗn đản”

“Sao, làm sao vậy?” Cổ Hương Linh cả kinh, bị khăn đỏ bao trùm nên không nhìn thấy vẻ mặt giận dữ của Xuân Nhi, nhưng theo âm điệu thì cũng biết nàng đang rất phần nộ

“Tiểu thư, vừa rồi ta ra ngoài, vừa vặn gặp một đám nô bộc hùng hực khí thế chạy qua, ta kéo một nha đầu lại hỏi xem chuyện gì đã xảy ra. Kết quả người biết ta nghe được gì không?” Xuân Nhi hét chói tai “ nữ nhâ, bọn họ đi tìm một nữ nhân, là nữ nhân Đông Phương Thanh trân ái. Vì nữ nhân kia mất tích nên Đông Phương Thanh giận dữ trách phạt hạ nhân, cùng hạ lệnh của phủ đi tìm người, nhất định phải tìm được người trở về”

“Tiểu thư, người nói đây có phải là vũ nhục người sao? Hắn thế nhưng trong đêm tân hôn lại đi tìm một nữ nhân không danh không phận, để cho một chính thê như người lẻ loi trong phòng, thật quá đáng. Hắn rốt cuộc có để tiểu thư vào mắt không? hắn làm vậy thì sau này sao tiểu thư có thể ngẩng đầu làm người...”

Cổ Hương Linh nghe đến thất thần, đôi môi trắng bệch...rốt cuộc là chuyện gì? Hắn có một nữ nhân âu yếm? nếu hắn đã có người yêu, sao còn muốn cưới nàng? Có ai nói cho nàng biết đáp án không?

Hắn không vào tân phòng là vì nữ nhân kia sao? chẳng lẽ nàng ngay đêm tân hôn đã bị chồng ruồng bỏ sao? lúc này chắc toàn bộ nô bộc trong Đông Phương phủ đang cười nhạo nàng?

Nhạo báng? Đồng tình? Không!Cổ Hương Linh nàng tuyệt đối không cần người ta đồng tình.

Run rẩy kéo khăn voan xuống, sắc mặt tái nhợt, không còn vẻ vui mừng của tân nương tử.

Xuân Nhi mắng người thì rất khí thế, nhưng thấy chủ tử kéo vải đỏ xuống, vẻ mặt trắng bệch trông rỗng thì tự mắng mình mình, sao không nghĩ tới cảm thụ của tiểu thư, chỉ biết phát tiết mà không chút suy nghĩ...

“Tiểu, tiểu thư, người..... Người có khỏe không?”

“Xuân Nhi, giúp ta lấy mũ phượng trên đầu xuống” Cổ Hương Linh nói

“Ách? Hảo, tốt!” Xuân Nhi đầu tiên là sửng sốt, lập tức động thủ giúp nàng, trong miệng còn không ngừng an ủi. “Tiểu thư, tuy rằng đã bái đường, nhưng chưa viên phòng, chưa phát sinh hậu quả, chúng ta quay về Tô Châu nói với lão gia đi, từ bỏ hôn sự này, coi như mọi chuyện chưa từng xảy ra, người thấy thế nào?”

“Không!” Dỡ xuống mũ phượng, cởi gả ý đồ thăm, Cổ Hương Linh vẻ mặt trắng bệch nhưng tràn đầy kiên quyết “ Cổ gia chúng ta không có nữ nhi gả đi rồi lại quay về, nếu đã bái đường, ta chính là người Đông Phương gia”

Vừa vào cửa đã quay về Tô Châu sẽ làm cho Cổ gia, làm cho phụ thân khó xử, cho nên nàng nhất định không thể quay về, nàng tình nguyện đặt cược hạnh phúc cả đời, đem tất cả hi vọng gởi vào Đông Phương Thanh. Tuy có thể đến cuối cùng nàng sẽ thua nhưng chưa thử thì sao biết được kết quả?

Xuân Nhi thực muốn kêu oan cho tiểu thư, tiểu thư tốt như vậy, vì sao gặp phải chuyện này? Lão thiên gia thực sự rất không công bằng. Tức nhất cũng chính là Đông Phương Thanh, rõ ràng hắn hướng lão gia cầu hôn, giờ lại đối xử với tiểu thư thế nào, thực sự đáng giận.

“Xuân Nhi, khóa phòng lại, cũng tới lúc nên ngủ rồi” cởi bỏ quần áo nặng nề chỉ còn lại bộ trung y, nàng lên giường, quyết định không để ý tới nữa.

“Tiểu thư không đợi cô gia?”

“Không “ Cổ Hương Linh bị thương nói “ hắn sẽ không đến đâu” đêm tân hôn lại đi tìm nữ nhân khác thì chắc chắn sẽ không nghĩ tới tân hôn nương tử, nàng cũng không hi vọng Đông Phương Thanh sẽ tồn tại trong đầu nàng.

Bất quá — ngày mai! Ngày mai, nàng sẽ làm hắn phải nhìn thấy nàng. Ngày mai...

2. Chương 2: Chương 02

Lối lạc tuấn bạt, mây mù lượn lờ, thế núi hiểm trở, bên trên có một ngôi nhà nhỏ bằng gỗ, nhìn bên ngoài thấy cũng tinh xảo nhưng lại vững chắc, chịu được mưa dầm nắng dãi, cho dù bão tuyết cuồng phong cũng không thể xâm nhập.

Bên ngoài được ngăn thành tiểu được viên, bên trong trồng đủ loại kỳ hoa dị thảo được chủ nhân sưu tầm trong núi về cùng với các loại dược liệu nổi tiếng, sức sống mãnh liệt, từng bừng khoe sắc cho thấy đã được chủ nhân dốc lòng chăm sóc.

Một cô nương đang ngồi trên bậc thang trước cửa, nàng vừa may áo vừa hưởng thụ ánh mặt trời ấm áp, trước mặt nàng là nam nhân vững chãi như núi đang chế cũi. Mồ hôi tuôn ra tỏa sáng dưới ánh mặt trời, từ cổ chảy xuống ngực, lại bị quần áo hút lấy làm cho trước ngực ẩm ướt một mảnh, dán sát vào da thịt. Theo động tác kiên quyết mà hữu lực của hắn, có thể mơ hồ nhìn thấy dáng người rắn chắc, cơ bắp cuộn cuộn của hắn.

Nữ tử kia tay không ngừng hoạt động, chốc lát sau đã thấy dừng tay, có lẽ việc may vá đã xong, ngược khuôn mặt tinh xảo tuyệt đẹp lên, liếc nhìn nam nhân vẫn đang trầm mặc bỏ cũi thì tim dường như đập mạnh và loạn nhịp...

Một tháng! Nàng rời khỏi Đông Phương gia ở kinh thành đã một tháng. Mộ Thấm Âm chưa xót nỗi nụ cười, trong lòng có nhiều điều muốn nói nhưng lại không biết nên làm thế nào. Vốn nghĩ nàng một mình rời đi, cuộc sống sau này sẽ rất khó khăn, vất vả, không ngờ ngoài trừ đêm đó bị sợ hãi thì hết thảy đều rất thuận lợi, mà tất cả đều nhờ nam nhân đáng tin cậy như núi trước mặt – Đinh Khôi.

Ngày đó, nàng tùy tiện xin hắn hỗ trợ, cũng không để ý hắn là người xấu hay tốt thì đã quả quyết đi theo hắn. Cũng may nam nhân này tuy bề ngoài có chút dọa người, tính tình trầm mặc ít nói nhưng là một người tốt. Hắn mang nàng rời khỏi kinh thành, sáng sớm hôm sau đã đưa nàng đến một trấn nhỏ phồn vinh...

“Cô nương, nơi này hẳn là an toàn, nếu người muốn đến nơi khác tìm người thân thì mã dịch trong trấn cũng có thể giúp người...” đứng trước đầu ngựa, Đinh Khôi ôn hòa nói

“Ta..... Ta không bạc.....” Mộ Thấm Âm cúi đầu xấu hổ không thôi, nàng chỉ lo đau lòng rời khỏi Đông Phương gia mà không nghĩ ra ngoài phải cần tới ngân lượng.

Đinh Khôi nghe vậy cũng không nói gì, đưa tay lấy túi hành lý trên lưng ngựa xuống, lấy ra vài đĩnh kim nguyên bảo nhét vào tay nàng. Kim nguyên bảo này là khi hắn rời khỏi hầu phủ, sư muội đã vụng trộm bỏ vào hành lý hắn. Thực ra hắn sống một mình trên núi, lại có thể tự cung tự cấp, ngoài trừ thỉnh thoảng xuống chợ mua ít đồ dùng thiết yếu thì cũng không cần nhiều ngân lượng như vậy, chỉ bằng đưa cho người cần dùng còn tốt hơn.

Nhìn kim nguyên bảo vàng óng trong tay, nước mắt của nàng đột nhiên rơi xuống, Đinh Khôi nghĩ mình đã làm sai chuyện gì, chân tay luống cuống, không biết làm sao cho phải.

“Cô, cô nương, tại hạ không có ý gì, cho người nguyên bảo là vì muốn người thuận lợi đi tìm người thân” hắn bối rối giải thích

“Ta..... Ta biết.....” nước mắt Mộ Thấm Âm rơi càng nhiều “nhưng mà...ta không có thân nhân”

Nàng là một cô nhi, năm nàng mười tuổi cha mẹ đã lần lượt qua đời, lưu lại một mình nàng cô độc. Cũng may Đông Phương Thanh năm đó mười sáu tuổi, vẫn nghĩ tình hàng xóm cùng nhau lớn lên liền sắp xếp cho nàng vào Đông Phương phủ chiếu cố, đến nay đã được tám năm.

Những năm gần đây, nàng từ một cái tiểu cô nương đã trở thành một cô nương xinh đẹp, Đông Phương Thanh cũng rất yêu thương nàng, chiếu cố săn sóc, hai người dần dần phát sinh tình cảm nam nữ nhưng không ngờ cuối cùng hẳn lại cưới người khác. Nay nàng không biết phải đi đâu, thiên hạ to lớn nhưng lại không có chỗ cho nàng dung thân.

“Cô nương.....” Đinh Khôi âm thầm thở dài, hiểu được mình không thể để nữ tử cơ khổ vô y, xem ra hẳn đúng là tự tìm phiền toái “chỉ bằng vậy đi, sư muội ta là phi tử của An Tĩnh hầu, ta người đến đó để nàng chiếu cố cho người được không?” đây là biện pháp tốt nhất mà hắn có thể nghĩ ra.

“Không!” Mộ Thấm Âm suy yếu lắc đầu, nàng có biết An Tĩnh hầu phủ, là phủ đệ của hầu gia được hoàng thượng rất coi trọng, có thể vào đó dung thân đương nhiên là tốt nhưng phủ đệ hầu gia lại ở kinh thành mà nàng thì không muốn quay lại nơi thương tâm kia.

Đinh Khôi cảm thấy rất khó xử, không thể bỏ nàng lại một mình cũng không tìm ra cách nào khác, Mộ Thấm Âm lại lên tiếng

“Tráng sĩ đừng bắn khoăn, người mang ta rời khỏi kinh thành, lại tặng hoàng kim, Thấm Âm cảm kích vô cùng, biển người mênh mông, chắc chắn sẽ có chỗ cho ta dung thân, người đừng lo cho ta...” nàng rất hiểu, đã ra khỏi nhà thì hết thấy đều phải dựa vào bản thân.

Thấy nàng đơn bạc, gầy yếu, dung mạo lại như thiên tiên, nếu để nàng một mình lưu lạc khẳng định sẽ gặp nhiều bất trắc.

Đinh Khôi biết hẳn không thể để nàng một mình, do dự một lát mới nói “ cô nương, nếu không chê, tại hạ...

Đúng rồi! Lúc ấy hẳn nói cái gì ?

Cô nương, nếu không chê, tại hạ đưa cô lên Trường Bạch sơn, nơi đó tuy đơn sơ nhưng có thể che mưa chắn gió, nếu người đồng ý thì đi cùng ta, đến khi nào người muốn quay về kinh thành thì ta sẽ đưa người trở về...

Ai! Thế gian lại có người tốt như hẳn, nàng lúc ấy không có chỗ đi, những lời của hẳn khác nào phao cứu sinh làm nàng rơi lệ, theo hẳn vào nơi thâm sơn dã lĩnh. Cả ngày làm bạn cùng cỏ cây hoa lá và các tiểu động vật trong rừng, nàng rất nhanh đã thích ứng, chẳng qua khi đêm dài tĩnh lặng, lại không nhìn được mà rơi lệ đầy mặt.

Trong giấc mộng, Đông Phương liên tục gọi tên nàng, mỗi khi tỉnh lại đều thấy dấu vết nước mắt loang lổ trên gối.

Khê thở dài, đem xiêm y nam nhân đã may vá tốt xếp lại cẩn thận, đây là một trong những việc nàng có thể giúp hẳn. Ngày mới đến, nghĩ rằng ăn nhờ ở đậu, làm phiền người ta quá nhiều, cần phải làm chút chuyện gì đó. Không ngờ vừa cầm dao tính chẻ củi đã bị hẳn đoạt đi, muốn lấy nước thì hẳn đã đi trước một bước mang nước về, rất nhiều việc nặng nhọc khác Đinh Khôi đều không cho nàng làm, nói là một cô nương không nên làm việc nặng. Nàng biết hẳn thấy nàng mảnh mai nên không cho nàng làm gì, thực ra nàng cũng không vô dụng như hẳn nghĩ.

Dù sao nàng cũng xuất thân từ gia đình nghèo khổ, tuy sau này được Đông Phương Thanh chiếu cố, sống cuộc sống chẳng khác các thiên kim tiểu thư nhưng trước năm mười tuổi, nàng theo cha mẹ, khổ cực gì cũng đã chịu qua, múc nước, chẻ củi, giặt quần áo, nấu cơm...không việc gì không làm.

Nhưng là — ai..... Mộ Thấm Âm lại thở dài. Với sự kiên trì của Đinh Khôi, nàng chỉ có thể làm mấy việc vặt vãnh như may vá xiêm y, lo liệu ngày ba bữa, tưới nước cho vườn được liệu...cũng may là hẳn không có ngăn cản, nếu không nàng cũng không còn mặt mũi để ở lại.

Suy nghĩ miên man, mặt trời cũng đã lên cao, Mộ Thấm Âm vì phơi nắng nhiều nên có chút choáng váng, ngẩng đầu nhìn sắc trời thấy đã trưa, cũng tới lúc phải nấu cơm.

Không được! phải nhanh nấu cơm mới được, Đinh đại ca mới sáng sớm đã chẻ củi nhất định rất đói bụng, Mộ Thấm Âm vội vàng ôm quần áo chạy vào phòng.

* * * *****

Nàng — lại thở dài!

Đinh Khôi ngừng tay, đưa mắt nhìn thân ảnh đã biến mất sau cánh cửa.

Ở chung hơn một tháng, hẳn biết nàng có tâm sự. Mỗi đêm khuya thanh vắng, hẳn lại nghe được âm thanh nứt vỡ vang ra từ phòng của nàng, cảm giác là nàng đã cực lực đè nén, cố chịu đựng trong lòng, không muốn người ta phát hiện. Nhưng nhà gỗ không lớn, hẳn lại là người luyện võ, thính lực rất tốt nên không nghe được cũng khó. Tuy nhiên hẳn cảm thấy không có quyền hỏi tới, nên coi như không biết gì, duy trì cuộc sống bình thản mà hữu lễ giữa hai người.

Tuy rằng chưa từng hỏi qua nàng, nhưng hắn cũng có thể đoán được là đau khổ vì tình. Có mấy lần nửa đêm tỉnh giấc, hắn nghe nàng mơ ngủ, thì thào gọi tên một nam nhân nào đó, rồi sau đó lại thấy nàng vì khóc quá thương tâm mà tỉnh lại, cả đêm mất ngủ đi lại trong phòng.

Rốt cuộc là nam nhân thế nào lại làm ột nữ nhân mảnh mai, cần người che chở như nàng phải dứt khoát bỏ đi, theo một người xa lạ như hắn đến sống nơi hoang dã này?

Căn cứ tình hình hôm đó, thấy rất nhiều gia nô đi tìm người thì xem ra nam nhân kia phát hiện nàng mất tích cũng rất lo lắng, nếu không đã không trong đêm khuya kinh động tới nhiều người đi tìm nàng như vậy.

Không hiểu! Đinh Khôi không tưởng tượng được tình hình thế nào, nhưng không hiểu sao trong lòng lại nổi lên cảm giác phiền muộn khó hiểu.

Quên đi! Không cần phải nghĩ nhiều như vậy. Dù sao có thêm nàng thì cũng chỉ thêm một đôi đũa, nếu nàng muốn trở về, hắn sẽ thu xếp đưa nàng đi, coi như mấy ngày làm bạn với nhau.

Lắc lắc đầu, Đinh Khôi lại cầm búa tiếp tục chẻ củi, không lâu sau củi đã chất cao như một ngọn núi nhỏ, lúc này Mộ Thấm Âm cũng thò đầu ra gọi to

“Đinh đại ca, ăn cơm!”

Gật đầu, Đinh Khôi sắp xếp đồng củi xong liền đi vào phòng, thấy trên bàn đã bày biện đồ ăn nóng hằm hập, thoạt nhìn rất ngon miệng.

Ai. Lại thêm một chuyện hắn không hiểu nàng. Nhìn nàng như thiên kim tiểu thư quen sống sung sướng, hai tay chưa từng làm việc gì thế nhưng trù nghệ lại rất tốt, so với đồ ăn hắn nấu trước kia ngon hơn rất nhiều, hắn bắt đầu lo lắng nếu sau này nàng rời đi thì hắn sẽ chê đồ ăn mình nấu ra mà đói chết a.

“Lau mồ hôi đi, Đinh đại ca.” biết hắn nhất định sẽ mồ hôi đầy mình nên một chiếc khăn ướt đã lập tức được đưa tới, hướng hồ gì hắn chẻ nhiều củi như vậy cũng là vì nàng.

Tuy rằng mới đầu hạ nhưng ở trên núi ban đêm nhiệt độ xuống thấp, trời trở lạnh, làm cho nàng nhất thời không thể thích ứng, lạnh tới mức không ngủ được, phải đốt lò sưởi trong phòng thì mới ngủ được cho nên cần dùng nhiều củi

Đinh đại ca tuy không nói ra nhưng nàng biết hắn trước khi củi hết đã lo chẻ một đồng to khác, làm cho nàng không khi nào thiếu củi dùng. Phần tâm ý này, nàng có thể cảm nhận được.

“Đa tạ!” Đinh Khôi nhận khăn, lau mặt và cổ nhưng đầu lại suy nghĩ lung tung. Vốn quen sống một mình nên đối với sự quan tâm chăm sóc của nàng, hắn không được tự nhiên. Không phải là nàng làm không tốt, mà mỗi khi vào nhà thấy nhà cửa được thu dọn ngăn nắp, có thể thưởng thức những món ăn thơm ngon, loại cảm giác này thật làm người ta khó hiểu, mà khó hiểu chỗ nào thì hắn không thể nói được.

Mộ Thấm Âm không biết Đinh Khôi nghĩ gì, trong lúc hắn lau mồ hôi liền dọn cơm lên bàn cũng không quên chăm sóc “Đinh đại ca, thức ăn còn nóng, mau ăn đi, để lạnh sẽ không tốt...”

Nghe tiếng, hắn phục hồi tinh thần, bỏ khăn xuống, ngồi vào bàn cơm, cầm chén lên rồi cứ trầm mặc mà ăn.

Mộ Thấm Âm ngồi đối diện Đinh Khôi, vụng trộm quan sát hắn, có cảm giác rất thành công. Thực ra nàng rất thích nhìn bộ dáng hắn khi ăn, mồ há to nuốt lấy y như đồ ăn nàng làm là ngự trù hoàng cung không bằng, làm cho nàng cảm thấy mình không phải là người vô dụng.

Trực giác nhạy bén của người luyện võ làm cho Đinh Khôi biết Mộ Thấm Âm đang nhìn lén hắn, là tướng ăn của hắn dọa nàng sao? nhưng hắn vốn là người thô tục, không thể học cách ăn cơm tao nhã của người kinh thành, chuyện này hắn đã nhận thức sâu sắc trong một tháng ở lại hầu phủ. Mà nàng lại chính là người kinh thành, chắc không quen với tướng ăn thô lỗ của hắn.

Nghĩ tới đây, hắn ăn chậm lại, nhai nuốt cũng từ từ...

“Làm sao vậy?khó ăn lắm sao?” nghĩ hắn không thích, Mộ Thấm Âm liền hỏi.

“Không, không phải! ăn ngon lắm...” ngon tới mức hắn muốn phỉ nhổ tay nghề của mình.

“Phải không? vậy ăn nhiều chút đi” mâu quang lóe lên sự vui mừng, thấy chén hắc trổng không liền vội vàng bới cơm mức đồ ăn cho hắc.

Đinh Khôi mặc dù thân hình to lớn, thô kệch nhưng tâm tư lại rất tinh tế, sự vui mừng vừa lóe lên mắt nàng đã không thoát khỏi pháp nhãn của hắc.

Là hắc hiểu lầm sao? nhận lấy chén cơm đã chất đầy đồ ăn như một ngọn núi nhỏ.

“Đinh đại ca?” Thấy hắc có chút xuất thần, Mộ Thâm Âm sợ hãi gọi.

“A?” Bỗng nhiên hoàn hồn, phát hiện nàng đang chăm chú nhìn mình, Đinh Khôi có chút xấu hổ, thoáng mắt đã quên chuyện tướng ăn thô lỗ của mình, lại tiếp tục vui đầu há to mồm ăn cơm.

Thấy hắc ủng hộ như vậy, Mộ Thâm Âm cao hứng cực kỳ, không tự chủ được mà cười thành tiếng làm cho hắc phải dừng ăn nhìn nàng.

Nhận ra mình cười làm người ta hiểu lầm, Mộ Thâm Âm liền lấp bắp giải thích “Đinh...Đinh đại ca...khi người ăn cơm...ta...ta”

“Làm sợ người sao? Thật có lỗi! Ta sau này sẽ chú ý.....”

“Không! Không phải!” Rất sợ bị hiểu lầm, hai má nàng đỏ bừng, bất chấp thẹn thùng liền nói “ta rất thích nhìn bộ dáng khi ăn cơm của Đinh đại ca”

Không ngờ nàng lại nói như vậy, Đinh Khôi rất ngạc nhiên, trong lòng không hiểu tướng ăn của mình có gì hay mà nàng lại thích?

“Là thật!” sợ hắc không tin, nàng lại bổ sung “bộ dáng khi ăn cơm của Đinh đại ca làm cho ta cảm thấy thức ăn do mình làm ra là mỹ thực nhân gian, làm ta có cảm giác rất thành công a...” thanh âm ngày càng nhỏ rồi im bặt.

Thì ra vì vậy nên nàng mới nhìn hắc...xem ra là hắc đã hiểu lầm.

“So với tay nghề của ta, thức ăn do người nấu quả đúng là mỹ thực” khuôn mặt cương nghị ngăm ngăm hiện lên một màu đỏ khó phát hiện, không ngờ tướng ăn của hắc trong mắt nàng lại là cảnh đẹp ý vui.

Được nàng khen ngợi làm hắc có chút ngượng ngùng, Mộ Thâm Âm thấy vậy thì có chút buồn cười, tâm tình cũng buông lỏng.

“Đinh đại ca, ăn cơm đi! Đồ ăn nguội hết rồi”

Không biết nên nói gì, Đinh Khôi cúi đầu tiếp tục ăn cơm, miệng còn lẩm bẩm “người cũng ăn nhanh đi”

Đang ăn, hắc lại đột nhiên nói

“Mộ cô nương.....”

Nàng ngừng nhai, ngẩng đầu nhìn hắc

“Ngày mai dưới chân núi có phiên chợ, ta muốn xuống núi mua ít vật dụng cần thiết, người có cần ta mua gì không?”

Hộp chợ...thấy quần áo của hắc đã bạc phếch, cũ nát, xem ra là đã mặc rất lâu, Mộ Thâm Âm đã biết cần hắc mua gì về rồi.

“Đinh đại ca, người có thể mua chút vải dệt, chỉ thêu không?”

Vải dệt? chỉ thêu? Về mặt Đinh Khôi có chút khó xử. Hắc hoàn toàn không hiểu mấy thứ nữ công gia chánh linh tinh của các cô nương, nên không biết nên mua loại nào về cho nàng.

“Mộ cô nương, chỉ bằng ngày mai người xuống núi với ta đi?” cần gì thì tự nàng lựa chọn vẫn tốt hơn.

“Cũng tốt.” Tựa hồ nhìn ra tâm tư của hắc, Mộ Thâm Âm mỉm cười gật đầu.

Nghe vậy, khuôn mặt cương nghị như thở ra một hơi dài nhẹ nhõm, đang tính tiếp tục ăn cơm thì đã nghe nàng nhỏ nhẹ lên tiếng

“Đinh đại ca, sau này gọi ta Thẩm Âm đi! Kêu Mộ cô nương thấy xa lạ quá” một tháng qua nàng đã sửa miệng gọi hần là Đinh đại ca mà hần một tiếng Mộ cô nương, hai tiếng cũng Mộ cô nương...

Đinh Khôi nghe vậy chỉ cười cười, không nói gì, tiếp tục dùng cơm.

Đây không phải là lần đầu tiên yêu cầu hần sửa đổi cách xưng hô nhưng vẫn không được đáp án như mong muốn cho nên Mộ Thẩm Âm cũng tùy ý hần, có điều trong lòng không khỏi nghi hoặc.

Chẳng lẽ tên của nàng khó gọi đến vậy sao?

* * * *****

Hôm sau.

Phiên chợ ngựa một tháng một lần lại từng bừng diễn ra ở thôn nhỏ dưới chân núi, nhiều mã thương, mã phiến từ nhiều nơi đổ về, dựng lều trại khắp nơi, phía trước cửa lều treo lủng lẳng những mặt hàng muốn bán, phong phú đa dạng. Già trẻ lớn bé đều tụ tập ở đây, tiếng chào hỏi, tiếng mua bán...xôn xao, náo nhiệt.

Một tuần mã màu đen thông thả đi vào thôn, trên lưng ngựa là một cô nương xinh đẹp, hai mắt tò mò nhìn ngắm chung quanh, cho đến khi Đinh Khôi ôm nàng xuống ngựa, kéo tuần mã xuyên qua các gian hàng thì nàng mới cẩn thận theo sát hần, không muốn lại bị tách khỏi hần, khi đó nàng đứng là sẽ bị lưu lạc đầu đường xó chợ a.

“Mộ cô nương, cần gì cứ nói, tiệm của t a cái gì cũng có, người xem đi...” lão bản thấy có khách vào liền tiến lên, niềm nở đón tiếp, không ngờ khách lại là một cô nương xinh đẹp tuyệt trần nên ngây ngốc tới mức không nói được gì nữa.

“Vị cô nương này, cần gì cứ nói, tiệm của t a cái gì cũng có, người xem đi...” lão bản thấy có khách vào liền tiến lên, niềm nở đón tiếp, không ngờ khách lại là một cô nương xinh đẹp tuyệt trần nên ngây ngốc tới mức không nói được gì nữa.

Trời ơi, có phải hần đang nằm mơ không? sống đến chừng này tuổi, hần chưa từng thấy cô nương nào khí chất thanh lệ thoát tục, xinh đẹp như thiên tiên hạ phàm như cô nương này.

Mấy thôn dân đang chọn vải thấy lão bản khác thường cũng theo ánh mắt hần nhìn lại thì ngạc nhiên vô cùng, không biết trong thôn đã xuất hiện một cô nương xinh đẹp như vậy từ khi nào, mọi người không hẹn mà cùng nhìn nàng đắm đắm.

“A.....” Bị nhiều ánh mắt xa lạ nhìn chằm chằm, Mộ Thẩm Âm có chút sợ hãi, rút rề trốn sau lưng Đinh Khôi

“Mộ cô nương, người đừng sợ.” thấy nàng kinh hãi, Đinh Khôi mỉm cười trấn an “nơi này là thôn xóm dưới chân núi, ít khi có người ngoài tới nên mọi người tò mò chút thôi”. Thực ra là mỹ mạo cùng khí chất của nàng hoàn toàn không hợp với nơi này, làm cho các thôn dân thuần phác ít khi tiếp xúc với người ngoài không khỏi ngạc nhiên, nhìn đến choáng váng.

“Ta, ta hiểu được.” Biết thôn nhân không ác ý, nhưng bị nhiều ánh mắt nhìn chằm chằm như vậy cũng làm nàng không được tự nhiên,

Thôn dân cũng không xa lạ chuyện Đinh Khôi mỗi tháng lại xuống núi mua lương thực, nay thấy bên cạnh hần có thêm một cô nương xinh đẹp nên tò mò hỏi thăm

“Đinh nhi, cưới vợ khi nào vậy, sao không mời mọi người uống chén rượu mừng?” có người tự ý đoán mò lên tiếng hỏi.

“Đúng thế, đây là việc vui, nhiều người càng thêm náo nhiệt a” mấy người khác cũng phụ họa theo.

“Đinh nhi thật sự là hảo phúc khí, cưới được một cô nương xinh đẹp như tiên làm vợ, thực sự là quá may mắn a...” nhiều nam nhân lên tiếng ngưỡng mộ, không ngờ hần ngày thường trầm mặc lại cưới được vợ đẹp như thế.

A — mọi người đều hiểu lầm!

Tránh ở sau lưng Đinh Khôi, Mộ Thẩm Âm nghe vậy đỏ mặt, trong lòng xấu hổ nhưng không biết nên giải thích thế nào, lúc này đã nghe âm thanh thuần hậu, ôn hòa lên tiếng

“Ta và Mộ cô nương không như mọi người nghĩ đâu” không muốn ảnh hưởng tới danh tiết của nàng, Đinh Khôi phải ra mặt giải thích “nàng chỉ là khách ở tạm chỗ của ta, các người đừng hiểu lầm”

Thật vậy sao? cô nam quả nữ sống chung một nhà, ai tinh là giữa bọn họ không có gì?

Thôn dân hoài nghi nhìn hai người, nhưng không ai hỏi tiếp, bọn họ dù không xa lạ với Đinh Khôi nhưng cũng không phải là có giao tình khắng khít gì. Mọi người chỉ biết mấy năm trước hắc đế cư ngụ trên núi, dựa vào việc săn bắt và hái dược liệu để đổi lấy ngân lượng sống qua ngày.

Biết có nói gì mọi người cũng không tin, Đinh Khôi không khỏi cười khổ nhưng cũng không nói thêm gì nữa, chỉ sợ càng giải thích càng gây hiểu lầm.

“Đinh, Đinh đại ca, thực xin lỗi! làm người bị hiểu lầm” thấy hắc đế bắt đắc dĩ, Mộ Thấm Âm áy náy, lúng túng nói lời xin lỗi.

Ai..... lại làm Đinh đại ca khó xử, không biết hắc đế có để ý cô nương nào không, hi vọng sẽ không phá hỏng nhân duyên của hắc đế.

“Không.....” Đinh Khôi nghe vậy, đang tính giải thích với nàng thì...

“Đinh nhi, cuối cùng ta cũng tìm được người” âm thanh vui sướng đã cắt ngang lời hắc đế, một lão nhân thân hình nhỏ gầy đã chen qua đám người đi tới, thân thiết vỗ lên lưng hắc đế.

Như vậy..... Rất đau đi? Có chút kinh hoảng nhìn tiểu lão đầu ra tay quá mạnh, Mộ Thấm Âm cảm thấy đau lòng, lặng liếc mắt dò xét Đinh Khôi, phát hiện hắc đế không thay đổi sắc mặt thì hiểu rằng đại chương kia không ảnh hưởng gì tới hắc đế

“Trần lão bá, người tìm ta có việc sao?” Đinh Khôi mỉm cười chào hỏi, Trần lão bá này là người chuyên thu mua da lông của các thợ săn, hắc đế cũng từng có giao dịch với lão.

“Cũng không có gì” Trần lão cười ha hả “người cũng biết thời tiết dạo này rất lạnh, nhu cầu da lông tăng hơn bình thường, nhiều đại thương nhân còn than phiền với ta là không có hàng tốt, nên ta muốn hỏi người có thứ gì tốt không, giống như da chồn tía lúc trước người bán cho ta, chỉ cần có hàng, giá cả không thành vấn đề”

Nghe vậy, Đinh Khôi còn chưa lên tiếng thì nhóm thợ săn gần đó đã nôn nóng

“Trần lão nhân, chỗ ta có một ít da hươu, người muốn hay không...”

“Gần đây ta có rất nhiều hồ ly, có thể bán cho người nhưng mà giá cả cần phải thương lượng lại...”

“tất cả da lông ta đều mua, nhưng mà tiền nào của đó, không thể so với da chồn tía của Đinh nhi được” Trần lão nhân đáp lời...Chồn tía là giống vật quý hiếm, rất ít khi săn được. Mà cái gì hiếm thì quý, các nhà giàu rất ưa chuộng mặt hàng này, cho nên giá tự nhiên sẽ cao.

Mọi người đều là thợ săn có kinh nghiệm, đương nhiên hiểu được đạo lý trong đó, nghe vậy cũng chỉ cười mà không cãi lại.

Thấy mọi người không dị nghị, Trần lão nhân cười meo meo hỏi lại: “Đinh nhi, hai tháng nay không thấy người đến chợ ngựa, chắc là đi săn phải không? có hàng gì tốt không” hàng của Đinh nhi tuy ít nhưng mỗi cái đều là loại tốt nhất, làm hắc đế cũng thu được không ít lợi nhuận.

Lắc đầu, Đinh Khôi mỉm cười. “Trần lão bá, thời gian này ta không rảnh đi săn thú, người vẫn nên xem hàng của những người khác đi” hắc đế sẵn thú lấy da đổi ngân lượng cũng chỉ cần đủ để duy trì cuộc sống, không muốn sát sinh quá nhiều.

“Như vậy a.....” Trần lão nhân có chút thất vọng, lập tức lại phấn khởi nói “không sao, sau này có thứ gì tốt thì nhớ bán cho ta là được, không được bán cho người khác”

Gật đầu xem như đáp ứng, Đinh Khôi quay sang nói với Mộ Thấm Âm “Mộ cô nương, người chọn được vải dệt chưa?”

“A?” Nghe bọn hắc đế nói chuyện với nhau nghe đến nhập thần, lúc này Mộ Thấm Âm mới giật mình, xấu hổ mỉm cười rồi vội vàng cúi đầu chọn vải.

Ân..... Mau chọn một ít vải dệt giữ ấm mới được, nhìn đủ loại vải vóc đang dạng trước mắt, nàng do dự hồi lâu, không biết nên chọn thể nào, hít một hơi dài, lấy hết dũng khí mới ngẩng đầu lên hỏi

“Đinh đại ca, người thích màu nào?” chọn theo sở thích của hần đi.

A? tưởng nàng mua vải làm nữ hồng, sao giờ lại hỏi hần thích màu nào? Đinh Khôi ngạc nhiên khó hiểu.

3. Chương 3: Chương 03

“Cho ta?” Một tháng sau, trời đã vào thu, lá trên cây bắt đầu ngả sang màu đỏ, thời tiết cũng lạnh dần. Đinh Khôi nhìn Mộ Thấm Âm hai tay đưa lên một bộ quần áo màu xanh đen, vẻ mặt có chút buồn bực.

“Đúng vậy!” mãi không thấy hần nhận lấy, Mộ Thấm Âm giữ bộ y phục ra, tự mình mặc giúp hần “ thử xem có vừa không” đây là nàng tận dụng thời gian rảnh mà làm cho hần.

“Ta, ta tự mình làm” cảm giác việc này giống như cử chỉ thân mật của vợ chồng, đáy lòng Đinh Khôi dâng lên cảm thụ khó hiểu, không được tự nhiên mà lui lại, vội vàng đưa tay nhận lấy quần áo, tự mình ướm thử.

Không nhận ra vẻ e ngại của hần, Mộ Thấm Âm mỉm cười, đắm chìm trong việc hưởng thụ thành quả “ thật tốt quá, rất vừa người a”

Cúi đầu nhìn bộ quần áo mới trên người, đột nhiên nhận ra đây chẳng phải là vải dệt tháng trước nàng mua ở phiên chợ, còn hỏi hần thích màu gì sao?

Còn nhớ rõ lúc ấy hần nhất thời cũng không biết mình thích màu gì, liền tùy tiện chỉ vào một khúc vải màu xanh đen...Thì ra khi đó nàng hỏi như vậy là đã sớm nghĩ sẽ may cho hần y phục mới.

Chưa bao giờ có người tự tay may đồ mới cho hần, Đinh Khôi cảm thấy trong lòng như có dòng nước ấm chảy qua, da mặt hơi nóng lên nhưng màu da ngăm đen làm người ta không nhìn ra.

“Đa tạ.” hần vốn ít nói, ngoài hai từ này cũng không biết nên nói gì.

Ở chung lâu ngày, biết tính hần chất phác, Mộ Thấm Âm chỉ mỉm cười, may cho hần bộ quần áo mới so với việc hần quan tâm, giúp đỡ cho nàng thì có tính là gì. Nếu nói cảm tạ thì phải là nàng nói mới đúng.

Đinh Khôi đưa mắt nhìn thấy nàng vừa vào thu đã mặc quần áo dày cộp như mùa đông, hai mày không tự giác mà nhíu chặt.

Nàng thân thể yếu đuối, mùa mới chuyển thu đã chịu không nổi, nếu đến mùa đông giá lạnh thì phải làm sao? mùa đông ở Trường Bạch sơn cũng không phải một tiểu thư kinh thành như nàng có thể thích ứng.

“Làm sao vậy?” Phát hiện hần nếu có chút dăm chiêu, Mộ Thấm Âm ngạc nhiên cười hỏi.

“Không, không có việc gì.” Lắc đầu, hần xoay người sửa sang lại một ít công cụ.

“Đinh đại ca hôm nay vào rừng sao?” nhìn được viên ngoài cửa sổ tràn ngập các loại kỳ trân dược thảo mà ngay cả tên nàng cũng chưa từng nghe tới, Mộ Thấm Âm đoán hần lại chuẩn bị vào rừng.

A..... Kỳ thật cũng không cần phải đoán, hầu như mỗi ngày của hần đều tuân theo quy luật. Ở chung mấy ngày, nàng đã phát hiện cuộc sống của hần rất đơn giản, mỗi ngày vào rừng tìm kiếm dược liệu, kỳ hoa dị thảo là chuyện mà hần thích nhất.

“Ân.”

Quả thực! Thấy hần đeo gùi trúc lên, Mộ Thấm Âm vội vàng tiễn chân hần, thần sắc của nàng có chút cô đơn nhưng vẫn mỉm cười ôn nhu như trước “ Đinh đại ca, đi đường cẩn thận”

Nàng..... Cảm thấy cô đơn sao? Đúng vậy! sao lại không cô đơn chứ, cả ngọn núi này chỉ có hần và nàng, mà hần lại ngày ngày lo chăm sóc cho dược viên, đến khi mặt trời lặn mới trở về, để một mình nàng cô đơn trong căn phòng nhỏ, khó trách nàng cảm thấy cô đơn.

Cảm nhận được tâm sự của nàng, Đinh Khôi vốn định đi thì dừng chân lại

“Làm sao vậy?” Đã quên mang gì sao?

“Không phải” định nói rồi lại thôi, chăm chú nhìn nàng hồi lâu, ngay lúc Mộ Thấm Âm tính hỏi rõ thì hần mới lúng ta lúng túng lên tiếng “Mộ cô nương, nếu có hứng thú thì có muốn vào rừng với ta không?”

“Có thể chứ?” khuôn mặt xinh đẹp sáng bừng lên. Nàng vẫn tò mò không biết trong rừng có gì hấp dẫn mà khiến cho hần ngày nào cũng sớm đi tối về, nhưng lại sợ làm liên lụy tới hần cho nên không dám yêu cầu hần dẫn nàng đi cùng.

“Đương nhiên có thể.” Cảm nhận được tâm tình kích động của nàng, Đinh Khôi mỉm cười, xem ra mang cùng đi là quyết định chính xác.

“Vây, chờ ta một chút” tươi cười hớn hở, Mộ Thấm Âm vội vàng chạy vào nhà, nhanh chóng đã không thấy bóng dáng.

Nàng gần đây tươi tỉnh hơn. Nhìn theo thân ảnh của Mộ Thấm Âm, Đinh Khôi mỉm cười.

Không biết vì rời xa nơi đau lòng hay thời gian có thể chữa lành vết thương, hoặc cũng có thể cuộc sống nơi thôn dã có quá nhiều việc lật vật cần để ý, làm cho tinh thần của nàng tốt hơn nhiều, gần đây cũng không khóc thầm mỗi đêm nữa, ban ngày còn hay cười.

“Ta đã xong! Đinh đại ca, có thể đi rồi” Mộ Thấm Âm đã nhanh chóng quay lại, trên lưng còn đeo một cái gùi trúc giống Đinh Khôi.

“Người..... Đây là làm gì?” Đinh Khôi há hốc mồm. Gùi trúc kia là do hần tự bện, vừa rộng vừa dài, phù hợp với vóc người cao lớn như hần, đeo trên lưng nàng thực giống như cái dưa mà công cái dưa, rất buồn cười.

“Bắt chước người hái thuốc a” nàng nói rất tự nhiên, Đinh Khôi tiến lên lấy cái gùi trên lưng nàng xuống.

“Ta nghĩ..... người cứ để trúc lâu lại đi, hái được gì thì bỏ vào gùi của ta là được rồi”

* * * * *

“Đinh đại ca, có khí” trong rừng động thực vật thực phong phú, đa dạng, Mộ Thấm Âm còn nhìn thấy mấy con khỉ đang nấp sau thân cây ở đằng xa, không khỏi kinh hô.

Nghe vậy, Đinh Khôi nhìn theo ngón tay của nàng, khẽ mỉm cười “mắt người thật tinh, nhưng đó không phải là khỉ”

“Như thế nào không phải.....”

“Đó là được gọi là sơn trăn đệ nhất, nhìn xa rất giống nên khó trách người nhìn nhầm” từ tốn giải thích cặn kẽ.

“Sơn trăn đệ nhất? quý lắm sao?” đưa mắt nhìn kỹ mới phát hiện đúng là không phải khỉ mà là một loài nắm ký sinh trên thân cây, Mộ Thấm Âm cảm thấy rất thú vị.

Khó trách Đinh đại ca ngày nào cũng vào rừng đến không muốn về, thật sự là trong rừng có rất nhiều điều kỳ lạ, thú vị. Nàng theo hần có một ngày mà những gì chứng kiến còn phong phú hơn ở kinh thành một năm.

“Ân! Nếu đem xuống thôn dưới núi thì sẽ bán được giá khá cao” nói xong, hần đã phi thân đến chỗ thân cây có nắm, rồi lại hướng đến cái cây khác, nháy mắt đã quay lại cạnh nàng, hai tay cầm hai tai nắm to.

“Không phải chỉ có một sao?” Tựa như trẻ con luôn tò mò với mọi thứ, Mộ Thấm Âm cũng tràn đầy nghi hoặc, nàng rõ ràng chỉ thấy có một cái, sao giờ lại thành hai?

“Loại nắm này luôn tồn tại song song nhau, nếu phát hiện ra một cái thì chắc chắn sẽ tìm thấy một cái khác ở cách đó không xa” không ngại giải thích, Đinh Khôi hôm nay y như một phụ tử tận tâm chỉ dạy cho học trò.

“Thật thú vị” không ngờ loại nắm này lại có phương thức sinh trưởng có ý tứ như vậy, nàng cao hứng hồi lâu mới nói “ngày mai người sẽ mang xuống thôn bán sao?” trực giác nàng nghĩ như vậy.

“Không.” liếc mắt nhìn nàng một cái, Đinh Khôi lại tiếp tục đi tới.

“Đi?” Vội vàng chạy theo, nàng ngạc nhiên hỏi

“Để người làm thức ăn” nàng thân thể yếu đuối, cần phải bồi dưỡng nhiều hơn, ăn nhiều thức ăn có chất dinh dưỡng.

Nghe vậy, Mộ Thấm Âm sững lại, lập tức đoán chắc hẳn nghĩ nàng chưa từng ăn loại nấm này nên cố ý để lại cho nàng thưởng thức, liền tươi cười nở rộ.

“Cám ơn.” Đinh đại ca thực sự rất tốt với nàng, thực sự may mắn là khi nàng rời khỏi kinh thành đã gặp hắn.

Phía trước vang lên một câu lẩm bẩm không rõ làm Mộ Thấm Âm không nhận được nở nụ cười, lúc này nàng đã hiểu rất rõ, chỉ cần nàng thoáng bày tỏ sự cảm kích hay nói lời cảm ơn, hắn sẽ vạn phần không được tự nhiên. A...thật không hợp với vẻ bề ngoài to lớn, thô kệch của hắn.

Suy nghĩ thì suy nghĩ, cười thầm thì cười thầm, nàng vẫn ráng theo sát Đinh Khôi, mỗi khi nhìn thấy cái gì kỳ lạ thì luôn tò mò đặt câu hỏi

“Đinh đại ca, trái cây nhỏ hồng hồng này là trái gì?”

“Đó là một loại có tên là đậu đỏ, người thử hái xuống nhìn xem...”

“Đinh đại ca, trái màu hồng phấn giống như mã não này là trái gì?”

“Đó là ngũ vị tử, là một loại dược liệu...”

“Đinh đại ca.....”

Một người hiếu học hay hỏi, một người kiên nhẫn giải thích, bất tri bất giác đã tới giữa trưa. Đinh Khôi tìm một chỗ bằng phẳng dưới tàng cây cho Mộ Thấm Âm nghỉ ngơi “ta đi tìm chút đồ ăn rồi sẽ trở về liền” nói xong người cũng đã biến mất.

Nghe tiếng thông reo vi vu, cảm nhận từng ngọn gió trong lành, bỏ xa những huyên náo ồn ào...Mộ Thấm Âm cảm thấy thể xác và tinh thần trở nên an tĩnh, sáng khoái.

Rời khỏi kinh thành, rời khỏi tình yêu mãnh liệt say đắm với người nọ, dù đau lòng nhưng là lựa chọn chính xác. Tin rằng chẳng bao lâu nữa, nàng nhất định có thể quên đi vết thương lòng, bắt đầu một cuộc sống mới. Nàng không muốn ở lại kinh thành để tiếp tục chuyện tình cảm không lối thoát, làm ột cô nương vô tội khác phải đau lòng. Từ sau khi người nọ lựa chọn, nàng đau lòng như vậy là đủ rồi...

Mỉm cười chua xót, Mộ Thấm Âm giật mình hồi phục tinh thần lại phát hiện Đinh Khôi chưa quay lại, vội đưa mắt tìm kiếm chung quanh, cuối cùng tầm mắt dừng lại mấy quả khô nằm trên mặt đất.

Ai nha! Quả khô kia chẳng phải là du hoàng mà lúc trước Đinh đại ca nói có thể ăn được sao?

nàng cao hứng chạy tới nhặt một đồng to, lại thấy Đinh Khôi chưa quay lại nên tự động đi tìm mấy cành củi khô rồi lục gùi của Đinh Khôi lấy đá lửa, lưu loát nhóm một đồng lửa. Tiếp theo dùng tà vấy lau sạch mấy cái đĩa cô, tiếp theo là mấy quả du hoàng rồi bỏ lên lửa nướng, chốc lát mùi thơm đã bốc lên...

ánh lửa bùng cháy, sức nóng làm hai má của Mộ Thấm Âm ửng hồng, lúc này Đinh Khôi cũng đã mang một con hoẵng đã được làm thịt sạch sẽ trở về.

Nàng cũng không phải nhu nhược, cần người khác chiếu cố như vẻ bề ngoài. Trải qua thời gian ở chung, hôm nay lại cùng vào rừng, Đinh Khôi cảm nhận được tính cách kiên cường ẩn trong vẻ bề ngoài nhu nhược của nàng.

Chuyện khác không cần nói, chỉ riêng hôm nay vào rừng cũng đã chứng minh. Đường vào rừng gập ghềnh khó đi, nàng lại là cô nương lớn lên ở kinh thành, bộ dáng như thiên kim tiểu thư quen được chiều chuộng, vốn tưởng nàng sẽ không chống đỡ nổi, không ngờ nàng theo hắn suốt cả buổi sáng mà chẳng có một lời than vãn.

Tuy rằng hắn cố tình đi chậm, nhưng đối với một cô nương chưa từng leo núi thì biểu hiện của nàng đúng là ngoài dự đoán của hắn.

“Đình đại ca!” cảm nhận có ánh mắt nhìn mình, Mộ Thấm Âm quay đầu ra sau liền thấy Đình Khôi, mỉm cười đi về phía hắn “ta đang nướng một ít nấm, người mau tới nếm thử”

Không lên tiếng, Đình Khôi nhanh chóng đi tới, dùng cành cây xuyên qua con hoẵng rồi đem nướng trên đồng lửa, sau đó mới nhận lấy du hoàng đã nướng chín từ tay nàng.

“Ta đã nhận biết được một ít thực vật hoang dại mà người dạy ta” đã cô phát ra mùi thơm tự nhiên, Mộ Thấm Âm hưng phấn như một đứa trẻ muốn tranh công.

Thấy nàng vui thích đến vậy, khoe miệng Đình Khôi không khỏi nở nụ cười ôn nhu mà chính hắn cũng không biết “nếu người thích, sau này ta sẽ dạy người cách phân biệt được thảo, có muốn không?”

“Đương nhiên muốn” tươi cười rạng rỡ, Mộ Thấm Âm cảm thấy cầu còn không được a “cứ vậy đi, sau này ta cũng có thể hỗ trợ cho Đình đại ca”. Đình đại thích nhất là chăm sóc cho hoa cỏ và dược liệu, nàng cũng muốn hỗ trợ hắn nhưng ngại mình không hiểu biết, sợ càng giúp lại càng rối.

Nghe vậy, Đình Khôi cười cười, đưa tay lật con hoẵng đang nướng. Sau này...bọn họ sẽ có sau này sao? hắn cho tới giờ vẫn nghĩ nàng sẽ không ở lại Trường Bạch sơn hoang vắng này lâu, tin rằng sau khi vết thương lòng đã phai nhạt, khúc mắc cũng không còn, nàng sẽ quay về kinh thành tìm nam nhân kia.

Nghĩ tới đây, tâm hồn vốn tĩnh lặng như mặt hồ của hắn đột nhiên có gợn sóng, trong lòng dâng lên sự phiền muộn khó hiểu.

Ngạc nhiên vì điều này, Đình Khôi vội khôi phục ý thức, tập trung nướng thịt, không lâu sau mùi thịt nướng đang thơm lừng trong không khí...

“Ngô.....” Bỗng dưng, cảm giác buồn nôn mãnh liệt ập tới, Mộ Thấm Âm nhanh chóng lấy tay che miệng, ọe khan.

“Làm sao vậy?” thấy vậy, Đình Khôi lo lắng hỏi.

“Không.....” xua tay tính nói là mình không việc gì thì cảm giác buồn nôn lại ập tới, Mộ Thấm Âm không kiềm được mà chạy tới bên gốc cây nôn khan, sắc mặt tái nhợt ảm đạm.

“Bị bệnh sao? để ta xem xem” nghĩ rằng nàng bị bệnh, Đình Khôi vội đến bên cạnh, đưa tay bắt mạch.

“Không có việc gì.....” Lắc đầu, cố kiềm nén, nàng suy yếu mỉm cười “gần đây sáng sớm ngủ dậy đều bị như vậy, sau đó lại không có gì nên ta nghĩ cũng không có gì trở ngại”. Gần đây sức khỏe của nàng có chút không bình thường, sáng sớm hay có cảm giác buồn nôn nhưng nhanh chóng biến mất, không ngờ hôm nay là buổi trưa lại xuất hiện tình trạng này.

Có lẽ là vì ngửi được mùi thịt nướng nên nàng mới có cảm giác buồn nôn, xem ra nàng không có duyên với thịt rừng nướng thơm ngào ngạt kia rồi.

Sắc mặt nàng tái nhợt còn nói không việc, thực không có sức thuyết phục. Đình Khôi càng không tin những lời của nàng, chăm chú bắt mạch, khuôn mặt cũng trở nên trầm mặc...

“Đình đại ca?” Sao lại thế này? Đình đại ca thần sắc vì sao nghiêm túc như thế? Không biết vì sao nhưng tự nhiên Mộ Thấm Âm thấy hoảng sợ.

“Mộ cô nương.....” Nhẹ nhàng buông cổ tay nàng ra, trong mắt toát lên vẻ chần chờ “người...đã có thai khoảng ba tháng”

* * * * *

Ban đêm, ánh trăng chiếu rọi trên căn nhà gỗ, xuyên qua khe cửa sổ mà chiếu vào một thân ảnh đang nằm khóc trên giường.

Nàng mang thai con của hắn...bàn tay mềm nhẹ nhàng vỗ về bụng, Mộ Thấm Âm mỉm cười nhưng hai mắt lại rơi lệ.

Vì sao? Vì sao khi nàng quyết tâm rời khỏi người nọ thì lại để nàng mang thai? Đứa nhỏ này tới không đúng lúc nhưng nàng cũng rất cao hứng vì có cốt nhục của người nọ.

Người nọ cũng đã thành thân, nàng không thể mang theo đứa nhỏ trở về để tổn thương một nữ nhân vô tội khác. Nhưng một mình nàng có thể nuôi nó thành người sao? nàng sợ, rất sợ bản thân mình không có năng lực đó...Đứa nhỏ này đi theo nàng sẽ phải chịu khổ a...

“Đứa nhỏ, thực xin lỗi..... Tuy rằng người có phụ thân giàu có quyền lực, nhưng mà nương...nương..ô” thanh âm nức nở, nàng không nói nên lời chỉ có thể rơi lệ, mặc cho tiếng khóc của mình trong đêm tối phiêu lãng đến tai một nam nhân ở phòng kế bên...

* * * * *

Nàng..... Vừa khóc! Tiếng khóc giữa đêm khuya vốn đã chấm dứt nay lại tiếp tục kể từ khi nàng biết mình mang thai, lần này còn mang theo nhiều thống khổ bi ai hơn, làm cho người ta nhìn không được...nhìn không được...

Đinh Khôi phiền chán ngồi dậy, rốt cuộc không biết là mình muốn làm gì, hắn chỉ cảm thấy tâm phiền ý loạn, ngực lại ần ần đau, có lẽ vì tiếng khóc nức nở bi thương của nàng.

“Ồ.....”

Tiếng khóc vang lên không ngừng, xâm chiếm đầu óc làm cho Đinh Khôi không thể nào yên, trầm ngâm hồi lâu cũng quyết định xuống giường, đi ra ngoài, đến trước căn phòng phát ra tiếng khóc.

“Mộ cô nương?” khẽ gõ cửa

“Đinh, Đinh đại ca, có việc sao?” Bên trong truyền ra tiếng nói có chút bối rối

“Ách.....” Dừng một chút lại nói “ ta có thể đi vào không?”

“Nha, đương nhiên”

Nghe vậy, Đinh Khôi nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào đã thấy nàng đang châm nến, trong ánh sáng vàng vọt vẫn thấy được hai mắt nàng còn đầm lệ.

“Đinh đại ca, đã trễ thế này còn tìm ta, có việc sao?” cố mỉm cười, Mộ Thấm Âm làm như không có gì.

Nhìn hai mắt nàng đầm lệ, vẻ mặt bi thương, Đinh Khôi không khỏi thở dài. Ai...nhất định là vừa rồi còn chưa kịp lau sạch nước mắt a.

Đinh đại ca vì sao lại nhìn nàng như vậy? hắn thở dài là có ý gì? Không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của hắn, Mộ Thấm Âm chỉ có thể bất an đoán thầm trong lòng.

“Mộ cô nương, ta đưa người trở lại kinh thành nha?” trở về tìm nam nhân kia có lẽ nàng sẽ thấy vui hơn.

“Đinh, Đinh đại ca.....” kinh hoàng mở to mắt nhìn hắn, nước mắt lại giống như trân châu, từng giọt từng giọt tuôn rơi “ người muốn đuổi ta đi sao?” hắn xem thường nàng? Ghét bỏ nàng là một nữ nhân dâm loạn, không giữ trinh tiết sao? cho nên hắn mới không chứa chấp nàng nữa, đuổi nàng đi...

“Không, không phải!” Thấy nàng lại rơi lệ, nam nhân bình thường trầm ồ như núi giờ lại tay chân luống cuống, không biết làm thế nào cho phải “ ta không có ý đuổi người đi”

“Nhưng.....” Hắn rõ ràng nói muốn đưa nàng trở lại kinh thành, không phải sao? Mộ Thấm Âm khóc không thành tiếng.

“Đưa người trở lại kinh thành là muốn muốn người vui vẻ, người không muốn trở về tìm cha đứa nhỏ sao?” Đinh Khôi bình tĩnh phân tích “ ngày đó người theo ta rời khỏi kinh thành, có rất nhiều gia phó đi tìm người, chắc là người của cha đứa nhỏ phải không? nhìn tình cảnh đó thì thấy hắn rất để ý tới người, cho dù các người có hiểu lầm gì, chỉ cần gặp mặt nói rõ là được, tin tưởng sẽ trời quang mây tạnh”

“Không! Ta không quay về!” Thống khổ cười, nàng ngược hai mắt đầm lệ nhìn hắn “ Đinh đại ca, dù ta có trở về cũng sẽ không vui, ta và hắn không có hiểu lầm gì, mà ta rời đi chỉ vì ta quyết định như vậy...Nay ta chỉ muốn có thể quên đi chuyện tình buồn đó, để ta không còn rơi lệ thương tâm vì hắn nữa”

Nghe vậy, Đinh Khôi lòng tràn đầy khó hiểu. Đến tận cùng là đã xảy ra chuyện gì, làm cho nàng dứt khoát từ bỏ tình yêu say đắm của mình?

Biết hẳn nghi hoặc, nàng mỉm cười chua xót “ người cảm thấy rất kỳ lạ đúng không? thật ra chẳng có gì, chẳng qua là hẳn cưới vợ...cưới vợ a” cưới một thê tử có thể giúp hẳn phát triển sự nghiệp của Đông Phương gia.

Thì ra là thế! Cuối cùng Đinh Khôi cũng hiểu được vì sao nàng lại kiên quyết rời đi.

“Đinh đại ca, người còn muốn đưa ta đi sao?” trừ bỏ nơi này, nàng chẳng còn nơi nào để dung thân.

Nhìn khuôn mặt loang lổ nước mắt của nàng, không biết sao Đinh Khôi cảm thấy rất đau lòng, thương tiếc, không tự chủ mà đưa tay lau nước mắt cho nàng.

“Người muốn ở lại đâu bao lâu cũng được, ta còn phải dạy người cách phân biệt thảo dược để hỗ trợ công việc cho ta”

“Cám ơn.....” nước mắt lại rơi nhưng lần này nàng lại tươi cười, kiên định nói “ Đinh đại ca, đây là lần cuối ta rơi lệ vì người nọ, từ nay về sau, ta sẽ sống thật vui vẻ...”

4. Chương 4: Chương 04

Trời lạnh căm căm, cuồng phong gào rít không ngừng, gió lạnh thấu xương điên cuồng gào thét khắp núi rừng, tuyết phủ đầy mặt đất. Thời tiết này sinh vật nào cũng muốn trốn thật kỹ trong tổ trong hang, trên mặt đất trắng toát ngoại trừ tiếng gió thổi không còn có âm thanh khác.

Thế nhưng lúc chiều tà, từ xa đã chậm rãi xuất hiện một bóng ngựa màu đen cao lớn chậm rãi đi tới, điểm đen càng tới gần càng lớn hơn, đưa mắt nhìn thấy trên mình ngựa là một nam nhân cao lớn khôi ngô. Một người một ngựa độc thành trong gió tuyết.

“Đại Hắc, sắp tới nhà rồi” vỗ nhẹ vào cổ con ngựa, nam nhân đưa mắt nhìn ngôi nhà gỗ sáng đèn ở trước đó không xa, khóe miệng mỉm cười, thúc giục hắc mã nhanh chân hơn.

Cảm nhận được chủ tử vội vàng, hắc mã hí dài một tiếng rồi tăng tốc, không muốn phụ lòng chủ tử, chỉ chốc lát đã tới trước nhà.

Nhanh chóng xoay người xuống ngựa, đưa tay đỡ bao lương thực trên lưng ngựa để xuống bậc thang thì cánh cửa gỗ đã mở ra, ánh sáng ấm áp chiếu rọi lên một thân ảnh áo trắng.

“Đinh đại ca, người đã trở lại!” Mộ Thấm Âm nghe tiếng động bên ngoài, nghĩ rằng Đinh Khôi đã về nên mở cửa ,quả nhiên như nàng dự đoán.

“Mau vào phòng đi, gió tuyết bên ngoài rất lớn, đừng để bị nhiễm phong hàn” thấy nàng không để ý sức khỏe, Đinh Khôi liền nhăn mày xua đuổi

“Không có sao đâu” mỉm cười, cầm lấy một ít vật dụng không nặng lắm đi vào.

Đinh Khôi thấy thế bất đắc dĩ, đành phải vội vàng đỡ vật phẩm trên lưng ngựa xuống, nhanh chóng mang gói to vật nhỏ vào nhà, đóng cửa lại để gió tuyết không thể xông vào rồi mới dắt hắc mã đi ra chuồng ngựa sau nhà.

Khi hẳn chăm sóc cho ngựa xong, quay trở lại nhà gỗ thì Mộ Thấm Âm đã bên cái bưng bầu tám tháng tiến lên chào đón

“Đinh đại ca, uống chén trà nóng cho đỡ lạnh đi” đưa chén trà, tay lại không nhàn rỗi mà giúp hẳn cởi áo khoác bằng lông ra.

Nàng biết hẳn thân mình cường tráng, ngoại trừ lúc ra ngoài mới mặc áo khoác còn khi ở trong nhà thì vẫn quần áo dài đơn sơ, không giống như nàng trời sinh sợ lạnh, khắp phòng đều để lò sưởi, còn phải thêm áo khoác da lông giữ ấm.

Lúc đầu hẳn còn kiêng kị cử chỉ chăm sóc như thế này, nhưng ở chung lâu ngày, Đinh Khôi đã bất tri bất giác xem nàng là người thân, nên thoải mái để nàng cởi áo khoác, cầm lấy ly trà nóng, vừa bày biện mấy thứ vừa mua về ra vừa hỏi “ thai nhi không có việc gì chứ?”

“Không có việc gì” mỉm cười trả lời, Mộ Thấm Âm giữ cho tuyết rơi hết rồi mới treo áo khoác lên, sau đó bày đồ ăn nóng hổi ra bàn.

Hai người việc ai nấy làm nhưng lại ăn ý vô cùng, ẩm áp, tự nhiên như vợ chồng lâu năm.

“Đói bụng chưa? Mau ăn đi cho nóng” lên tiếng nhắc hần dọn đồ cũng đừng quên ăn cơm.

“Người đã ăn chưa?” Đinh Khôi vẫn không quay đầu hỏi lại

“Còn chờ người a” nàng biết hần nhất định sẽ nhử mày.

Quả nhiên, Đinh Khôi liền dừng tay, quay đầu, nhử mày nhìn nàng “ không phải đã nói người đừng chờ ta sao?” hần không biết khi nào về tới, nếu hần về trễ hơn thì nàng cũng ôm bụng đói chờ tới lúc đó sao?

Mộ Thấm Âm ngưỡng ngừng nói một mình nàng dùng cơm thì quá cô đơn.

Nhìn nụ cười của nàng, Đinh Khôi biết có nói gì cũng vô dụng. Thực ra thì hần đã sớm thấu hiểu cá tính ngoài mềm trong cứng của nàng, một khi đã quyết định chuyện gì thì sẽ không bao giờ thay đổi.

Tuy rằng nàng rất đau lòng nhưng vẫn kiên quyết từ bỏ chuyện tình kia. Nàng nói sẽ không vì người nọ mà rơi lệ nữa, quả nhiên từ đó không còn nghe thấy tiếng nàng khóc trong đêm. Hần tự hỏi thực sự nàng đã quên mối tình kia?

Lắc đầu, buồn cười với chính suy nghĩ của mình, Đinh Khôi vội đi tới bàn ăn, ngồi vào chỗ của hần, nhận chén cơm từ tay nàng, thưởng thức bữa tối, không muốn nàng lại chờ hần.

“Đúng rồi, chu tuyết giáng thảo trong được viên đã nở hoa vào trưa nay” Mộ Thấm Âm hưng phấn báo cáo phát hiện.

Dưới sự chỉ dạy của hần, nàng đã nhận biết không ít kỳ hoa được thảo, biết được công dụng của từng loại, thậm chí còn bắt đầu theo hần học y thuật. Càng theo hần học hỏi, nàng càng phát hiện bên trong vẻ cục cằn thô kệch là một kho kiến thức phong phú vô tận, giống như kho tàng trong lòng núi, nếu không tự mình thể nghiệm thì không thể biết được.

Cái này chính là nhìn người đừng nhìn tướng?

“Phải không?” khuôn mặt cương nghị lộ ra vẻ vui sướng “ đợi lát nữa ăn cơm xong, ta sẽ ra hái” Tuyết giáng thảo chỉ nở hoa trong thời tiết rét đậm, hoa này đối với tâm mạch rất có công hiệu.

Mộ Thấm Âm cũng mỉm cười, đang định nói gì đó thì thai nhi trong bụng đã bướng bỉnh đá mấu thân một cái, làm cho nàng bất ngờ phải than nhẹ một tiếng.

“Làm sao vậy?” Thấy nàng cúi đầu sờ bụng, Đinh Khôi không khỏi khấn trương

“Không có gì! Cục cưng bướng bỉnh đá ta.” Mỉm cười, khuôn mặt tuyệt đẹp sáng bừng.

“Đá người?” Thần sắc sững lại.

“Đúng vậy! hai, ba ngày nay không biết sao lại bướng bỉnh hơn” phát hiện hần muốn sờ bụng nàng lại không dám thì không khỏi buồn cười hỏi “ muốn sờ thử không? A...đứa nhỏ này đá cũng thật dùng sức nha.

Sờ nàng? Khuôn mặt ngăm đen nháy mắt đỏ bừng, Đinh Khôi xấu hổ quay đầu đi.

“Không sao đâu” biết tính hần bảo thủ, có lẽ, lại thấy mặt hần đỏ bừng, Mộ Thấm Âm bật cười, nắm tay hần đặt lên cái bụng tròn vo của nàng, ngữ khí ôn nhu “ chỉ là muốn cùng người chia sẻ về một sinh mệnh mới, không liên quan tới lễ giáo”

Không kịp tránh lại không dám dùng lực rút tay lại, đành nghe lời mà đặt tay lên bụng nàng. Đang lúc hần xấu hổ để mức cả tai và cổ đều đỏ, không biết nên làm thế nào thì lòng bàn tay cảm giác có sự chấn động.

“A!” Hần kinh ngạc hô nhỏ, đưa mắt nhìn Mộ Thấm Âm

“Cục cưng đang muốn chào hỏi người a” Mộ Thấm Âm mỉm cười, nhẹ buông tay hần ra.

“Hảo..... Hảo thần kỳ.” Chậm rãi thu tay lại, hai mắt lộ vẻ cảm động. Hấn biết có hiện tượng máy thai nhưng tự mình thử nghiệm lại cảm thấy sinh mệnh thật kỳ diệu...thân hình mảnh mai như vậy lại có thể đựng được một tiểu sinh mệnh khác.

“Đúng vậy! Hảo thần kỳ.” Ôn nhu khẽ vuốt bụng, nàng cười đến hạnh phúc.

Giật mình, ngơ ngác trước nụ cười của Mộ Thấm Âm, chỉ thoáng nháy mắt nhưng Đinh Khôi lại cảm thấy lúc này nàng thật đẹp, đẹp tới mức làm hấn động tâm...

Động tâm? Hấn động tâm sao? ý tưởng bất ngờ làm hấn kinh hãi, lo lắng không yên.

“Đinh đại ca, người đang nghĩ gì vậy” đột nhiên lại xuất thần như thế.

“Không, không có gì!” Kích động đáp lại, lấp bắp tìm lý do. “Ta..... Ta đang suy nghĩ nên xuống thôn tìm bà mẹ, để có người chăm sóc cho người”

“Không vội, còn gần hai tháng nữa mà” mới có tám tháng, cũng không nhanh như vậy.

“Chuyện này không nói trước được, có bà mẹ ở bên cạnh cũng yên tâm hơn...” sắc mặt ửng hồng lúng ta lúng túng, trong lòng còn đang suy tư cảm xúc lúc này của mình.

* * * * *

Đêm khuya, cuồng phong vẫn rít gào không thôi, tiếng gió gào thét len lỏi vào từng góc ngách, làm thanh tĩnh người nằm trên giường, khuôn mặt tái nhợt đầm đìa mồ hôi, giống như đang ẩn nhẫn đau đớn gì đó...

Chống đỡ thất lực, Mộ Thấm Âm hơi hơi nhíu mi, cảm thấy bất an.....thất lực đau nhức không ngừng, hơn nữa ngày càng kịch liệt, quả thực giống như là...

Hoảng loạn, nàng không dám nói không có việc gì, muốn đứng lên tìm Đinh Khôi nhưng vừa mở cửa phòng ra thì toàn thân lại đau nhức kịch liệt, làm nàng run rẩy cơ hồ đứng không vững, cảm giác dưới chân ẩm ướt...

Ôi trời, nàng vỡ ối. Vì sao lại như vậy? thai nhi còn chưa đủ tháng, sinh non sẽ dễ bị chết...nghĩ tới đây nàng càng thêm hoảng loạn, lo sợ mất đi thai nhi.

“Đinh..... Đinh đại ca.....” đổ mồ hôi lạnh, vội vàng đi về phía phòng Đinh Khôi cầu cứu, nước mắt tuôn trào như mưa “Đinh đại ca...mở cửa...”

“Chuyện gì vậy? người làm sao vậy?” dù thanh âm của Mộ Thấm Âm rất mỏng manh nhưng Đinh Khôi vẫn cảm giác được, mở cửa phòng ra, nhìn thấy bộ dáng suy yếu gần như sụp ngã của nàng thì hấn bất chấp nam nữ khác biệt, nhanh như chớp đã ôm nàng vào phòng, lau mồ hôi giúp nàng, đưa tay bắt mạch “người có chỗ nào không khỏe? ta giúp người bắt mạch”

“Không..... Không cần! Đinh..Đinh đại ca, ta...ta sắp sinh”

“Sắp sinh?” Đinh Khôi giống như bị sét đánh mà nhảy dựng lên.

Sao lại nhanh như vậy? chắc phải còn gần hai tháng nữa sao? bây giờ chỉ có một mình hấn, tuy rằng tinh thông y thuật, cũng qua y thư mà biết được nữ nhân khi sinh sản sẽ thế nào. Nhưng...nhưng hấn chưa từng trực tiếp đỡ đẻ, mà giờ xuống núi tìm bà mẹ e rằng không kịp nữa rồi.

Tất cả suy nghĩ nháy mắt hiện lên trong óc, Đinh Khôi trong lòng biết rõ tình hình này dù hấn không có kinh nghiệm cũng phải ra trận, không dám tỏ vẻ kích động mà làm ra vẻ trầm ổn, tươi cười an ủi Mộ Thấm Âm như là hấn rất quen thuộc với chuyện này, không muốn nàng bất an hơn.

“Yên tâm! Hết thấy giao cho ta, ta có kinh nghiệm!” lời nói dối thiện ý lại thêm ánh chân thành làm cho người ta không nhìn ra bối rối trong lòng hấn.

Mộ Thấm Âm tin cậy Đinh Khôi, mỉm cười yếu ớt nhưng cơn đau đột nhiên đánh úp lại làm cho nàng co rút thân mình, nhịn không được mà la lớn tiếng.

“Ngô.....” sự đau đớn này y như thân thể bị xé rách, nàng cơ hồ còn ngửi được mùi máu tươi trong miệng, có lẽ vì cắn răng nhịn đau mà nên.

“Thở sâu, điều chỉnh hơi thở, bảo tồn thể lực, đứa nhỏ còn không có nhanh ra đâu” biết nàng bị cơn đau tra tấn, Đinh Khôi nhanh chóng phân phó “ta đi nấu nước, chuẩn bị vải sạch, rất nhanh sẽ trở lại, cố chịu một chút” dứt lời, người đã rời khỏi phòng không thấy đâu.

Nhìn thân hình hần rời đi, Mộ Thấm Âm toàn thân đau nhức nhưng trong lòng lại vạn phần an tâm...Có Đinh đại ca, mọi chuyện sẽ không sao, nàng và đứa nhỏ sẽ không việc gì.

Không phát hiện bản thân nàng đã bắt tri bắt giác xem hần là chỗ dựa tin cậy nhất, khuôn mặt tái nhợt của Mộ Thấm Âm không ngừng đỏ mờ hôi lạnh, cắn răng chịu đựng cơn đau, thỉnh thoảng nhin không được mà rên thành tiếng, giống như làm như vậy sẽ giảm bớt cơn đau xé rách thân thể.

Không biết qua bao lâu, ngay lúc thần trí của nàng bắt đầu mơ hồ thì Đinh Khôi đã trở lại, mang theo đầy đủ vật dụng.

Thấy nàng chảy mồ hôi lạnh, môi còn bị cắn tới chảy máu, hần nhanh chóng đặt đồ vật trong tay xuống, không để ý lễ nghĩa nam nữ, chăm chú nhìn vào giữa hai đầu gối của nàng.

“Đinh..... Đinh đại ca..... Thai nhi.....” Mộ Thấm Âm nói không nên lời

“Cố chịu đựng thêm, còn chưa tới lúc” như biết nàng muốn hỏi gì, Đinh Khôi lắc đầu an ủi, sản đạo còn chưa mở rộng, e là nàng còn phải chịu khổ thêm chút nữa.

Không biết là thai nhi cố ý giãy vò hay luyện tiếc rời khỏi cơ thể ấm áp của mẹ mà chậm chạp không chịu xuất hiện, nháo cho tới tận sáng sớm hôm sau. Đinh Khôi đã thay mấy chậu nước ấm, Mộ Thấm Âm lại lần nữa chịu đựng cơn đau thấu xương, cắn răng dùng hết khí lực.

“Hảo! Nhìn thấy đầu rồi, thở sâu, dùng lực...” nhìn cái đầu nho nhỏ bắt đầu nhô ra, hần lo lắng nói, khuôn mặt cũng động đầy mồ hôi.

“Ngộ.....” Cả đêm bị tra tấn, Mộ Thấm Âm mệt đến muốn hôn mê nhưng nghe thấy thanh âm cổ vũ của hần, lại nghĩ tới đứa nhỏ thì nàng lại tập trung sức lực, tiếp tục chống đỡ...

“Oa –” tiếng khóc trẻ con vang lên

“Sinh!” hai tay ôm tiểu oa nhi mình đầy máu, Đinh Khôi hưng phấn hét lên.

Sinh! Mộ Thấm Âm sung sướng nở nụ cười hạnh phúc “hài...đứa nhỏ khỏe không?” không hỏi nam hay nữ, nàng chỉ quan tâm đứa nhỏ thế nào.

“Tốt lắm!” gọn gàng cắt cuộn rốn, hiểu được lo âu của Mộ Thấm Âm, Đinh Khôi nhìn kỹ tiểu oa nhi một lượt rồi lập tức hoan hỉ nói “tuy rằng ra đời hơi sớm nhưng không có vấn đề gì, thân mình sau này có khả năng sẽ yếu một chút nhưng chỉ cần mai này bồi dưỡng cẩn thận thì sẽ tốt hơn thôi” đứa nhỏ không đủ tháng, thân mình luôn suy yếu, cũng không cách nào khác.

“Vậy ta an tâm rồi...” tinh thần thả lỏng, Mộ Thấm Âm rốt cuộc không nhin được mà chậm rãi nhắm mắt

“Đinh đại ca, nam oa hay là nữ oa.....” Ý thức dần dần tan rã hưng nàng vẫn cố gắng hỏi thêm

“Là nữ oa nhi làm người ta yêu thích” lúc này Đinh Khôi mới phát hiện nàng đã ngủ thiếp đi.

Ép buộc cả đêm, nàng cũng mệt mỏi lắm rồi.

Đáy mắt của Đinh Khôi hiện lên vẻ tiếc thương nhu hòa, tay cũng không rảnh mà lau người cho tiểu oa nhi, rồi mặc tã lót đã được Mộ Thấm Âm may sẵn trước đó, cuối cùng lại dùng da hồ ly trắng như tuyết bao bọc lại, chỉ để lộ khuôn mặt nhỏ hồng hồng, da nhẵn nhéo, y như con khỉ con, sợ tiểu oa nhi bị gió tuyết làm lạnh.

Đặt tiểu oa nhi đã ngủ say bên cạnh Mộ Thấm Âm, Đinh Khôi lại bận rộn thu dọn chiến trường, khi mọi việc đã xong xuôi, hần mới thở dài nhẹ nhõm, ngồi phịch lên ghế, ánh mắt không rời hình ảnh đôi mẫu tử ngủ say trên giường...

Ôi trời, hần làm được, thực sự đã làm được. Cảm giác tự tay đón một sinh mệnh mới thật là...nên hình dung thế nào đây? Ai...hần không nói được, nhưng thực làm cho người ta muốn rơi lệ.

Cúi đầu nhìn hai tay run run, Đinh Khôi bỗng cảm thấy hai mắt mờ hơi nước.

Chết tiệt, hẳn lại có cảm giác vui sướng và hạnh phúc của người làm cha.

* * * * *

Sáu tháng sau, núi rừng vào hè xanh biếc một màu, cỏ cây tươi tốt, làn gió mát mẽ lượn qua hành lang gấp khúc đến chỗ một đôi mẹ con.

Tiểu oa nhi phần nộn đáng yêu, cái miệng nhỏ nhắn chúm chím, môi hồng, phần điều ngọc mài đang nằm trong lòng mẫu thân cười khanh khách, hai tay tròn xoe vung lên, bày tỏ sự hưng phấn.

“A..... Tiểu Tuyết Nhi hảo ngoan, nương thích nhất Tiểu Tuyết Nhi.....” hôn lên khuôn mặt mềm nhẹ phần nộn, Mộ Thấm Âm cười ôn nhu.

Nhìn nữ nhi hoạt bát, hiếu động trước mắt nàng không nghĩ đây chính là tiểu oa nhi bị sinh thiếu tháng, thường thì trẻ sinh non sẽ ba ngày bệnh nhẹ, năm ngày bệnh nặng, gặp chút gió cũng bị phong hàn...Nhưng nửa năm qua nhờ Đinh đại ca điều dưỡng cẩn thận, sức khỏe của bảo bối cũng ngày một tốt hơn, cho đến hôm nay thì chẳng khác gì những đứa trẻ bình thường khác.

“A ..oa” phát ra những âm thanh vô nghĩa, tiểu nữ oa xoay đầu nhìn tới nhìn lui, trong mắt tràn ngập nghi hoặc.

“Tiểu Tuyết Nhi, ngươi đang tìm cái gì? Đinh thúc thúc sao? Hẳn xuống thôn dưới núi mua thức ăn cho tiểu Tuyết Nhi, rất nhanh sẽ trở về, ngươi đừng mất hứng a” thấy nữ nhi không an phận, đôi mắt đen tròn chuyển động liên tục như tìm kiếm gì đó khiến Mộ Thấm Âm không khỏi nở nụ cười.

Nữ nhi mới sáu tháng nhưng rất thích Đinh đại ca, bám dính hẳn như keo dán chó, chỉ cần được Đinh đại ca ôm vào lòng liền cười đến bất diệc nhạc hồ, nếu không nhìn thấy hẳn là lập tức tìm người, cảm tình tốt đến mức khiến người làm mẹ như nàng cũng phải ăn dấm chua.

Mà Đinh đại ca a..... Hẳn sủng tiểu oa nhi này lên tới tận trời, suốt ngày cùng nàng chơi đùa, vẻ mặt yêu thương chẳng khác gì phụ thân sinh.

Nghĩ đến điều này, mặt nàng bỗng nhiên ửng hồng, ngực hơi nóng, thần sắc có chút giật mình.

Cũng may nữ nhi đã a a ô ô làm nàng nhanh chóng phục hồi tinh thần.

Ai nha! Nàng nghĩ đi đâu vậy? Mộ Thấm Âm không dám nghĩ xa hơn, gắt gao ôm chặt nữ nhi để không suy nghĩ lung tung nữa.

“Tiểu Tuyết Nhi, ngươi chờ Đinh thúc thúc thật lâu đi? Hẳn sẽ nhanh chóng trở về cùng ngươi chơi đùa...a” Nữ nhi tên gọi Tuyết Giáng, nhưng nàng và Đinh đại ca vẫn quen gọi là Tuyết nhi.

Tên này cũng do Đinh đại ca đặt. Nhớ ngày đó khi nàng tỉnh lại, cho rằng người có tư cách đặt tên cho nữ nhi chính là Đinh đại ca, người đã cẩn thận chiếu cố cho nàng từ lúc còn nằm trong bụng mẹ, rồi cũng chính tay hẳn đỡ đẻ cho nàng.

Đúng rồi! Nhớ rõ lúc ấy yêu cầu Đinh đại ca đặt tên cho nữ nhi, biểu tình của hắn khi đó là...

“Muốn, muốn ta đặt tên?” Đinh Khôi ngạc nhiên ngây ngốc, chẳng phải việc đặt tên cho con là quyền lợi của cha mẹ sao? nhà giàu còn mời thầy tướng số tới tìm tên tốt nữa a.

Mà hẳn không phải là thầy tướng số cũng không phải là thân nhân của tiểu oa nhi, nàng thực sự muốn hẳn đặt tên cho con nàng sao?

“Ân.” Mộ Thấm Âm ôn nhu mỉm cười nói “ Đinh đại ca, ngươi mau chọn một cái tên thật hay đi, ta đang chờ a”

“Ách.....]lần đầu tiên trong đời đặt tên cho người khác, Đinh Khôi chần chờ nửa ngày, nhìn khuôn mặt trắng nõn mềm mại của tiểu oa nhi đang ngủ say ở góc đường, bỗng dưng một đóa hoa nở trong gió tuyết hiện lên trong đầu hắn.

“Gọi là Tuyết Giáng đi” mỉm cười bổ sung “ hôm qua hoa tuyết giáng nở, giống như là nghênh đón tiểu oa nhi mà nàng cũng sinh ra trong ngày gió tuyết nên tên này rất hợp”

“Tuyết Giáng a.....tên thật hay, say này Tuyết Giáng lớn lên nhất định sẽ cao hứng vì người đặt một cái tên hay như vậy cho nàng”

Được ca ngợi, khuôn mặt chất phác của nam nhân nhanh chóng đỏ bừng, tay chân luống cuống...

Biểu tình khi đó của Đinh đại ca thật thú vị. Một đại nam nhân mà mới nghe người ta ca ngợi chút xiu đã đỏ mặt, đáng yêu vô cùng, thật không hợp với thân hình cao lớn thô kệch của hắn.

Lâm vào hồi tưởng, miệng của Mộ Thấm Âm không tự chủ mà nở nụ cười tươi.

“Phốc.....” Không ngừng vung hai tay, cái miệng nhỏ nhắn phẫn nộ thổi nước miếng phì phèo, tiểu Tuyết Nhi như đang kháng nghị mẫu thân thất thần đến nỗi quên mất nàng.

Ai nha! Sao lòng vòng một hồi, nàng lại nhớ tới Đinh đại ca nữa rồi?

Mộ Thấm Âm đỏ mặt lắc đầu, cố loại bỏ những suy nghĩ về Đinh Khôi.

“Phốc phốc phốc.....” tiểu Tuyết Nhi lại tiếp tục chơi trò phun nước miếng.

“Nhìn người kia, nước miếng đầy mặt” buồn cười lau mặt cho nữ nhi, lại tiếp tục chơi đùa với nàng cho đến khi cảm giác không thoải mái xuất hiện.

“Đi?” cảm giác nghi hoặc, ánh mắt không tự chủ nhìn về phía trước, mày liễu nhíu lại.

Thực lạ, cảm giác như đang bị ai đó nhìn trộm nhưng...nàng tiếp tục đưa mắt nhìn chung quanh...Trước mắt hoàn toàn trống trải, không có một bóng người a. Dù sao nơi này cũng rất hoang vắng, ngoài trừ căn nhà gỗ của Đinh đại ca thì chung quanh cũng không có ai ở cũng chưa từng có người ghé thăm, sao lại có người nhìn lên.

Nhưng cảm giác làm người ta chán ghét thực sự có tồn tại, trừ phi...ánh mắt lo lắng nhìn về cánh rừng phía trước, chẳng lẽ trong đó có thú dữ sao? vì sao nàng cảm giác được ánh mắt của thú dữ đang rình mò.

Nghĩ đến đây, nàng vội ôm nữ nhi đứng dậy đi vào phòng, đóng cửa lại mới cảm thấy an tâm hơn, ai ngờ...

“Phanh!” âm thanh đột ngột vang lên, cửa gỗ không ngừng rung động.

“Oa –” Tiểu Tuyết Nhi bị dọa, oa oa khóc lớn.

“Ngoan! Tiểu Tuyết Nhi không sợ.....” Hốt hoảng an ủi nữ nhi nhưng sắc mặt trắng bệch, kinh hoàng nhìn cánh cửa...Trời ạ, bên ngoài là cái gì?Đinh đại ca, người mau trở lại a...

“Phanh!” tiếng nổ lại vang lên, cửa gỗ cứng rắn vỡ vụn...

“A –” Hoảng sợ thét chói tai,Mộ Thấm Âm ôm chặt nữ nhi vào lòng, hai mắt mở lớn nhìn cánh cửa gỗ bị vỡ, cứ sợ có thú dữ xông vào nhưng mà bóng đen kia là của một...con người.

Không! Không phải một người! mà tới mười tráng hán dừng mãnh nhanh nhẹn.

Thật may không phải là thú dữ nhưng mà...những người này là ai? Vì sao tự tiện xông vào nhà người khác? E là lai giả bất thiện, nhìn bọn người trước mắt, đáy lòng Mộ Thấm Âm tràn ngập lo âu bất an.

“Người, các người là ai? Muốn làm cái gì?” Run rẩy lớn tiếng chất vấn, ôm nữ nhi càng thêm chặt.

“Ha ha..... Không thể tưởng được họ Đinh lại ẩn giấu một đại mỹ nhân quốc sắc thiên hương như thế” bỗng dừng một tràng cười dâm dăng vang lên ngoài phòng, sau đó một nam tử dáng vẻ thiếu gia nhà giàu, tay phe phẩy quạt lông tiêu sái đi vào.

Nghe vậy, Mộ Thấm Âm nhin không được nhíu mày, cảm thấy người này bộ dạng tuy tuấn mỹ nhâ nhận nhưng ánh mắt lại gian tà, ngay cả lời nói cũng không hợp lẽ.

“Các người muốn làm gì?” những người này tựa hồ như không có ý tốt, nhẹ vỗ về nữ nhi đang khóc không ngừng, trong lòng Mộ Thấm Âm vô cùng lo lắng.

“Muốn làm gì?” nam tử trẻ tuổi cười lạnh lùng, vung tay lên đã thấy một đại hán đặt kiếm lên cổ nàng “muốn mời người tới Lý gia trang ở Giang Nam làm khách”

“Vì, vì sao?” sắc mặt rắng bệch, hoảng sợ nhìn thanh kiếm trên cổ, nàng khẩn trương đến mức không dám thở, chỉ sợ đao kiếm không có mắt.

“Vì sao? Ai biểu người là nữ nhân của họ Đinh” một nữ nhân xinh đẹp tuyệt trần, khí chất như vậy lại ở cùng tên quê mùa kia, thật là đáng tiếc. Càng làm người ta thống hận là ngay cả đứa nhỏ cũng đã sinh cho hắn, nghĩ tới bản thân không biết tới khi nào mới lấy lại hùng phong, nam tử trẻ tuổi lại nhin không được mà oán giận.

“Mang người đi” tức giận ra lệnh, xoay người dẫn đầu rời đi.

“Cô nương, thỉnh!” Trường kiếm vẫn đặt lên cổ nàng, thanh âm lạnh lùng, hi vọng nàng thức thời một chút, miễn cho hắn phải dùng bạo lực.

Xem ra là có liên quan tới Đinh đại ca.

Trong lòng hiểu rõ, Mộ Thấm Âm vì nể thanh kiếm vẫn đặt trên cổ nên im lặng ôm nữ nhi phối hợp đi theo. Những người khác cũng lần lượt đi theo, trước khi rời khỏi còn để lại một phong thư.

5. Chương 5: Chương 05

“Oa — oa —”

Xe ngựa chạy như bay trên đường, bên trong truyền ra tiếng khóc nỉ non của trẻ con, Mộ Thấm Âm vừa dỗ dành tiểu oa nhi vừa vụng trộm dò xét thái độ của nam tử trẻ tuổi.

Người này rốt cuộc có thâm thù đại hận gì với Đinh đại ca, đến nỗi hắn nghĩ nàng có quan hệ không tầm thường với Đinh đại ca nên mới bắt nàng làm con tin, dẫn dụ Đinh đại ca tới Lý gia trang?

Nàng biết khi Đinh đại ca trở về không thấy hai mẹ con nàng sẽ rất lo lắng, dù hắn biết Lý gia trang sẽ gây bất lợi cho hắn nhưng hắn nhất định sẽ đến. Mộ Thấm Âm không lo bản thân mình sẽ gặp nguy hiểm mà chỉ sợ Đinh Khôi bị gây khó dễ, nét mặt tái nhợt.

Nữ tử tuyệt mỹ này là đang lo lắng cho họ Đinh? Hừ, tên quê mùa kia thật may, có được một nữ nhân ôn nhu như vậy bên cạnh, uống phí cho hắn ba vợ bốn nàng hầu lại không bằng một góc của mỹ nhân trước mặt.

Ánh mắt dâm tà càn quét khắp thân thể Mộ Thấm Âm, thiếu trang chủ của Lý gia trang – Lý Úc Thắng thầm hạ quyết định, đợi khi hắn khôi phục “bản lĩnh” sẽ nhất định làm cho nàng trở thành tiểu thiếp thứ hai mươi của hắn, hắn nhất định sẽ hảo hảo yêu thương nàng.

“Oa — oa oa —” Tiểu Tuyết Nhi tựa hồ biết được bản thân đang là con tin nên không ngừng khóc, biểu lộ sự kháng nghị.

“Tiểu Tuyết Nhi, ngoan, không khóc.....” nhẹ giọng dỗ ái nữ, Mộ Thấm Âm không khỏi run sợ trước ánh mắt dâm tà của Lý Úc Thắng, chột cảm thấy buồn nôn.

“Ầm ỹ chết người!” Oa nhi này khóc không ngừng, làm cho hắn vô cùng đau đầu. Lý Úc Thắng không kiên nhẫn được nữa thình lình hét to, làm cho tiểu Tuyết Nhi chưa hiểu sự đời bị kinh hách càng khóc lớn tiếng hơn.

“Oa oa”

“Tiểu tiện loại! Người muốn đối nghịch cùng ta, muốn chọc ta tức chết sao?” Lý Úc Thắng tức giận gào thét, ánh mắt oán giận nhìn tiểu Tuyết Nhi bị hắn hiểu lầm là con của Đinh Khôi, lấy tốc độ sét đánh đã cướp nàng khỏi tay Mộ Thấm Âm.

“Người, người làm gì? mau trả đứa nhỏ cho ta” Mộ Thấm Âm kinh hãi, định đoạt lại ái nữ.

“Trả lại người?” càn rỡ cười thành tiếng “ta muốn coi họ Đinh nếu phát hiện nữ nhi của mình chết nơi hoang dã, bị dã thú cắn xé thành từng mảnh nhỏ thì sẽ thế nào...” còn chưa dứt lời, cánh tay đã vung lên, bọc ã lót đỏ tươi đã bay ra ngoài cửa sổ.

“Không –” tuyệt vọng kêu lên một tiếng, nàng cũng nhào về phía cửa sổ.

“Ba!” ngay lập tức một âm thanh vang lên, thân ảnh tinh tế đã ngã xuống tấm thảm xa hoa mềm mại trong xe ngựa, hôn mê bất tỉnh.

“Muốn trốn sao? không đơn giản như vậy” thu dao lại, Lý Úc Thắng nở nụ cười âm hiểm.

Đinh Khôi, ba năm trước đây người đối với ta thế nào giờ ta sẽ tạ lễ lại cho người.

* * * * *

Mặt trời sắp lặn, ráng chiều nhuộm đỏ cả chân trời, hoàng hôn trước đêm tối càng thêm diễm lệ, rừng cây xanh màu xanh cũng phủ thêm ánh sáng vàng óng làm người ta không thể không cảm thán. Nhưng đối với Đinh Khôi đang nóng lòng muốn nhanh chóng về tới nhà, hưởng thụ nụ cười thiên chân vô tà của tiểu Tuyết Nhi, thưởng thức đồ ăn nóng hổi của Mộ Thắm Âm thì cảnh đẹp hơn nữa cũng vô dụng.

“Đại Hắc, tăng tốc a” giục ngựa chạy nhanh, nghĩ tới hình ảnh hai mẹ con Mộ Thắm Âm đứng bên cửa, tươi cười đợi hân về thì tâm tình Đinh Khôi càng thêm vui sướng.

Chốc lát sau nhà gỗ đã xuất hiện trong tầm mắt, nhưng từ xa Đinh Khôi đã phát hiện ra sự bất thường, cửa gỗ nát vụn làm tim hân nhảy dựng lên.

“Mộ cô nương, Tiểu Tuyết Nhi?” ngựa còn chưa kịp dừng trước nhà gỗ, thân ảnh cao lớn đã bay vút lên, nhanh chóng vọt vào trong phòng tìm người...

Nhưng bốn bề lặng ngắt như tờ.

Mộ cô nương, Tiểu Tuyết Nhi đến tốt cùng đã xảy ra chuyện gì? Nhìn cánh cửa gỗ vỡ nát, trong lòng Đinh Khôi tràn ngập cảm giác sợ hãi trước nay chưa từng có, làm cho toàn thân hân nhin không được mà run lên. Có người tới bắt hai mẹ con nàng đi.

Rốt cuộc là người phương nào? là người vô tình đến đây, thấy dung nhan tuyệt sắc của Mộ Thắm Âm mà nổi lòng dâm tà hay là...?

Lo lắng, suy đoán đủ loại tình huống càng làm cho Đinh Khôi thêm hoảng hốt, cho đến khi hân chợt nhìn thấy lá thư trên bàn.

Lý gia trang ở Giang Nam.

Năm chữ ngắn ngủn đập vào mắt, hai tay nhanh như chớp đã vò nát lá thư, tâm tình cũng bình ổn hơn, lần đầu tiên hân mất đi không chế, sự tức giận và sát khí bùng nổ, lập tức xoay người rời đi, nhảy mất nhảy lên lưng ngựa rồi ra sức thúc ngựa chạy như bay, lần theo dấu vết hỗn độn để lại mà tìm người.

* * * * *

Đáng giận! Nếu hân về sớm hơn một chút, nếu hân không lên núi bằng đường tắt thì nói không chừng đã gặp được đám người của Lý gia trang ở trên đường.

“Giá! Giá!” Trong đêm đen, nương theo ánh trăng mà tìm dấu vết xe ngựa hỗn độn để lại, Đinh Khôi vừa ra sức thúc ngựa đuổi theo vừa tự trách bản thân.

Ngay lúc hân phóng ngựa qua một triền núi nở đầy hoa cúc trắng, một màu đỏ rất quen đột nhiên đập vào mắt làm cho hân vội ghìm cương, quay đầu lại, thân hình cao lớn cũng đã nhảy lên tiến vào vùng hoa cúc, nhặt lên một cái khăn vấn đầu đỏ tươi.

Là khăn vấn đầu của tiểu Tuyết Nhi, sao lại xuất hiện ở nơi hoang vắng này? Đinh Khôi nhíu mày, trong lòng kinh hãi không thôi...chẳng lẽ người của Lý gia trang ác độc tới mức vứt bỏ một đứa nhỏ ở nơi hoang dã? Nhưng nếu không phải thì sao khăn vấn đầu của nàng lại ở đây? Nếu thật là vậy thì tiểu Tuyết Nhi đâu? Sao chỉ có khăn vấn đầu mà chẳng thấy bóng dáng tiểu Tuyết Nhi, hay là...

Nghĩ tới đây, Đinh Khôi rùng mình, nhanh chóng ngồi xuống tỉ mỉ kiểm tra, lòng thầm mong suy đoán của mình không phải là sự thật. Nhưng mấy sợi lông màu vàng dính trên cánh hoa cùng với dấu chân lưu hổ lại đã chứng minh sợ hãi trong lòng hắn là thật

“Tiểu Tuyết Nhi!” Ngửa mặt lên trời tức giận, sợ hãi gào lên, cả người Đinh Khôi phát run, không dám nghĩ tiếp tình trạng của tiểu Tuyết Nhi, gặp hổ còn có thể sống sao?

Vậy Mộ cô nương đâu? Ái nữ bị cướp đi, quăng bỏ ở nơi hoang dã, nàng nhất định sẽ thương tâm muốn chết, khóc đến đứt ruột đứt gan?

Trong đầu hiện lên thân ảnh mảnh mai nhu nhược nhưng vẻ mặt cương nghị, nước mắt lưng tròng thì tâm của Đinh Khôi đau như ai vô ai xé, hận không thể chém người của Lý gia trang thành tám mảnh.

Đáng giận! tiểu Tuyết Nhi chưa biết sống chết thế nào, tình huống trước mắt hắn phải truy tìm mới được. Quyết định xong, Đinh Khôi không đuổi theo người của Lý gia trang nữa mà lần theo dấu chân thú, đi vào trong thâm sơn hoang dã...

* * * * *

Ba ngày sau, núi non trùng điệp kéo dài đến không có điểm dừng, trong hang núi đột nhiên vang lên tiếng hổ gầm.

Cuối cùng cũng đã tìm được hang ổ của chúa tể sơn lâm.

Nghe tiếng hổ gầm, Đinh Khôi không sợ mà còn mừng, cẩn thận ẩn mình sau những tảng đá, chậm rãi tiếp cận hang hổ. Ba ngày qua, hắn không ngừng lo lắng, vừa truy tìm theo dấu chân thú, vừa biết có thể hắn sẽ tìm thấy tiểu Tuyết Nhi đã bị mãnh hổ cắn xé thành từng mảnh.

Nghĩ tới đây hắn lại thấy đau lòng không thôi, nhưng vẫn không từ bỏ ý định, sâu trong lòng, hắn vẫn còn ôm một tia hi vọng, hi vọng tiểu Tuyết Nhi phước lớn mạng lớn, có thể tránh được một kiếp.

“Y..... Hô..... Hì hì.....” Bỗng dưng, một chuỗi tiếng cười khanh khách của nữ oa tử trong động vang ra.

Tiểu Tuyết Nhi!

Ẩn nấp bên ngoài, Đinh Khôi nghe tiếng cười mà mừng rỡ như điên, quả thực không thể tin được vào tai mình. Tiểu Tuyết Nhi còn sống à.

Đinh Khôi thật muốn ngửa mặt lên trời cười thật to như để biểu lộ sự cảm tạ đối với ông trời nhưng lý trí không cho phép hắn làm như vậy, sợ quá nhiều tới mãnh hổ, sẽ gây bất lợi cho tiểu Tuyết Nhi.

“A..a..ô...ô”

Thanh âm mềm mại không ngừng vang lên, Đinh Khôi dán tai vào vách đá, cẩn thận dò xét trong hang, thấy một con hổ cái to lớn, hoa văn màu vàng, trên trán còn mơ hồ có chữ vương đang nằm phủ phục, dùng cái lưỡi không ngừng liếm lên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn.

Tiểu Tuyết Nhi cười khanh khách, mặc cho hổ mẹ liếm vừa đưa ngón tay chỉ vào một hổ con mới sinh không lâu đang nằm cạnh hổ mẹ bú sữa.

“Tiểu Tuyết Nhi..... Người thật sự là oa nhi được ông trời cưng chiều” có lẽ hổ mẹ xem tiểu Tuyết Nhi như con của mình mà nuôi dưỡng, Đinh Khôi nhìn không được mà cười khẽ, không thể tin được chuyện thần kỳ trước mặt.

Âm thầm quan sát tình huống trong động, hắn không dám tùy tiện xâm nhập, sợ kinh động tới mãnh hổ sẽ làm tiểu Tuyết Nhi bị thương tổn, cho nên nín thở ngưng thần trốn bên ngoài chờ đợi thời cơ.

Không biết qua bao lâu, hổ mẹ rời khỏi động, theo sau là hổ con, một lớn một nhỏ lướt đi như gió về phía cánh rừng, chốc lát sau đã biến mất không bóng dáng, cũng không biết là đi săn hay vận động cho giãn gân cốt.

Chớp thời cơ, Đinh Khôi nhanh như chớp vọt vào hang, kích động ôm lấy thân hình nhỏ nhỏ hơi bần nhưng tràn đầy sức sống và lòng.

“Tiểu Tuyết Nhi!” Khàn khàn khê gọi, hai mắt phấp phấp. Lúc này tinh thần của hắn mới được thả lỏng, hiểu rằng tiểu oa nhi này đã xâm nhập vào nơi sâu nhất trong lòng hắn, làm cho hắn nóng ruột nóng gan y như phụ thân sinh của nàng.

“Y nha..... Vù vù.....” nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc, tiểu Tuyết Nhi mừng rỡ khoa tay múa chân, liên tục phát ra tiếng hoan hô mà không ai hiểu.

“Tiểu Tuyết Nhi, ngươi nhớ Đinh thúc thúc phải không?” nhẹ nhàng hôn lên gò má phấn nộn của nàng “ giờ chúng ta đi tìm nương người đi”

“A ..a” tiểu oa nhi dường như là lên tiếng tán thành.

“Ta biết người cũng lo lắng cho nương người, bắt quá...” ngửi mùi trên người nàng, lập tức cười to “ trước tiên phải giúp người tắm rửa sạch sẽ cái đã”

* * * *****

“Không –” Mộ Thấm Âm bưng tỉnh, trong mộng là cảnh nữ nhi bị ném ra khỏi xe ngựa. Tiểu Tuyết Nhi bị vứt bỏ nơi hoang dã liệu có thể sống được sao? Đinh đại ca trở về không thấy mẹ con nàng chắc sẽ đuổi theo. Hắn có tìm được tiểu Tuyết Nhi không? tia hi vọng cuối cùng nàng đành ký thác trên người hắn.

Nhóm người đứng dậy, hai mắt mờ mờ nhìn căn phòng xa hoa, nàng ý thức là mình bị bắt tới Lý gia trang đã mấy ngày.

Ngày đó từ đông bắc bao la hùng vĩ, nàng bị bắt đưa tới Giang Nam tú lệ, dọc đường nàng lo lắng cho nữ nhi nên luôn tìm cách bỏ trốn, cuối cùng bị Lý Úc Thắng trói lại mang về Lý gia trang mới cởi trói cho nàng.

Đại khái là vì nàng là một nữ nhân không võ công, hơn nữa lại trên địa bàn của mình nên Lý Úc Thắng cũng không giam nàng, còn cho phép nàng tùy ý đi lại trong trang, có điều nàng vừa bước chân ra khỏi phòng đã có hai tên tráng đinh kèm sát hai bên.

Cảm giác như mình là phạm nhân bị giám sát, Mộ Thấm Âm thở dài, lau nước mắt, đi tới trước cửa phòng, chậm rãi mở ra. Quả nhiên đã có hai thân ảnh cao lớn đã đứng hai bên như môn thần canh cửa.

Coi như không có sự tồn tại của bọn họ, nàng đi ra khỏi phòng, bắt đầu hành trình đi dạo mỗi ngày, chỉ có điều là lộ tuyến khác nhau.

Có câu chờ trời cứu không bằng từ mình cứu mình, nàng tin tưởng Đinh Khôi nhất định sẽ tới cứu nhưng nếu nàng có thể sớm thoát khỏi nơi này thì Đinh đại ca không cần phải mạo hiểm, cho nên mỗi ngày dạo bộ cũng là nàng nhân cơ hội để tìm cách bỏ trốn.

Ai..... Thật sự là không rõ, Đinh đại ca rốt cuộc cùng Lý Úc Thắng luôn nhìn nàng bằng ánh mắt thâm tà có oán thù gì, nhưng dù thế nào cũng nhìn ra được người kia phi thường oán hận Đinh đại ca.

Trong âm thầm suy nghĩ, nàng đi đến một thủy đình khéo léo tinh xảo, đi vào một đường mòn mấy ngày nay chưa từng đi qua thì thấy có rất nhiều nô bộc đang tập trung trước phòng bếp.

Từng ở trong Đông Phương phủ nên nàng biết phòng bếp của nhà giàu luôn có một cửa hậu để người ta tiện mang cá thịt rau củ tươi mới vào.

Lặng lẽ quan sát, quả nhiên bên bức tường cách đó không xa có một cái cửa nhỏ, càng làm cho nàng kinh hãi hơn là bên trên bức tường có một ít hoa dại màu tím.

“A.....” nàng biết loại hoa này. Đinh đại ca từng nói, dùng chất lỏng của loài hoa này bỏ vào nước trà, chưa đầy nửa canh giờ sẽ làm người uống hôn mê.

Phát hiện biểu tình kinh hãi của nàng, hai gã tráng đinh phía sau liền cảnh giác, còn chưa kịp nói gì thì đã thấy nàng vội chạy về phía bức tường.

“Đứng lại!” Tráng hán kinh hãi, nghĩ nàng muốn bỏ trốn, vội vàng phi thân ngăn cản, tức giận nói “ ngươi muốn làm gì?”

“Ta, ta muốn hái hoa...” rụt rè giải thích, thần sắc tái nhợt “ không phải ta muốn chạy trốn, biết rõ không thể nào thoát khỏi hai người, ta cần gì phải làm vậy?”

Đúng vậy! Một nữ nhân trời gà không chặt sao có thể thoát khỏi nam nhân luyện võ công như bọn họ, dùng đầu gối để nghĩ cũng biết, nàng sao lại không hiểu. Mà đúng là từ sau ngày đó, nàng chưa từng có hành động bỏ trốn.

Đưa mắt liếc nhìn nhau, hai gã tráng đinh cảm thấy mình quá mức khấn trương, không khỏi xấu hổ.

“Ta, ta có thể đi qua đó không? hoa này đẹp quá, ta muốn mang về phòng...”

“Được, có thể”

“Cám ơn.” Mỉm cười, dung mạo tuyệt mỹ làm cho hai gã nam nhân hoa mắt choáng váng.

Chậm rãi hái hoa, Mộ Thấm Âm làm như lơ đãng nói chuyện phiếm “ hai vị đại ca, ta có thể hỏi các người một chuyện không?”

“Thỉnh.” Ai, anh hùng khó qua ải mỹ nhân, hai gã tráng đinh bị lúm đồng tiền của nàng hút mất hồn, hơn nữa mấy ngày qua nàng cũng rất phối hợp, không tạo phiền toái cho bọn họ, có thể nói nàng để lại ấn tượng rất tốt. Bởi vậy, ngoài trừ canh chừng không cho nàng ra khỏi phạm vi quy định thì hết thảy đều có thể thương lượng.

“Sao Lý công tử lại bắt ta đến đây? Hắn cùng Đinh đại ca có thù oán gì?” đây là chuyện nàng nghĩ hoài không ra, Đinh đại ca tính tình ôn trọng, ôn hòa, tuyệt đối không thể cùng người ta sinh thù kết oán.

“Ách..... chuyện này...” nghe vậy, hai gã tráng đinh ấp úng...Ai.. loại chuyện này bọn họ sao có thể nói với một cô nương chứ, thật xấu hổ.

“Không tiện nói sao?” ngạc nhiên nhìn bọn họ, Mộ Thấm Âm càng thêm tò mò, nhiệt tình cổ vũ “ cứ nói ra đi, biết đâu ta có thể giúp được”

“Nên nói thế nào đây...” một gã ấp úng hồi lâu, cuối cùng nghĩ rằng biết đâu nàng có thể giúp nên mới ngượng ngùng nói “ ách..thiếu gia chúng ta tính tình hơi phong lưu, thích đùa giỡn khuê nữ..ba năm trước đây không cần thận dụng phải Đinh Khôi, bị hắn kê đơn, không thể...không thể thể hiện bản lĩnh đàn ông được nữa...”

Thực ra, dù bọn họ không tán thành việc làm của thiếu gia nhưng là hạ nhân của Lý gia trang, bọn họ cũng không thể nhiều lời. Con người luôn bao che khuyết điểm mà Lý gia trang lại nổi tiếng vì việc này, không chỉ bao che chuyện làm của các chủ tử mà cho dù bất kỳ người nào gây sự bên ngoài, toàn bộ người trong trang cũng sẽ bao che khuyết điểm cho nhau.

Phong lưu? Nếu chỉ đơn giản vậy thì một người ôn hoà như Đinh đại ca sẽ tức giận tới mức kê đơn sao? tuy không nói hết sự thật nhưng chỉ vài ba câu cũng giúp Mộ Thấm Âm biết được “ chuyện tốt” mà thiếu trang chủ của Lý gia trang đã làm.

Khẳng định là Lý Úc Thắng kia háo sắc, cật thế bắt ép dân nữ, hủy trong sạch của người ta mới là cho Đinh đại ca tức giận tới mức ra tay trừng phạt.

Không biết có bao nhiêu cô nương vô tội mất trong sạch trong tay Lý Úc Thắng, lại nhớ tới ánh mắt thâm tà của hắn mỗi khi nhìn nàng, Mộ Thấm Âm không khỏi buồn nôn...cũng may lúc này hắn bị bắt lực nếu không e là nàng cũng đã...

“Ta..ta biết làm cách nào để giải được trên người Lý công tử” cô đề nén cảm giác, nàng trầm tĩnh nói.

“Người biết?” Hai gã tráng hán nhảy dựng lên, quả thực không thể tin được.

“Đúng vậy! Tìm thiếu gia của các người đến nói chuyện với ta, chỉ cần hắn đáp ứng điều kiện với ta thì ta sẽ giúp hắn giải được của Đinh đại ca”. Dứt lời, nàng không để ý tới vẻ mặt kinh ngạc của bọn họ, xoay người chậm rãi rời đi nhìn thì thấy rất tự tin, bình tĩnh nhưng chỉ có nàng mới biết trong lòng sợ hãi thế nào, tim đập như nổi trống trận, cơ hồ muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

* * * * *

“Muốn ta thả ngươi đi?” trong phòng khách, Lý Úc Thắng hai mắt thâm tà nhìn chăm chăm Mộ Thấm Âm. “Phải, đúng vậy” cố nén cảm giác xúc động, Mộ Thấm Âm gật đầu, nói điều kiện “ ta giúp ngươi giải được, ngươi để ta rời đi”

“Ngươi thực sự có thể giải được được của Đinh Khôi?” hần không tin lắm

“Đương nhiên! Ta cùng Đinh đại ca ở chung đã lâu, hần dạy ta không ít.”

“Vì sao ta nên tin tưởng ngươi?” Hừ! đừng nghĩ hần là tên ngốc

“Nếu không thử thì sẽ không biết kết quả, dù sao ta cũng không thể trốn khỏi nơi này, hại ngươi đối với ta cũng chẳng có lợi gì” mỉm cười nhưng hai tay giắt trong ống tay áo lại run run.

Đúng vậy! Nàng nói nghe cũng có chút đạo lý, Lý Úc Thắng khao khát khôi phục bản lĩnh đàn ông đã ba năm qua, cho nên không nghĩ nhiều nữa, vội vàng đáp ứng.

“Được, nếu ngươi thực sự chữa khỏi cho ta, ta sẽ để ngươi đi” hắc hắc, trước tiên tạm thời đáp ứng, đợi sau khi lành bệnh, đối ý thì đã sao? mặt hàng cực phẩm như thế làm sao có thể để nàng thoát khỏi lòng bàn tay?

“Hi vọng ngươi nói được làm được” nhìn ánh mắt của hần, Mộ Thấm Âm biết hần chỉ là hứa suông, sẽ không giữ lời nhưng cũng chẳng sao, nàng cũng không mong đợi chuyện này.

“Đến đây đi! Ngươi phải trị liệu thế nào?” Lý Úc Thắng không kiềm chế được nôn nóng.

Cầm đoá hoa đại màu tím, lấy một ít chất lỏng trong đó bỏ vào chén trà, nàng đưa cho hần ý bảo hần uống hết.

“Đây là cái gì?” Về mặt hoài nghi, cảm thấy hoa tím kia rất quen.

“Giải được! Muốn uống hay không thì tùy ngươi” ra vẻ lạnh nhạt, Mộ Thấm Âm còn cố ý bổ sung “ trên người ta chỉ còn một đoá hoa này, nếu để nước trà nguội thì được mất công hiệu, ta cũng không còn cách”

Nghe vậy Lý Úc Thắng cả kinh, bắt chập nước trà nóng phồng miệng, ngửa đầu một ngụm uống hết, vừa uống xong đã vội ôm lấy Mộ Thấm Âm vuốt ve.

“Vì sao không có phản ứng? Vì sao không có.....” Hần tức giận kêu to, bất mãn chính mình vẫn không có hùng phong như cũ.

Đỏ mặt, Mộ Thấm Âm xoay người, bình tĩnh nói “ được hiệu không nhanh có tác dụng như vậy, ít nhất phải đợi nửa canh giờ”

Nghe vậy, Lý Úc Thắng mới bình tĩnh lại, chờ đợi, cảm giác một giây dài như cả thế kỷ hận sao nửa canh giờ không mau trôi qua.

Không biết qua bao lâu, Mộ Thấm Âm xoay lưng về phía hần chợt nghe rầm một tiếng, vội vàng xoay người xem xét thì thấy Lý Úc Thắng nửa người trên đã úp mặt vào bàn, hôn mê bất tỉnh.

Đinh đại ca nói quả không sai. Mộ Thấm Âm trong lòng mừng rỡ, rót hai chén trà, mở cửa phòng đi ra ngoài

“Mộ cô nương, thiếu chủ hần.....” hai gã tráng đinh canh giữ gần đó thấy nàng liền lập tức tiến lên hỏi

“Đang ở bên trong chờ được hiệu phát huy tác dụng” mỉm cười, nàng nhét hai chén trà vào tay bọn họ “ uống chén trà đi, các người canh gác lâu như vậy chắc cũng đã khát rồi”

“Này.....” Hai gã tráng hần có chút chần chờ.

“Yên tâm! Không kê đơn.” Nàng cố ý tự giễu cười, thần sắc có vẻ ảm đạm. “Ta biết mình là con tin, các người đứng là nên phòng bị ta”

chính mình là bị trông coi con tin, các người phòng ta là hần là.”

“Không! Chúng ta không có ý này” hai đại nam nhân luống cuống, thấy bộ dáng tịch mịch của nàng thì đột nhiên tức giận bản thân đã chọc nàng không vui, liền cầm lấy chén trà uống cạn, mong đổi được nụ cười của nàng.

Thấy thế, Mộ Thấm Âm lập tức lộ ra nụ cười tươi như hoa.

Nửa canh giờ sau, hai người đã hôn mê, Mộ Thấm Âm liền chạy tới cửa hậu sau nhà bếp, trốn khỏi Lý gia trang.

* * * * *

Mau! Nàng phải nhanh chóng rời khỏi nơi này, không biết mê được kia kéo dài được bao lâu? Chuyện nàng trốn khỏi Lý gia trang có lẽ đã bị phát hiện.

Trên đường cái, đám đông rộn ràng, một thân ảnh nhu nhược vừa chạy vừa thở, nàng biết mình phải nhanh chóng thoát khỏi phạm vi thể lực của Lý gia trang nhưng thân thể không quen vận động nên cuối cùng thể lực cũng tiêu hao, đành ngồi nghỉ dưới một gốc đại thụ.

Thở dốc, tim đập nhanh và loạn nhịp, nhìn tiểu nam hài quần áo hoa mỹ nắm tay một mỹ phụ đi ở phía đối diện. Nam hài vừa mới biết đi nên bước đi chập chững rất đáng yêu, hai mẫu tử chăm chú người nặng tượng, hai tay khéo léo chẳng mấy chốc đã làm ra một pho tượng giống y như tiểu nam hài, làm Mộ Thấm Âm không khỏi nhớ tới tiểu oa nhi đáng thương của nàng bị vứt nơi hoang dã.

Tiểu Tuyết Nhi..... Đỉnh đại ca có tìm được nàng không? nàng có bình an, có còn sống không...?

Nghĩ tới ái nữ, hai mắt nàng lại đầm lệ, hận không thể chấp cánh bay về Trường Bạch sơn, cùng tiểu Tuyết Nhi và Đỉnh đại ca sống một cuộc sống an bình, vô tranh.

Ánh mắt mơ hồ, đột nhiên nàng giật mình thấy tiểu nam hài bỗng dưng buông tay mẫu thân, đuổi theo một con bướm chạy qua ngã tư đường, mà đối diện một chiếc xe ngựa đang phóng như bay tới...

“Cẩn thận!” Mộ Thấm Âm kêu lên rồi không nghĩ gì nhiều mà lập tức nhào qua

Mọi người nghe tiếng thét chói tai cùng tiếng vó ngựa, quay đầu nhìn lại đã thấy Mộ Thấm Âm gắt gao ôm tiểu nam hài vào lòng...

“Muốn tìm cái chết sao?” xa phu kéo dây cương dừng lại, nhìn Mộ Thấm Âm đang ôm tiểu nam hài nằm giữa phố, nhịn không được mà chửi ầm lên

“Oa –” Tiểu nam đồng đã bị kinh hách oa oa khóc rống lên.

“Kì nhì, người không sao chứ?” mỹ phụ quần áo hoa lệ thấy con không biết từ khi nào đã rời khỏi tay nàng, còn suýt chút nữa mất mạng thì sợ tới mức mặt tái nhợt, vội vàng chạy tới, vừa ôm con vừa hỏi, vừa nâng ân nhân cứu mạng con mình lên “ cô nương, người có khỏe không? có bị thương không?”

“Ta, ta không sao.....” Suy yếu cười, Mộ Thấm Âm lắc đầu.

“Còn nói không có việc gì! Xem, quần áo ở khuỷu tay, đầu gối đầu bị rách, khẳng định là da cũng bị xây sát” Mỹ phụ ấy nãy nói “ đều do ta không tốt, không canh chừng con cẩn thận...” vừa nói vừa xoa người tạ lỗi với xa phu “ vị đại ca này, là chúng ta không đúng, làm người bị sợ hãi, thật xin lỗi”

“Không sao” xa phu cũng không phải là người không biết phân biệt phải trái, thấy người ta biết nhận lỗi liền tươi cười nói “ lần sau cẩn thận một chút, cũng không phải lần nào cũng may mắn giữ được mạng” dứt lời lại đánh xe rời đi.

Thấy xa phu rời đi, mỹ phụ ôm con nói “ cô nương, người là ân nhân cứu mạng của Kỳ nhì, không biết tôn tính đại danh...”

“Ta.....” Mộ Thấm Âm đang tính nói thì phát hiện ở phía xa đang xôn xao, dường như là tìm người.

Chẳng lẽ việc nàng trốn khỏi Lý gia trang đã bị phát hiện? cả kinh, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, hoảng hốt kinh hoàng “ thật có lỗi, ta phải đi rồi” xoay người tính bỏ đi.

Thấy nàng thần sắc dị thường, lại phát hiện phía xa vang lên xôn xao dị thường, mỹ phụ hai mắt xoay chuyển, lập tức đoán ra nàng sợ cái gì liền ôm con đuổi theo, không để ý tới sự kinh ngạc của Mộ Thấm Âm, liền kéo nàng lên một chiếc xe ngựa tinh xảo đắt tiền.

“Trần thúc, đi thôi” vừa lên xe, mỹ phụ liền phân phó nam tử trung niên đánh xe

“Dạ, phu nhân” Trần thúc liền nhanh chóng giục ngựa rời đi.

“Vị này phu nhân.....” Hốt hoảng nhìn mỹ phụ trước mắt, Mộ Thấm Âm không biết làm sao.

“Ân nhân của Kỳ nhi gặp khó khăn, ta là mẫu thân phải thay con báo ân” mỉm cười, mỹ phụ chơi đùa với ái nhi trong lòng cũng không hỏi nguyên nhân nàng lẩn trốn.

“Phu nhân, cảm ơn người.....” biết mình gặp được người tốt, hốt mắt không khỏi đỏ lên

“Đừng gọi ta là phu nhân, nghe không tự nhiên, ta họ Chu, phu quân họ Đan, người cứ gọi ta là Hỉ Nhi đi” mỉm cười thoải mái hỏi tiếp” đúng rồi, người tên họ là gì?”

“Ta họ Mộ, tên Thấm Âm” xuyên qua màn trúc, nàng phát hiện xe ngựa đã chạy qua mấy con phố, bỏ lại mấy gia đình đang tìm người, tâm cũng thả lỏng hơn.

Mộ Thấm Âm? Tên này nghe có chút quen tai. Chu Hỉ Nhi cảm thấy đã từng nghe nói tới nhưng nàng lười nghĩ thêm “Mộ cô nương muốn đi đâu?” mang con ngao du Giang Nam cũng đã chơi đã, nếu thuận đường thì có thể cùng đồng hành.

“Ta...ta muốn đi đông bắc” vừa mở miệng nước mắt đã rơi ra, nàng rất nhớ núi rừng nơi đó, nhớ tiểu Tuyết Nhi, nhớ nam tử to lớn vẫn chiều cổ ẹ con nàng...

“Ai nha! Đừng khóc, đừng khóc.” Vội vàng lấy khăn tay giúp nàng lau nước mắt, Chu Hỉ Nhi mỉm cười ngọt ngào “cũng thật trùng hợp, ta muốn trở lại kinh thành, vẫn buồn vì không có bạn làm, nay ông trời ban tặng cho ta một người”

“Đan phu nhân?” Nàng khó hiểu.

“Hướng đông bắc thì phải đi qua kinh thành, người đi cùng ta đi, đợi sau khi về tới kinh thành, ta sẽ nói phu quân cho người hộ tống người đến đông bắc” sư huynh cũng ở đông bắc, lâu rồi không nhận được tin, thuận tiện cho người thăm hỏi sư huynh luôn.

“Cái này thật làm phiền người” không nghĩ nàng hảo tâm như vậy, Mộ Thấm Âm tuy rất cảm kích nhưng lại sợ làm phiền

“không có gì, người là ân nhân cứu mạng của con ta, chuyện nhỏ này có tính là gì” Chu Hỉ Nhi cũng không để ý tới lời cự tuyệt của Mộ Thấm Âm. Từ đây tới đông bắc đường xá xa xôi, nếu để một nữ nhân như nàng đơn độc một mình thì tới nơi bình an mới là chuyện lạ.

Thấy mình không thể cự tuyệt, bản thân lại không xu dính túi nếu không nhận sự giúp đỡ thì cũng vô kế khả thi, cho nên Mộ Thấm Âm đành tiếp nhận sự giúp đỡ

“Đan phu nhân, cảm ơn người.....”

“Ai nha! Sao lại khóc? Đừng khóc a.....”

6. Chương 6: Chương 06

“Người đâu?” khí thế hùng hục xông vào đại sảnh, trong ngực còn ôm tiểu nữ oa đang ngủ say, nam nhân cao lớn đưa tay vỗ về, nhẹ giọng như sợ làm tiểu nữ oa thức giấc.

“Đinh Khôi, người thật quá đáng” Lý Kính Sơn – trang chủ của Lý gia trang tức giận rống to “ba năm trước người hạ được làm cho ta không thể làm người, chuyện này ta còn chưa tính với người, không ngờ nay người lại tới Lý gia trang của ta làm càn”. Nhìn đại sảnh trở thành một đồng hồ hỗn loạn, các đệ tử trong trang đều nằm quay đơ, tức giận càng cao.

“Nhỏ giọng một chút” mày rậm nhúm lại, Đinh Khôi bắt mồm lên tiếng, Lý Kính Sơn to tiếng làm tiểu Tuyết Nhi giật mình tỉnh giấc, thấy cái miệng nhỏ nhắn đang oa oa chực khóc, Đinh Khôi vội đưa tay vỗ về, miệng chỉ trích “ người làm đứa nhỏ giật mình”

“Ta quản đứa nhỏ làm gì” Lý Kính Sơn trán nổi gân xanh, nam nhân này có uống lộn thuốc không? xâm nhập vào địa bàn của hắn, đánh cho người của hắn đến hoa rơi nước chảy còn bắt hắn phải để ý tới giấc ngủ của tiểu oa nhi nào đó.

“Oa –” vừa chớp mắt lại bị tiếng rống to làm thức giấc, tiểu Tuyết Nhi lúc này cũng không khách khí mà khóc lớn tiếng đáp trả.

“Ta đã bảo người nhỏ tiếng một chút” cảm giận trách móc, tâm tình của Đinh Khôi mấy ngày nay rất không vui, tính tình bình thường ôn hòa, vô tranh với đời đều biến đầu mất, đại chương phóng một cái vào cột đá đỏ thẫm bên cạnh, thu tay lại đã thấy trên cột đá là vết bàn tay sâu chừng ba tấc.

Lý Kính Sơn thấy thế, kinh hãi thở dốc, công lực của Đinh Khôi rốt cuộc là sâu tới mức nào? hắn dùng hết sức cũng chỉ lưu được dấu vết mờ mờ trên cột đá mà Đinh Khôi chỉ gơ tay một cái, thoải mái hạ xuống đã là chương ấn sâu như vậy. Thật đáng sợ a. Khó trách đệ tử trong trang đều bị hắn đánh đến răng rụng đầy đất, không ai ngăn được.

“Nếu không muốn như cột đá này thì nói nhỏ giọng một chút cho ta” dỗ cho tiểu Tuyết Nhi ngủ lại, Đinh Khôi ngữ khí nhỏ nhẹ nhưng ánh mắt lại làm cho người ta rét lạnh.

“Người, người đến tột cùng muốn thế nào?” Lý Kính Sơn cũng rất thức thời, thanh âm liền nhỏ lại.

“Ai?” hoàn toàn mờ mịt không hiểu

“Là cô nương mà lệnh công tử bắt đi từ chỗ ta” Đinh Khôi phát hiện có gì đó không hợp, thấy vẻ mặt không hiểu của Lý Kính Sơn thì càng thêm khẳng định. Chẳng mọi việc đều do một mình Lý Úc Thắng giở trò? Nếu thực sự là thế thì tốt rồi.

“Cái gì? Nghiệt tử kia lại bắt cóc cô nương gia? Hắn đã không gần như không còn là nam nhân, còn muốn thế nào nữa?” thật tức chết hắn, bắt con gái nhà ai không bắt, cố tình bắt người có núi lớn sau lưng để dựa, thực sự muốn cho người ta phá nát Lý gia trang, tên nghiệt tử kia mới vừa lòng sao? Lý Kính Sơn thở dốc, hơn hai mươi năm qua đã tự nguyện rửa mình vô số lần, vì sao lại sinh ra một nghiệt tử như thế.

Nghiệt tử này không lo học hành, suốt ngày chỉ lo bắt ép dân nữ nhà người ta, làm việc thiếu đạo đức, nếu Lý gia trang ở Giang Nam không có chút địa vị, mỗi lần như thế hắn lại dùng tiền để bịt miệng thì e là nghiệt tử kia đã chết không biết bao nhiêu lần.

“Chuyện này người không biết?”

“Nếu ta biết được, sớm đánh gãy chân hắn, sao có thể để hắn đi chọc giận người” thở phì phì rống to, bị Đinh Khôi liếc mắt một cái liền tự giác nhỏ giọng “ ta thật vất vả mới được thanh thoi một thời gian, không cần giúp hắn đi giải quyết hậu quả, không ngờ mới có ba năm, hắn lại gây phiền toái cho ta”

Tiến lên, nắm cổ một gã đệ tử trong trang đang muốn đứng lên, trầm giọng ra lệnh “ mau áp thiếu gia tới đây”

“Dạ, dạ” đại hán tuân mệnh rồi vội vàng rời.

Thấy đối phương thành tâm giải quyết sự việc, Đinh Khôi biểu tình hòa hoãn hơn “ người không trách ta kẻ đơn đối với lệnh công tử?” nghe ngụ ý của hắn như là còn cảm thấy may mắn, thực sự làm người ta khó hiểu vô cùng.

Ba năm trước đây, hắn trên đường đi qua Giang Nam, trong lúc vô ý phát hiện Lý Úc Thắng đang gian dâm một cô nương, tức giận hạ được trên người hắn, làm cho hắn không thể xâm phạm người khác, tưởng rằng cha hắn sẽ thay con báo thù không ngờ lại dường như nhận được đồng tình.

“Ta còn phải cảm ơn người đã giúp ta có ba năm thanh nhàn” Lý Kính Sơn tức giận nói, tuy có chút mất mặt nhưng đúng là hắn phải cảm tạ Đinh Khôi năm đó đã ra tay, làm cho hắn ba năm qua không phải thay con giải quyết hậu quả.

“Một khi đã như vậy, lệnh công tử làm chuyện ác sao không báo quan để nghiêm trị mà vẫn bao che để hấn làm hại cô nương nhà người ta. Nếu người ta không bằng lòng liền dùng ngân lượng hối lộ quan phủ, bao che cho lệnh công tử tiếp tục tiêu dao làm chuyện ác”

“Có người làm cha nào có thể trơ mắt nhìn con mình chịu phạt? cho dù không thành tài thì cũng là đứa nhỏ của mình a” người làm cha mẹ, ai ai cũng vậy.

Thật ích kỷ, cô nương người ta không có cha mẹ sao? Đinh Không không đồng ý nhưng cũng không nói thêm gì, chỉ hỏi lại “ không sợ không có con nối dòng sao?” hấn vẫn tò mò vì sao Lý Kính Sơn lại vậy

“Con nối dòng?” Cười nhạo một tiếng “ nghiệt tử kia phong lưu háo sắc, có tới ba vợ bốn nàng hầu, cũng sinh cho ta hơn mười tôn tử a” cho nên nghiệt tử kia dù cả đời vô năng cũng không lo lắng tới chuyện nối dòng.

Vậy thì cứ để cho hấn tiếp tục vô năng đi. Đã vậy, Đinh Khôi cũng không còn gì áy náy nữa, đang tính lên tiếng thì nội đường đã truyền đến âm thanh

“Cha, người tìm ta..” tiếp theo là một thân ảnh tiến vào đại sảnh, vừa nhìn thấy một thân hình to lớn thì Lý Úc Thắng đã mặt mày trắng bệch, sắc mặt rất khó coi.

“Nghiệt tử! Còn không mau đem cô nương người bắt đến đây” Lý Kính Sơn chẳng nói chẳng rằng, giáng cho Lý Úc Thắng một bạt tai, làm khé miệng hấn tóe máu, lại đẩy hấn đến trước mặt Đinh Khôi rống to “ cô nương kia đâu? Còn không mau thả người?”

“Ta..... Ta.....” Đối mặt phụ thân, Lý Úc Thắng giống như chuột thấy mèo, lắp bắp nói không nên lời.

“Ta cái gì? Người đâu?”

“Người, người ngày hôm qua đã bỏ trốn rồi” nhìn khuôn mặt lạnh lùng, Lý Úc Thắng càng thêm hoảng hốt. Hấn vốn muốn dùng Mộ Thâm Âm làm con tin để uy hiếp Đinh Khôi nhưng nay con tin đã bỏ trốn, vậy hấn lấy gì để đánh đổi đâu?

“Đào tẩu?” Đinh Khôi ngạc nhiên.

“Nghiệt tử! Người đừng tính kế lừa gạt a” lại tát cho Lý Úc Thắng một cái, Lý Kính Sơn gầm lên, sợ hấn lại giở trò.

“Ta, ta không có a!” Hai má sưng đau đến mức muốn rơi lệ, Lý Úc Thắng ngày thường dâm ô vô lại giờ không khỏi kêu rên “ là thật, nữ nhân kia nói giúp ta chữa bệnh, ai ngờ hạ dược khiến ta hôn mê, khi tỉnh lại đã không thấy người đâu”

“Hỗn trướng!” thấp giọng quát một tiếng, Đinh Khôi dùng tốc độ sét đánh bỏ cho hấn một chưởng, làm cho Lý Úc Thắng như điều đứt dây, văng ra sau rồi ngã xuống hôn mê bất tỉnh.

“Đinh Khôi, người làm cái gì?” Lý Kính Sơn kinh hãi. Cho dù hấn mắng con là nghiệt tử, nhưng có thể tự tay đánh hấn chứ không dung cho người ngoài ra tay.

“Một chưởng này là thay cho tiểu Tuyết Nhi và nương của nàng, e là một năm rưỡi nữa hấn không thể xuống giường nhưng như vậy cũng lời cho hấn quá rồi” dứt lời Đinh Khôi xoay người rời đi, để lại một đám người bắt đầu xôn xao tìm đại phu.

Rời khỏi Lý gia trang, đứng lặng trên đường cái náo nhiệt, ồn ào, Đinh Khôi nhìn dòng người tấp nập trước mắt, lo âu càng nhiều hơn.

Nàng rời khỏi Lý gia trang khẳng định là sẽ vội vã quay về đông bắc tìm tiểu Tuyết Nhi nhưng một nữ tử một mình ngàn dặm xa xôi như vậy, thực sự rất mạo hiểm.

Nghĩ đến đây, ngực không khỏi nhói đau, ôm chặt tiểu oa nhi trong lòng, vội vã đi về hướng đông bắc, mong sớm tìm được thân ảnh của nàng.

* * * * *

Kinh thành, An Tĩnh Hầu phủ

“Sư huynh, hạ nhân bẩm báo người tới, ta còn không tin, không ngờ quả thật là người...” Đan Định Viễn cao hứng đứng dậy chào đón Đinh Khôi đang đi vào thư phòng, nhìn thấy trong lòng hắn có một tiểu oa nhi đáng yêu thì há hốc mồm “ ách...sư huynh, người khi nào có nữ nhi lớn như vậy? thật đúng là giỏi giữ bí mật a” chẳng lẽ một năm trước sư huynh tới kinh thành chữa bệnh cho Kỳ nhi đã làm cho cô nương nhà người ta châu thai ám kết? nếu thực sự vậy thì thật đúng là không có suy nghĩ, sao lúc ấy cũng không nói câu nào?

“Không.....” Nghe ra ý trêu chọc, Đinh Khôi có chút xấu hổ “ tiểu Tuyết Nhi không phải là nữ nhi của ta” nhưng cảm tình thì đúng là của cha và con gái

“Không phải?” chân mày Đan Định Viễn nhướng lên, tỏ ý không tin. Nhìn xem, tiểu oa nhi kia vô cùng thân thiết nép vào ngực Đinh Khôi, còn vui vẻ cười thành tiếng, nếu là nửa đường nhặt được thì cảm tình tốt đến vậy sao?

“Việc này nói ra thì rất dài” lắc đầu, không muốn nói rõ chân tướng, Đinh Khôi chỉ có thể cười khổ.

Thấy thế, Đan Định Viễn cũng không hỏi nhiều “ người tới tìm Hỉ Nhi? Bất quá đã không đúng dịp rồi, Hỉ Nhi mang theo con trai cùng du ngoạn Giang Nam, không có ở trong phủ”

“Không, không phải!” Lắc đầu cắt ngang lời của Đan Định Viễn, Đinh Khôi đi thẳng vào vấn đề “ lần này ta tới đây là có việc muốn nhờ người hỗ trợ”

Dọc đường từ Giang Nam đến đây hắn luôn truy tìm tung tích của Mộ Thấm Âm nhưng cũng không biết do mình nhanh quá nên đã bỏ lỡ nàng hay là nàng đã xảy ra bất trắc gì, mà dọc đường vẫn không thấy bóng dáng.

Biết càng để lâu, cơ hội nàng gặp nguy hiểm càng nhiều, trong lúc hoảng hốt hắn chợt nhớ ra phu quân của sư muội có một đám thám tử dưới trướng. Nếu hắn nhờ mạng lưới thám tử này tìm người thì cơ hội sẽ cao hơn cho nên liền đi thẳng tới kinh thành, nếu đám người kia có thể moi hắn ra từ Trường Bạch sơn thì tìm Mộ Thấm Âm hắn không vấn đề gì.

“Đừng nói giúp, có việc gì cứ phân phó, chỉ cần có thể làm được, ta nhất định sẽ nghĩa bất dung từ”. Chưa nói Đinh Khôi là sư huynh của Hỉ Nhi, chỉ dựa vào việc hắn cứu cho nhi tử một mạng thì cũng đủ để Đan Định Viễn không thể cự tuyệt yêu cầu của hắn.

“Đa tạ!” Mỉm cười, Đinh Khôi rất là cảm kích. “Ta muốn người giúp ta tìm nương của tiểu Tuyết Nhi”

Liếc mắt dò xét tiểu oa nhi trong lòng Đinh Khôi một cái, Đan Định Viễn hứng thú cười “ nàng tên gì? Có đặc điểm gì không?” A...thật thú vị, nam nhân chất phác, tính tình nội liêm này lại để ý tới một nữ tử như vậy, khẳng định là nàng rất có địa vị trong lòng hắn

“Nàng kêu Mộ Thấm Âm, thân hình tinh tế mảnh mai, dung mạo rất đẹp.....”

“Mộ Thấm Âm?” Bỗng dưng, Đan Định Viễn cắt ngang lời Đinh Khôi, hai mắt không tự chủ mà liếc về lá thư ái thê mới gởi tới.

“Đúng” không phát hiện gì lạ, Đinh Khôi lại tiếp tục miêu tả “ nàng có khả năng là đang từ Giang Nam đi về đông bắc”

“Đông bắc?” lại cắt ngang.

“Đúng vậy!” Cuối cùng Đinh Khôi cũng chú ý tới thái độ của Đan Định Viễn, nhíu mày hỏi “ có vấn đề gì sao?”

“Không! Không gì vấn đề.” Vội vàng lắc đầu “ sư huynh, oa nhi trong lòng người có phải từng bị người ta vứt bỏ nơi hoang dã không?”

“Sao người biết?” ngạc nhiên khó hiểu.

Ha ha..... Thật đúng là khéo, trái đất đúng là hình tròn nha.

Khóe miệng tươi cười, Đan Định Viễn ung dung nói “ sư huynh đừng lo lắng, sư muội tốt của ngươi, hảo nương tử của ta còn lợi hại hơn cả thám tử, đã sớm giúp ngươi tìm được người. Các nàng hiện đang trên đường đi về kinh thành, ngươi an tâm ở đây chờ đi”

* * * * *

Năm ngày sau.

“Ai..... Đừng bày ra vẻ mặt đau khổ như vậy nữa” ngồi trong xe ngựa, Chu Hỉ Nhi tươi cười an ủi Mộ Thấm Âm “ ta tin tiểu Tuyết Nhi của ngươi sẽ cát nhân thiên tướng, nhất định sẽ không có việc gì. Hơn nữa, ta đã sớm viết thư cho phu quân ta, báo tình huống của ngươi, chỉ cần khi đến kinh thành, hắn sẽ phái người đưa ngươi tới đông bắc, giúp ngươi tìm đứa nhỏ”

“Hy vọng Tiểu Tuyết Nhi đúng như lời ngươi nói, gặp may mắn” nhìn tiểu nam hài trong lòng Chu Hỉ Nhi, Mộ Thấm Âm lại nhịn không được mà nhớ tới nữ nhi của mình “ có lẽ tiểu Tuyết Nhi đã được Đình đại ca tìm thấy, lúc này đang an toàn ở bên cạnh hắn” nếu không nghĩ như vậy thì e rằng nàng sẽ điên mất.

“Cũng có thể” cực lực gạt đầu phụ hoa, Chu Hỉ Nhi rút cuộc cũng nhịn không được mà nói ra nghi vấn mấy ngày nay vẫn để trong lòng “ Mộ cô nương, Đình đại ca mà ngươi thường nhắc tới là ai? Ta thấy ngươi có vẻ rất tin tưởng hắn”

“Đúng vậy.....” Nhớ tới Đình Khôi, Mộ Thấm Âm mỉm cười ôn nhu mà cả chính mình cũng không biết “ Đình đại ca là người rất tốt, mẹ con chúng ta mấy năm qua đều nhờ hắn chiếu cố, hắn là ân nhân của ta và tiểu Tuyết Nhi...”

Oa, cười đến nhu tình mặt ý a, cũng may nàng không phải nam nhân, nếu không đã bị tươi cười này hút hồn rồi.

Vỗ vỗ ngực, Chu Hỉ Nhi âm thầm may mắn, đồng thời trong lòng càng thắc mắc quan hệ giữa Mộ Thấm Âm và Đình đại ca kia, nhìn vẻ mặt mơ màng của nàng, thật giống một nữ nhân đang chìm đắm trong tình yêu. Nhưng theo lời nàng thì Đình đại ca kia dường như không phải là cha của đứa nhỏ, vậy đứa nhỏ đó là con ai? Nam nhân nàng thích là cha của tiểu Tuyết Nhi hay là Đình đại ca?ai...thật phức tạp nha...

Chu Hỉ Nhi không muốn tiếp tục đoán mò chuyện tình cảm của người khác nữa, nên quay sang chơi đùa với con, chỉ tay cho nó thấy những hoa hoa cỏ cỏ bên ngoài, cho đến khi cửa thành cao lớn đập vào tầm mắt.

“Mộ cô nương, đã tới kinh thành, lát nữa tới nhà của ta, ta sẽ giới thiệu ngươi với phu quân ta...” thanh âm không kìm nén được sự vui mừng vì đã về tới nhà, không chú ý tới thần sắc buồn bã của bạn đồng hành.

Kinh thành a..... Nàng mang theo nỗi buồn thương tâm rời khỏi nơi này, vốn tưởng rằng cả đời này sẽ không quay lại.

Hắn thành thân đã hơn một năm, chắc sự nghiệp ngày càng phát triển cũng sẽ rất thuận hòa, êm ấm với tân nương tử? nghe nói tiểu thư Cổ gia là người tri thư đạt lễ, ôn nhu hiền thực, là một cô nương tốt, nhất định sẽ dần dần thay thế được địa vị của nàng trong lòng hắn.

Mà nàng, đã là quá khứ, không nên lại xuất hiện trong cuộc sống của bọn họ, không nên...

Mỉm cười chua xót, Mộ Thấm Âm thầm mong trong thời gian ngắn ngủi ở lại kinh thành sẽ không gặp được hắn, sẽ không bị chuyện gì làm kích động tâm tình vất vả lắm mới bình lặng của nàng.

Lúc này nàng chỉ mong có thể tìm được tiểu Tuyết Nhi, đoàn tụ cùng Đại ca, ba người cùng sống cuộc sống tự tại, thoải mái và an bình như ngày xưa....

* * * * *

“Cuối cùng cũng về tới nhà” xe ngựa dừng lại trước đại môn sơn màu đỏ, Chu Hỉ Nhi khẩn cấp ôm con nhảy xuống xe ngựa, không để ý tới nhóm nô bộ đang tề tựu rất đông trước cửa, có người vội vàng chạy vào trong thông báo cho chủ tử, có người tiến lên hỗ trợ lấy hành lý, xoay người hướng trong xe nói “ Mộ cô nương, đã tới nhà của ta, vào nghỉ tạm chút đi”

“Cám ơn!” cảm kích pha lẫn bất an, Mộ Thấm Âm xuống xe, nhìn thấy tám biển trên đại môn ghi An Tĩnh Hầu phủ, thần sắc không khỏi sững sờ.

Sư muội ta là phi tử của An Tĩnh hầu, ta đưa người đến đó cho nàng chiếu cố người, được không?

Trong đầu bỗng nhiên nhớ tới lời Đinh Khôi nói ngày đó, hần khó xử, muốn an bài cho nàng...Mộ Thấm Âm cảm thấy vừa vui vừa lo. Chẳng lẽ Đan phu nhân chính là sư muội của Đinh đại ca? nếu đúng vậy thì nàng đã có thể nhanh chóng liên lạc được với Đinh đại ca rồi.

“Đan phu nhân, người là phi tử của An Tĩnh hầu?” đột nhiên nắm lấy ống tay áo hoa mỹ của Chu Hỉ Nhi, vẻ mặt vui sướng như điên

“Đúng vậy! An Tĩnh Hầu gia là phu quân của ta, dọc đường đi ta không nói rõ thân phận của mình, người không giận chứ?” kinh ngạc vì thấy Mộ Thấm Âm kích động, cho dù bị móng tay của nàng làm đau, Chu Hỉ Nhi cũng không phản ứng, chỉ mỉm cười đáp.

“Người có một sư huynh tên là Đinh Khôi?” thanh âm trở nên run rẩy

“Người làm sao mà biết?” Chu Hỉ Nhi cảm thấy ngạc nhiên, hưng phấn hỏi dồn “ người quen với sư huynh ta? Quen khi nào? các người có quan hệ gì?...”

Ông trời! Nàng quả nhiên là sư muội của Đinh đại ca, Mộ Thấm Âm kích động đến không nói nên lời, lệ hoen bờ mi

“Ta..... Ta muốn tìm Đinh đại ca chính là.....” Bỗng dưng, tiếng nói run run dừng lại, ánh mắt mờ hơi nước, nàng ngẩng ngốc nhìn một thân ảnh đang đi sau nò bọc báo tin “ Đinh đại ca?” sao có thể? Hần sao xuất hiện ở đây? Là nàng hoa mắt sao? đưa hai tay che mắt, nàng không thể tin được vào mắt mình.

Đinh đại ca? giờ đổi lại Chu Hỉ Nhi mờ mịt

“Mộ cô nương!” nhìn thấy thân ảnh mảnh khảnh bấy lâu vẫn tìm kiếm, bạc môi cương nghị không kiềm được mà gọi thành tiếng, vẻ mặt kích động không thôi.

“Đinh đại ca!” nước mắt tuôn rơi, nàng thất thanh gọi tên hần, không nghĩ gì mà chạy như điên tới, nhào vào lồng ngực dày rộng của hần, gắt gao ôm chặt hần như để phát tiết cảm xúc trong lòng.

“Đinh đại ca..... Đinh đại ca..... Ta cuối cùng cũng gặp lại người” ôm chặt hần, vừa khóc vừa nói, cảm nhận được sự ấm áp của hần, bất an cùng sợ hãi bao lâu nay mới chân chính biến mất.

“Mộ cô nương.....” Nhìn thấy nàng, cảm nhận được nàng đang ở trong lòng mình, thậm chí quên luôn lễ nghĩa khuôn phép mà bấy lâu hần vẫn giữ gìn, ôm chặt nàng trong lòng “ thật xin lỗi...đều do ta làm liên lụy tới người và tiểu Tuyết Nhi...” may mắn là nàng không việc gì, nếu không cả đời hần không thể tha thứ cho bản thân.

“Tiểu Tuyết Nhi..... Tiểu Tuyết Nhi nàng..... Nàng.....” Nhắc tới nữ nhi, Mộ Thấm Âm lại rơi lệ, muốn nói cho hần biết tiểu Tuyết Nhi bị người ta vứt bỏ nơi hoang dã nhưng lại bị thương không nói nên lời

“Ta biết! Nàng không có việc gì.” Hiểu được ý của nàng, Đinh Khôi nhẹ vỗ về an ủi.

“Không, không có việc gì?” ngẩng hai mắt dăm lệ nhìn hần, nàng lại đột nhiên mỉm cười “ người tìm được tiểu Tuyết Nhi? Nàng không có việc gì? Nàng thực sự không có việc gì sao? ta vẫn sợ...sợ...”

“Đúng, ta tìm được tiểu Tuyết Nhi, nàng không có việc gì, đừng sợ. Lúc này nàng đang ngủ say trong phòng, có nha hoàn canh chừng, hết thấy đều tốt lắm...” thì thầm an ủi, nhớ tới tiểu oa nhi đáng yêu kia, khóe miệng không khỏi mỉm cười.

“Không có việc gì là tốt rồi..... Ta biết người nhất định sẽ tìm thấy nàng” vừa cười vừa khóc.

Nhìn bộ dáng hoa lệ đài vũ của nàng, trong lòng Đinh Khôi bỗng trào dâng tình triền cuộn cuộn, nhịn không được đưa tay lau lệ cho nàng.

“Đừng khóc! Khóc sưng mắt sẽ không tốt...” tiếng nói trầm ấm say lòng người

“Đinh đại ca.....” Giật mình nhìn ôn nhu trong mắt hần, khuôn mặt non mềm không biết vì sao ửng đỏ, tim cũng đập nhanh hơn.

“Đây là chuyện gì a? sư huynh sao người lại ở đây?” nhìn sư huynh vốn trầm ổn giờ lại không coi ai ra gì mà cùng Mộ Thấm Âm ôm nhau, làm Chu Hỉ Nhi không khỏi choáng váng “Mộ cô nương và sư huynh có quan hệ gì? Ta có cần gọi là sư tẩu tương lai không?”

“Ha ha..... Chỉ có thể nói người bỏ lại ta với công sự bận rộn, mang con đến Giang Nam du ngoạn cuối cùng cũng có chút cơn lao”. Ôm lấy con trai, Đan Định Viễn nói với ái thê, vội vàng tính công cho nàng, tạo điều kiện cho nàng bỏ qua thất thổ vừa rồi.

Nghe vậy, Chu Hỉ Nhi làm như không để ý tới ý tứ trào phúng của phu quân, nói lảng sang chuyện khác “chưa từng thấy sư huynh thất lễ với cô nương nào như vậy đâu, thật khiến cho người ta tò mò về quan hệ của bọn họ...” nhìn thấy nô bộc chung quanh cũng tò mò nhìn, đành phải lén lút lấy khủy tay thúc vào bụng phu quân “Định Viễn, người nói chúng ta có nên nhắc nhở bọn họ không?”

Ai..... phủ đệ của bọn họ cũng không phải ở trong ngõ nhỏ hẻo lánh, mà ngay đường to phố lớn, người qua lại rất nhiều. Sư huynh muốn ôm mỹ nhân vào lòng cả ngày, nàng thân là sư muội không có ý kiến, chỉ sợ có người sau lúc kích động, phát hiện mình trở thành đề tài để dân chúng bàn luận chỉ trở thì sẽ xấu hổ tới mức mười năm sau không dám tới kinh thành a.

“Cái chuyện chia cắt uyên ương như vậy, ta không làm” Đan Định Viễn trêu chọc, đem trách nhiệm đẩy sang ái thê.

“Ai..... Thân là sư muội người ta, đành phải làm người xấu thôi” ủy khuất thở dài nhưng hai mắt lại lóe lên tinh quái, mang theo ý cười trêu chọc tiến lên “ách, sư huynh, nếu người muốn tiếp tục, ta cũng không để ý mà lấy thanh la đến gõ để thu phí người tới xem nha” sư muội là nàng cũng cũng phối hợp đó nha.

“A.....” nghe tiếng trêu chọc của Chu Hỉ Nhi, Mộ Thấm Âm lúc này mới hoàn hồn, phát hiện mình vừa rồi nhất thời kích động, không biết xấu hổ ôm lấy nam nhân trước mặt bàn dân thiên hạ, hai má đỏ bừng, vội vàng buông tay, lùi ra.

Thanh âm trêu đùa cũng làm Đinh Khôi bừng tỉnh, tỉnh tỉnh vốn nội liễm giờ lại phát hiện mình trở thành mục tiêu chú ý của mọi người, làn da ngăm đen cũng ửng đỏ, ngạc nhiên vì mình lại thất thổ như thế, nhưng vì Mộ Thấm Âm rời đi mà lại có cảm giác mất mát...

Ô..... Sư huynh, xin lỗi a! cắt ngang hứng thú người ôm mỹ nhân a. Chu Hỉ Nhi không hề áy náy, còn tươi cười ái muội.

“Sư huynh, tuy rằng ta không biết người sao lại xuất hiện ở đây, cũng biết tâm tình của người lúc này rất kích động nhưng chúng ta có thể vào phòng rồi nói chuyện được không? lát nữa người muốn ôm bao lâu, ta tuyệt đối không dám quấy rầy” ha ha...sư huynh đỏ mặt thật đáng yêu.

“Đan phu nhân.....” Mặt đỏ tới mang tai, xấu hổ đến không biết như thế nào cho phải.

“Hỉ Nhi!” Đinh Khôi xấu hổ, không biết nên nói gì.

“Được rồi, được rồi, cùng vào trong đi” thấy ái thê bước bình khi dễ hai người thành thật, Đan Định Viễn quyết định ra tay hỗ trợ, thúc giục mọi người vào trong, có gì muốn hỏi, có gì muốn nói thì vào trong rồi tính.

“Mộ cô nương, vào đi thôi! Tiểu Tuyết Nhi lúc này chắc đã tỉnh, nếu nàng thấy người nhất định sẽ rất cao hứng” Đinh Khôi tuy rằng vẫn còn đỏ mặt nhưng ngữ khí đã khôi phục sự trầm ổn.

“Ân.” Tiểu Tuyết Nhi a..... Nghĩ tới nữ nhi đã xa cách nhiều ngày, Mộ Thấm Âm không tự chủ được mà tươi cười thỏa mãn, đi theo hần tiến vào đại môn, bỗng dừng...

“Thấm Âm?” thanh âm trầm ấm lại lạnh lùng của nam nhân đột nhiên vang lên.

7. Chương 7: Chương 07

Thanh âm này...thanh âm này...

Cả người run lên, Mộ Thấm Âm suy yếu nắm lấy tay áo Đinh Khôi, cả người muốn xụi lơ. Vì sao? vì sao để nàng gặp người nàng không muốn thấy nhất? tuy rằng người nọ cũng ở kinh thành nhưng sao lại trùng hợp như vậy? nàng đã thực sự cố gắng tránh đi, cố gắng từ bỏ a...

Cắn chặt môi, nàng không dám quay đầu, hai mắt hoen lệ. Không thể khóc, nhất định không thể, nàng đã từng nói sẽ không vì hấn mà khóc nữa.

“Mộ cô nương?” nhận thấy nàng khác thường, Đinh Khôi quay lại, thấy nàng cố giữ bình tĩnh, đưa mắt nhìn về nơi vừa phát ra âm thanh thì thấy một nam nhân cao lớn, dung mạo tuấn dật nhưng lạnh lùng, nghiêm khắc. Hấn lập tức hiểu được thân phận của nam nhân này.

“Thấm Âm, ta tìm ngươi thật lâu, rất lâu...một năm qua ngươi đi đâu vậy? Thấm Âm, ngươi không quay đầu lại sao? không quay đầu nhìn ta một lần sao?” Đông Phương Thanh lại lên tiếng, cố nén xúc động muốn xông lên gắt gao ôm chặt nàng vào lòng, không dám tin thiên hạ hấn tìm kiếm một năm nay không có tin tức giờ lại đang đứng trước mặt hấn.

Hấn bàn chuyện làm ăn với người ta ở trà lâu đối diện, vừa xong, đang tính rời đi thì ngạc nhiên vì trước Tĩnh An hầu phủ lại xôn xao, nên mới liếc mắt nhìn một cái, không ngờ lại thấy nàng.

Cảm tạ ông trời. Nàng bình an vô sự. Từ sau khi nàng mất tích, lo lắng trong lòng hấn rốt cuộc cũng buông xuống, nhưng sao nàng lại quen với người của An Tĩnh hầu phủ? Một năm qua nàng đều ở nơi này sao?

Nghe tiếng nói vốn từng rất quen thuộc giờ lại có chút xa lạ gọi tên nàng, Mộ Thấm Âm cố nén khóc, không quay đầu.

“Thấm Âm!” Bỗng nhiên, Đông Phương Thanh hét lớn, không tin rằng nàng ngay cả nhìn hấn cũng không muốn “ngươi đan giặt, đang oán ta sao? ta đã nói rồi, cho dù cưới vợ thì tâm của ta cũng chỉ có ngươi” đáng chết, nàng sao có thể tuyệt tình như vậy, ngay cả gặp cũng không thèm gặp hấn.

Nghe vậy, Mộ Thấm Âm trong lòng chua chát dị thường, cho bản thân mình cũng vì Cổ tiểu thư chưa từng gặp mặt kia...Không, hiện tại là chủ mẫu của Đông Phương gia mới phải.

“Thanh ca.....” nàng mỉm cười chua chát “nói chuyện xin cân nhắc, đừng làm tổn thương tâm của phu nhân, nàng vô tội. Nếu lúc trước đã quyết định cưới nàng thì nên đem tâm đặt trên người nàng, chuyện chúng ta...đã qua rồi”

Còn chưa nói xong, nàng như không chống đỡ được nữa, nghiêng ngã lao đảo đi vào hầu phủ trong sự ngạc nhiên của mọi người, từ đầu tới cuối cũng không quay đầu nhìn lại.

“Thấm Âm –” Đông Phương Thanh lo lắng kêu to, đang tính đi vào tìm người nhưng ngay cửa lớn đã bị một đại hán to khỏe ngăn cản.

“Đừng cản ta” trợn mắt, tràn ngập địch ý nhìn nam nhân trước mắt, lúc này hấn không phải không nhìn thấy Thấm Âm nắm tay áo nam nhân này tin cậy thế nào, điều này làm cho lòng hấn rất không thoải mái.

“Vị công tử này, lúc này trong lòng Mộ cô nương rất bối rối, ngươi có nói gì nàng cũng không nghe lọt tai. Nếu muốn nói chuyện với nàng, chỉ bằng ngày khác hãy đến” Đinh Khôi bình tĩnh phân tích, trong lòng lại thấy phiền muộn. Chết tiệt, vì sao hấn cảm thấy mình đang nói một đường làm một nẻo. Hấn rõ ràng muốn lập tức mang Mộ cô nương và tiểu Tuyết Nhi rời xa kinh thành, làm cho nam nhân này vĩnh viễn không thể tìm được mẹ con nàng.

“Ngày khác?” Sảng giọng liếc mắt nhìn Đinh Khôi, như hoài nghi hấn nhất định sẽ lập tức mang Mộ Thấm Âm rời đi.

“Đúng vậy! Ngày khác.” Giống như hiểu tâm tư của Đông Phương Thanh, Đinh Khôi không khỏi cười khở “yên tâm, nàng sẽ không biến mất” trốn tránh cũng đã một năm, cũng nên đổi mặt giải quyết vấn đề, như vậy với ai cũng đều tốt.

Trầm ngâm trong chốc lát, Đông Phương Thanh xoay người nhìn Đan Định Viễn này giờ vẫn lặng yên đứng nhìn “Hầu gia, người cam đoan” từng gặp mặt Đan Định Viễn vài lần, hai người cũng coi như là sơ giao, biết một lời hứa của hấn đáng giá ngàn vàng, cho nên muốn hấn chính miệng cam đoan.

“Đương nhiên!” Mỉm cười, Đan Định Viễn như nghĩ tới chuyện gì đó mà vẻ mặt trở nên tinh quái..Ha ha, thật thú vị, thủ phủ đệ nhất kinh thành đối đầu với thợ săn của Trường Bạch sơn, tâm của giai nhân rốt cuộc sẽ giành cho ai? Có kịch hay để xem rồi.

“Như vậy, ngày mai Đông Phương Thanh sẽ lại đăng môn báỉ phỏng” quyết định đưa ra ngày hẹn ước, hẳn xoay người rời đi, tin tưởng nhân cách của Đan Định Viễn.

“Chuyện này là sao? nam nhân kia là ai?” nhìn thân ảnh lạnh lùng rời đi, Chu Hỉ Nhi tựa vào ngực trượng phu la to.

Liếc mắt nhìn sư muội nhiều chuyện một cái, Đinh Khôi không nói gì nữa, xoay người đi vào trong.

“Hắc! Sư huynh, người đừng không nói tiếng nào a...” không chiếm được đáp án, Chu Hỉ Nhi không cam lòng, đang tính đuổi theo để tra ra manh mối lại không thoát khỏi vòng tay của phu quân, nên bất mãn cong môi “ gì vậy?”

“Đừng nháo” Đan Định Viễn hảo tâm gợi ý “ Hỉ Nhi, người nhớ xem một năm trước chuyện huyền nào nhất kinh thành là gì?”

“Một năm trước a.....” Suy nghĩ một hồi lâu, cuối cùng cũng có ấn tượng “ ta nhớ rồi, chính là thủ phủ kinh thành Đông Phương Thanh ra bố cáo, nói ai giúp hắn tìm được cô nương hắn yêu thì sẽ tặng vạn lượng hoàng kim”

“Đúng rồi” Đan Định Viễn tiếp tục “ người nhớ vị cô nương kia tên gì không?”

“Hình như kêu là Mộ Thấm Âm...Mộ Thấm Âm” bỗng dưng nàng hét lên chói tai, khó trách lúc trước nàng cảm thấy cái tên này rất quen tai, thì ra chính là nhân vật chính được truy tìm một năm trước a.

“Đáng giận! Sớm biết vậy ta đã đem nàng tới Đông Phương phủ lãnh thưởng” nghĩ tới vạn lượng hoàng kim đã bay mất mà tiếc hận.

“Thật không?” nhện không được lại trêu chọc “ hạnh phúc tương lai của sư huynh người lại không bằng vạn lượng hoàng kim sao?”

“Đúng nha!” biết mình nói hớ nên kiều nham có chút xấu hổ.

“Người nói hoa sẽ vào tay ai? thợ săn chống lại cự phú, sư huynh có vẻ bất lợi à nha...”

“Nói vậy! cự phú đã có chính thất phu nhân cho nên ta thấy sư huynh có lợi thế hơn” nói thế nào cũng phải bênh vực người trong nhà chứ.

“Ân..... Nói vậy cũng phải” gật đầu đồng ý lại giải thích tiếp “ hướng hồ ngày thường sư huynh cũng hay nghiên cứu về hoa cỏ, khẳng định sẽ am hiểu về hoa, hoa nhi nhất định sẽ tự nguyện về bên hắn...”

“người ngụy biện...”

“Ngụy biện? Đây chính là chân lý.....”

Hai vợ chồng kẻ xướng người họa, khua tay múa chân cùng đi vào trong phủ, chuẩn bị tinh thần xem vở kịch “ hoa vào tay ai”. Nói không chừng còn phải nhờ bọn họ ra tay hỗ trợ, hắc hắc, vậy thì không thành vấn đề, dù sao cánh tay cũng hướng vào trong.

* * * * *

Cả buổi chiều, dưới sự dây dưa không ngớt của Chu Hỉ Nhi, cuối cùng Đinh Khôi cũng tóm tắt cho nàng biết hắn và Mộ Thấm Âm quen biết nhau thế nào, thu lưu nàng cả năm nay ra sao, mà Đinh Khôi từ chỗ sư muội cũng biết được chuyện của Mộ Thấm Âm và Đông Phương Thanh”

“Sư huynh, nghe đồn Đông Phương Thanh nghiêm khắc, lãnh khốc, thủ đoạn mua bán inh, vô tình, vì lợi ích kinh doanh vô cùng kiên nhẫn lại rất dụng tâm cho đến khi đạt được mục đích mới thôi, nhưng hắn lại chỉ nhu tình với một mình Mộ cô nương, ngay cả đối với chính thất phu nhân hắn cũng đối xử lạnh lùng, trong lòng cũng chỉ có một mình Mộ cô nương.

“Nếu người đối với Mộ cô nương thực sự có ý, người này chính là tình địch của người, người trăm ngàn đừng lơ là, phải tập trung sức lực a, nếu cần thì sư muội ta nhất định sẽ dốc hết lòng tương trợ”

“Nói vậy bệ hạ gì đó? Ta và Mộ cô nương không phải như người nghĩ”

“Phải không? Sư huynh, người đừng vội phản bác, người dám nói người hoàn toàn với Mộ cô nương sao? rành rành ra đó rồi mà còn chối, đến lúc người trong lòng quay về với Đông Phương Thanh thì đừng có hối hận”

Tiếng cười của Chu Hỉ Nhi vẫn quanh quẩn bên tai Đinh Khôi làm cho tâm tình của hắn không thể bình tĩnh được nữa, như ba đào dậy sóng.

“Hỉ Nhi này, rõ ràng là cố ý muốn quấy nhiễu ta...” nhện không được nhỏ giọng than, tâm tư cũng không không chế được mà nghĩ tới thân ảnh tinh tế kia...

Gặp lại người yêu cũ, nàng có đau lòng hay không? nàng đã quên được tình cũ chưa? liệu tiếng khóc trong đêm đã ngưng ở đông bắc giá lạnh có lại tái diễn ở phương nam ấm áp không?

Nghĩ đến đây, hắn cảm thấy trong lòng buồn bực không thôi, hai mắt trầm tĩnh trở nên tối tăm. Đi một hồi đã đi tới trước cửa phòng nàng, thấy cửa đóng chặt, bên trong lặng yên không tiếng động...nàng tự nhốt mình bên trong rồi âm thầm rơi lệ sao?

Bộ pháp không tự giác dừng lại, ánh mắt đắm chiều nhìn cánh cửa đóng chặt, kiềm nén cảm xúc muốn gõ cửa, hắn cố ép mình quay đầu, đi về phòng mình.

Đẩy cửa phòng đã thấy tiểu oa nhi đang nhìn hắn cười tươi như hoa, miệng y y a a những âm thanh vô nghĩa, hai tay không ngừng đưa về phía hắn, thể hiện rất rõ ý tứ: Đinh thúc thúc, ôm ta.

“Mộ cô nương, sao người lại ở trong phòng ta?” kinh ngạc kêu lên, vội vàng tiến tới đỡ lấy tiểu oa nhi không an phận sắp tuột khỏi tay mẫu thân.

“Đinh đại ca, ta chờ người lâu rồi” Mộ Thấm Âm mỉm cười nhưng hai mắt lại đỏ hoe, nhoe lệ.

“Chờ ta? Có việc gì sao?” túy ý để tiểu Tuyết Nhi nằm úp sấp trên vai, găm găm cắn cắn, nước miếng làm ướt đầm vai áo, Đinh Khôi nhìn Mộ Thấm Âm, ánh mắt khó hiểu.

Lảng tránh ánh mắt của hắn, Mộ Thấm Âm chần chờ một lát mới lấy hết dũng khí nói “Đinh đại ca, chúng ta về đông bắc đi”

“Người muốn khi nào đi?” nhìn biểu tình của nàng như hận không thể rời đi ngay lập tức

“Hiện tại?” Biết là mình không đúng nhưng kinh thành này nàng không thể ở lại được nữa

“Người muốn trốn đến khi nào?” thở dài, Đinh Khôi kéo nàng ngồi xuống bên bàn, bắt nàng phải đối mặt với vấn đề.

“Đinh đại ca.....”

“Người tránh ở chỗ ta đã một năm, cũng đã đến lúc nên đối diện với hắn để giải quyết vấn đề, cứ trốn tránh không phải là biện pháp tốt”. Khó có lúc Đinh Khôi không thủ lễ mà lại đưa tay lau nước mắt cho nàng, ôn hòa khuyên giải “yêu ghét tình thù, ân ân oán oán...dù là thế nào cũng nên giáp mặt nói cho rõ, nếu không hắn vẫn sẽ tiếp tục tìm người, mà người cả đời cũng không quên được chuyện cũ, như vậy thì có ý nghĩa gì? Mà vị Cố gia tiểu thư kia cũng sẽ cả đời bị tướng công lạnh lùng, đây là kết quả mà người muốn sao? chẳng phải lúc trước người không muốn tổn thương cô nương vô tội nên mới bỏ đi sao?”

Ai..... Nàng thiện lương suy bụng ta ra bụng người, lựa chọn trốn đi, không muốn làm tổn thương nữ nhân khác nhưng khúc mắc tình cảm không phải chỉ có bỏ đi là xong, cũng không do một mình nàng quyết định. Nếu không thì Đông Phương Thanh đã không đối đãi lạnh lùng với phu nhân của mình.

“Đinh đại ca.....” Nghe vậy, Mộ Thấm Âm không biết làm sao cho phải.

“Cẩn thận suy nghĩ xem bản thân mình muốn gì, được không?”

“Ân.” Gật đầu rơi lệ, khoe miệng lại mỉm cười “ Đỉnh đại ca, ta biết mình muốn gì, nếu không lúc trước ta đã không bỏ đi, người yên tâm, ta sẽ nói rõ với Thanh ca”

Nàng nói vậy là có ý gì? Có nghĩa là tâm ý rời khỏi Đông Phương Thanh chưa từng thay đổi sao? Đỉnh Khôi lặng người nhưng lòng như nở hoa....

“Ai nha! Thì ra hai người ở chỗ này a” bỗng dưng Chu Hỉ Nhi kiêu nhàn thanh lệ từ ngoài đi vào, cười nói “ mau, tiệc đón gió tấy trần đã chuẩn bị xong rồi, chỉ còn thiếu hai nhân vật chính là các người thôi, đừng để mọi người phải chờ lâu a”. Ha ha bộ dáng sư huynh ôm tiểu oa nhi thật ra đáng người cha đảm đang nha, động tác rất thành thực, ngay cả Đỉnh Viễn còn không bằng hẳn.

Nhìn sắc trời quả thật đã tối, Đỉnh Khôi mỉm cười ôn hòa “ Mộ cô nương, cùng dùng bữa thôi”

Dứt lời, hắn ôm tiểu Tuyết Nhi dẫn đầu rời đi, Mộ Thấm Âm cũng vội vàng lau nước mắt đi theo hắn, vừa đi vừa cẩn thận lau nước miếng cho tiểu Tuyết Nhi, có cả bờ vai bị ướt đầm của Đỉnh Khôi nữa, mà Đỉnh Khôi cũng để mặc nàng lau, không né tránh.

Ai nha nha! Ba người này ở chung một chỗ thật giống một gia đình a, nếu không nói ra thì không ai nghĩ tiểu Tuyết Nhi không phải là con của Đỉnh Khôi.

Chu Hỉ Nhi đi sau, cảm thấy cơ hội của sư huynh cao hôn Đông Phương Thanh, như mà...

Nàng thở dài “ sư huynh làm sao vậy? ở chung đã một năm, còn gọi người ta là Mộ cô nương xa lạ như vậy, một câu Mộ cô nương thốt ra thì sao có thể nói chuyện yêu đương được nữa, phải tìm cơ hội nhắc nhở hắn mới được”

Lắm bầm một mình, Chu Hỉ Nhi chợt nhớ nghe nói trước khi quen biết nàng thì Đỉnh Viễn nổi tiếng phong lưu hoa tâm, chắc chắn rất biết cách nói lời dễ ngọt các cô nương. Quyết định đêm nay bắt hắn viết ra để sư huynh tham khảo.

* * * * *

Hôm sau, trong lương đình ở hoa viên

“Cầm lấy” đem một xấp giấy kín đầy chữ quảng trước mặt Đỉnh Khôi, vẻ mặt Đan Đỉnh Viễn bi phẫn dị thường

“Cái gì?” Hồ nghi cầm lên xem, đọc xong những dòng chữ trên đó thì thân hình to lớn đột nhiên cứng ngắc, còn nhìn thấy rõ ràng là đang nở da gà.

Đan Đỉnh Viễn sao có thể viết ra những lời lẽ “ kinh tởm” như vậy để đưa cho hắn? không phải giới tính của hắn có vấn đề chứ? Hỉ Nhi gả cho hắn có ổn không? Đỉnh Khôi trong lòng suy nghĩ đủ chuyện, ánh mắt lo lắng...

“Thỉnh người đem những ý nghĩ đen tối trong đầu xóa bỏ ngay đi” nhìn biểu tình đã biết hắn đang nghĩ gì, Đan Đỉnh Viễn càng thêm tức giận “ cái này đều là đêm qua Hỉ Nhi ép ta viết ra, nói là để cho người tham khảo”. Không viết xong thì không thể lên giường ôm nàng ngủ, mà đáng giận là không viết thật đa dạng thì không được, hại hắn thức trắng cả đêm, vất óc suy nghĩ, cuối cùng còn phải bắt đắc dĩ lôi luôn những từ phong lưu ở kỹ viện ra viết.

Hỉ Nhi lại muốn bày trò gì? Nhìn Đan Đỉnh Viễn bức tức, Đỉnh Khôi cũng không khổ buồn bức, nhin không được lại liếc mắt nhìn thêm một cái, phát hiện ngay cả những từ hạ lưu cũng có.

Không biết là xấu hổ hay là vui sướng khi người gặp họa, Đỉnh Khôi ho khan vài tiếng rồi mới mở miệng “ để ta tham khảo? ta muốn tham khảo mấy cái ngày để làm gì?” Đó chẳng phải là tình ý chốn khuê phòng của vợ chồng sao? nghĩ tới liền cả người phát run.

“Nàng nói muốn người chọn một cách khác để gọi Mộ Thấm Âm, đừng có Mộ cô nương nữa, nghe rất xa lạ, không chút tình cảm gì”

“Cái gì nói chuyện yêu đương? Kêu nàng đừng hồ nháo!” Bỗng dưng, khuôn mặt đỏ bừng, có chút không tự nhiên.

Nhìn hắn đỏ mặt, Đan Định Viễn mỉm cười quỷ dị “ Hỉ Nhi có hồ nháo hay không, người hắn biết rõ...

“Các người thực sự hiểu lầm.....” theo bản năng liền phủ nhận nhưng lại lúng túng. Hiểu lầm sao? bọn họ có thực sự hiểu lầm không? chẳng lẽ hắn thực sự đối với Mộ Thấm Âm không có cảm tình nam nữ? thực ra hắn biết không phải vậy, chỉ là hắn không chịu thừa nhận mà thôi.

Thấy hắn hoảng hốt, giật mình, Đan Định Viễn mỉm cười, biết hắn đã nhận ra tâm ý của mình.

Cười khổ lắc đầu, Đinh Khôi không nói gì thờ dài..... mình đang rơi vào tình cảnh gì? Khúc mắc tình cảm giữa Đông Phương Thanh và Mộ Thấm Âm còn chưa giải quyết xong, hắn sao có thể bày tỏ tình cảm của mình, gia tăng áp lực cho nàng.

“Thuận theo tự nhiên đi!” Thì thầm thờ dài, xem như gián tiếp thừa nhận.

Đan Định Viễn có chút đồng tình, đang định nói gì đó thì bỗng dừng truyền đến âm thanh ngọt ngào

“Thuận theo tự nhiên cái gì?” Ôm nữ nhi chậm rãi đến gần, Mộ Thấm Âm nghe Đinh Khôi thờ dài thì không khỏi tò mò

“Không, không có gì!” vừa thừa nhận tâm ý với nàng, không ngờ nàng ngay lập tức xuất hiện, Đinh Khôi không khỏi lúng túng, nói chuyện lắp bắp.

“Phải không?” thấy thần sắc hắn không thích hợp, Mộ Thấm Âm cẩn thận xem xét rồi lập tức hoảng sợ đưa tay sờ lên trán hắn “ Đinh đại ca, người phát sốt sao?” mặt hắn nóng quá, chẳng lẽ là bị phong hàn?

Bật cười thành tiếng, Đan Định Viễn vội lấy quạt che miệng, cố nén cười.

Không để ý biểu hiện kỳ lạ của hắn, nàng chỉ chú ý một mình Đinh Khôi “ Đinh đại ca, ta mời đại phu đến khám cho người được không?” lo lắng đến mức quên hắn cũng là một đại phu.

“Ta, ta không sao! Vừa mới phơi nắng lâu hơi lâu nên thân mình mới nóng như vậy” liếc mắt trừng Đan Định Viễn một cái, Đinh Khôi kéo tay nàng xuống, tiếp nhận tiểu oa nhi vì không muốn nàng mỗi tay lại cũng để che giấu tình trạng quần bách và hai lỗ tai đang ửng hồng.

“Thực sự không có việc gì sao?” Nàng vẫn là có chút lo lắng. Tuy rằng Đinh đại ca thân mình cường tráng, một năm qua cũng không thấy hắn ốm đau gì, nhưng mấy ngày nay bốn ba ngược xuôi, nghĩ cách cứu mẹ con nàng, nói không chừng tích lũy nhiều mệt nhọc mà giờ phát bệnh cũng không chừng.

“Không có việc gì, ta là đại phu, đương nhiên hiểu rõ thân thể của mình” đem khuôn mặt đỏ bừng áp lên hai má phấn nộn của tiểu Tuyết Nhi, hắn lẩm bẩm mơ hồ.

Đúng vậy! nàng gấp đến độ quên mất Đinh đại ca biết y thuật, sao có thể không rõ tình trạng của mình, thế mà còn nói tìm đại phu cho hắn, thật sự là làm trò cười mà.

“Thực không có việc gì là tốt rồi! Ta đây an tâm nàng không khỏi có chút mặt đỏ

“Không có việc gì, không có việc gì! Nhìn thân hình sư huynh là biết có thể đánh chết trâu, sao sinh bệnh được” Đan Định Viễn nén cười nhảy ra phá rối “ bắt quá Mộ cô nương quan tâm sư huynh như thế sẽ làm cho hắn trong lòng rất cao hứng”

Hắn muốn nói gì? Liếc mắt nhìn Đan Định Viễn một cái, Đinh Khôi cảm thấy hắn cười rất gian

“Đinh đại ca chiếu cố mẹ con ta như thế, ta quan tâm hắn cũng là phải mà “ nàng cười ôn nhu, khuôn mặt xinh đẹp động lòng người.

“Ha ha..... Nói như vậy cũng phải nhưng mà Mộ cô nương cũng không thể ở lại bên cạnh sư huynh vĩnh viễn” dừng lại, thu hút sự chú ý của nàng xong, Đan Định Viễn mới không nhanh không chậm mỉm cười nói “ sư huynh cái gì cũng tốt nhưng lại không có người bạn ở bên cạnh chiếu cố cho hắn, Hỉ Nhi thường nói với ta, sư huynh một mình sống nơi hoang sơn dã lĩnh nếu có bị bệnh hay bị thương mà không có người ở bên chăm sóc thì làm thế nào? nhân dịp lần này hắn đến kinh thành, Hỉ Nhi muốn tìm giúp hắn một nương tử, sau này ngày đông giá rét cũng có người cùng bầu bạn”

“Cưới, cưới nương tử?” Đinh đại ca sắp thành thân? Mộ Thấm Âm không biết sao trong lòng lại thấy đau, Đinh đại ca muốn thành thân...muốn thành thân

“Định Viễn, người nói bậy bạ gì đó?” Đinh Khôi lắc ngắc, không ngờ Đan Định Viễn dám tung tin đồn nhảm.

“Hi Nhi thật sự là hồ nháo!” Hấn đỏ lên nghiêm mặt tức giận, thật không biết nên đối với sự muội nhiều chuyện kia như thế nào.

Thấy sắc mặt Mộ Thấm Âm thoáng tái nhợt, Đan Định Viễn đoán là nàng cũng có chút cảm tình với Đinh Khôi, trong lòng không khỏi mừng rỡ, tính nói thêm thì đã có một tiểu nha hoàn vội vàng chạy tới.

“Hầu gia, Đông Phương công tử đang mô bái phỏng, nói là muốn gặp Mộ cô nương” tiểu nha hoàn thở phì phò, hai mắt liếc nhìn Mộ Thấm Âm, đây chính là nhân vật làm cho dân chúng kinh thành bàn tán, tìm kiếm suốt một năm qua a, rồi nhịn không được mà âm thầm đánh giá...quả là một đại mỹ nhân, khó trách Đông Phương công tử lại lưu luyến như vậy.

“Còn chưa tới buổi trưa mà” Đan Định Viễn chế giễu ai đó nóng lòng “ mời hấn đến đây đi”

“Dạ” tiểu nha hoàn gật đầu rồi nhanh chóng rời đi.

Mộ Thấm Âm nghe vậy thì sắc mặt lúc xanh lúc trắng, trong đầu không ngừng bị hai âm thanh kích thích cùng một lúc, Đinh đại ca sắp thành thân, Thanh ca tìm tới... Đinh đại ca sắp thành thân, Thanh ca tìm tới...

Thấy nàng sắc mặt tái nhợt, Đinh Khôi nghĩ nàng nghe tin Đông Phương Thanh tới mà như thế, vội vàng an ủi “ các người cần phải đối mặt nói chuyện rõ ràng, làm ỉn có thể quyết định dứt khoát, vui vẻ được không?”

“Ta hiểu” nàng mỉm cười chua chát

Trầm lặng nhìn nàng hồi lâu, như có thiên ngôn vạn ngữ muốn nói với nàng như cuối cùng Đinh Khôi lại nói với Đan Định Viễn “ chúng ta đi thôi”. Dứt lời, xoay người ôm tiểu Tuyết Nhi rời đi.

“Đinh đại ca!” Bỗng dưng, nàng bắt lấy hấn, đáy mắt tràn ngập bất an. “Người ở lại được không?”

“Không!” Lắc đầu, hấn ôn hòa, trầm tĩnh nói. “Các người nên bình tĩnh nói chuyện riêng với nhau”

“Có lẽ vậy!” Nghe vậy, nàng buông tay cười khổ.

Cười cười, Đinh Khôi không nói thêm cái gì, rời đi.

“Ha ha..... Ta cũng nên đi!” Chậm rãi đứng dậy, chậm rãi trải lướt qua bên cạnh Mộ Thấm Âm, ngữ khí của Đan Định Viễn bỗng nhiên nhỏ lại “ một nam nhân tốt, người nên giữ cho chắc”

Dứt lời, phe phẩy quạt rời đi, để lại một mình Mộ Thấm Âm ngắc nhiên khó hiểu

Hấn đang nói ai? Là Thanh ca sao? Không có khả năng! Hấn cùng Thanh ca giao tình không nhiều, sao phải giúp Thanh ca nói chuyện? vậy chẳng lẽ hấn nói Đinh đại ca? thật không, nếu là thật vậy hấn đang ám chỉ điều gì?

8. Chương 8: Chương 08

Gió thổi nhẹ nhẹ, nữ tử dáng người như liễu, quần áo thướt tha nhưng trên mặt không giấu nổi tâm sự ảm đạm.

Lúc này nàng đang hồi hợp chờ đợi, đợi một nam nhân nàng đã từng yêu say đắm...

“Thấm Âm.....” Bỗng dưng, thanh âm ôn nhu vang lên làm cho nàng không khỏi run rẩy

“Thanh ca.....” Chậm rãi đứng lên, đón tiếp thân ảnh nghiêm khắc, lạnh lùng nhưng ánh mắt lại tràn đầy nhu tình đang đi vào trong đình.

“Người cuốn cùng cũng chịu gặp ta” mỉm cười ôn nhu, Đông Phương Thanh chậm rãi đi tới, theo thói quen đưa tay vén giúp nàng sợi tóc bị gió thổi bay.

Nàng lui nhẹ ra sau, tránh khỏi sự ôn nhu của hấn.

“Vì sao?” Đông Phương Thanh cứng đờ, chưa từng nghĩ hành động vô cùng thân thiết trong quá khứ lại bị nàng cự tuyệt “ người vẫn còn oán ta sao/”

Nhìn nam nhân trước mặt, Mộ Thấm Âm cố nén lệ, nghẹn ngào nói nhỏ “ Thanh ca, mọi chuyện đã không còn như trước nữa”

“Có gì bất đồng?” nàng lảng tránh làm hấn buồn bực, càng thêm khát khao chạm vào nàng nên Đông Phương Thanh lập tức gắt gao ôm nàng vào lòng.

Đáng giận! tâm của nàng, người của nàng đến giờ vẫn không thay đổi, không có gì bất đồng.

“Thanh ca, bất đồng! Bất đồng.....” giãy dụa khỏi cái ôm của hấn, hai tay đánh lung tung lên lồng ngực đã từng rất quen thuộc, nàng thấp giọng nói “ người lấy vợ, ta không thể tiếp tục tin rằng người sẽ đối tốt với ta, vẫn sẽ yêu ta...”

“Cưới vợ thì sao? ta không thay đổi, vẫn là Thanh ca của người như trước kia” nâng khuôn mặt đầm lệ của nàng lên, cúi đầu vội vàng hôn lên bờ môi đỏ mọng như để chứng minh tình cảm của mình vẫn như cũ.

Ba!

Âm thanh tát tai vang lên, Đông Phương Thanh khiếp sợ nhìn nàng rơi lệ, đôi bàn tay nhỏ bé giờ lên, dứt khoát đẩy hấn ra, thân hình nhỏ bé lui ra sau vài bước.

“Người đánh ta?” mặt nóng ran vẫn không dám tin rằng nàng đánh hấn.

“Thanh ca, người đáng bị đánh” cố nén khóc, nàng âm trầm, nghiêm khắc chỉ trích “ đón dâu thì sao? người lại có thể nói ra những lời này, thật quá ích kỷ. Người có từng nghĩ tới người quyến luyến cô nương khác sẽ làm phu nhân của người thương tâm? Người đã là phu quân của người ta, sao có thể nói không thay đổi? chẳng lẽ người còn hi vọng xa vời là chúng ta vẫn giống như trước sao?”

“Ta làm không được! Ta cũng là một nữ nhân, ta không thể làm chuyện tổn thương một nữ nhân khác được. Lúc trước Cổ gia tiểu thư có ép người cưới nàng không? không có, người vì sự nghiệp mà hướng người ta cầu hôn chứ không ai ép người cả, nay đã cưới người ta vào nhà thì phải đối xử tốt với người ta, có trách nhiệm đối với nữ nhân giờ đã là Đông Phương phu nhân kia. Một nữ nhân chẳng cầu gì, chỉ mong trọng phu thật lòng yêu thương mình, người tự hỏi lòng mình xem người có mang lại hạnh phúc cho người ta không? nếu không thể thì lúc trước đừng nên cưới người ta, Cổ gia tiểu thư là vô tội a”

“Lúc trước người quyết định như vậy thì nhất định sẽ làm ta bị tổn thương, nếu đã tổn thương ta thì đừng nên tổn thương một cô nương vô tội khác. Cổ gia tiểu thư nếu đã gả cho người thì sẽ làm bạn cùng người cả đời, trăm ngàn lần đừng cô phụ người ta, phá vỡ hạnh phúc cả đời của người ta...” nước mắt tuôn rơi, chậm rãi nói ra suy nghĩ của mình.

“Đây là nguyên nhân người rời khỏi ta?” Đông Phương Thanh hoảng sợ, trực giác cho biết vì lựa chọn lúc trước sẽ làm cho hấn có khả năng mất đi nữ tử ôn nhu này.

“Đúng vậy!” Chưa xót gật đầu, đáy mắt lại ngập tràn cương nghị “ nếu ta ở lại sẽ chỉ làm khúc mắc tình cảm của ba người thêm khó giải, mọi người đều đau khổ,cho nên ta lựa chọn rời đi, bởi vì ta không muốn làm một nữ nhân khác cũng đau lòng như ta” cùng là nữ nhân, nàng biết tổn thương tình cảm sẽ đau tới mức nào.

“Cho dù lòng của ta đối với người không thay đổi” thanh âm Đông Phương Thanh khẽ run, không dám tin.

“Thanh ca, người nên đem tâm của người chuyển tới trên người phu nhân người, không nên...không nên tiếp tục đặt ở trên người ta” Mộ Thấm Âm hai mắt đầm lệ, mỉm cười nhìn hấn.

“Người..... Người thế nhưng muốn ta đem thâm tình giành cho người đi cho nữ nhân khác, ta thực hoài nghi người có từng yêu ta thật lòng...” có nữ nhân bình thường nào lại yêu cầu nam nhân của mình làm như vậy chứ, Đông Phương Thanh muốn cười to nhưng lại cười không nổi.

Nghe vậy, Mộ Thấm Âm lệ rơi càng nhiều, trong lòng tràn đầy chua xót nhưng không nói gì bởi vì có nói thêm nữa cũng vậy thôi.

“Ta sẽ không buông tay!” Bỗng dưng, hấn hung hăng nhìn thẳng nàng. “Ta không phải người, nữ nhân khác như thế nào, ta không cần. Ta chỉ để ý một mình người”

“Vậy Cổ gia tiểu thư thì sao? người thực sự không để ý tới nàng sao? làm tổn thương nàng, người không áy náy sao?”

Đông Phương Thanh cứng lại, đáy lòng biết Cổ Hương Linh quả thật là vô tội, nhưng mà..... Nhưng mà.....

“Thanh ca, người ngoài đều nói người lãnh khốc, vô tình nhưng ta biết người thực ra không phải thế. Đối với Cổ gia tiểu thư, người thực sự có áy náy, đúng không?” nhìn thấy hấn dao động, Mộ Thấm Âm mỉm cười chua chát “ để chuyện chúng ta trở thành quá khứ đi, hãy yêu thương người trước mắt, ta sẽ chúc phúc cho người...”

“Ta, ta phải cẩn thận suy nghĩ.....” Nhìn thấy nàng thực sự muốn dứt khoát, Đông Phương Thanh cố trấn tĩnh “ ngày mai ta lại tìm người” dứt lời liền bỏ đi.

Nhìn theo thân ảnh hấn rời đi, nàng giật mình ngậy ngốc cho đến khi một giọt lệ rơi trên bàn tay mới hoàn hồn, lấy tay lau nước mắt, ngẩng đầu nhìn trời xanh.

A, Đinh đại ca nói đúng, nên nói rõ mọi chuyện. Nói xong, lệ cũng không rơi nữa, lo lắng, buồn đau tích tụ trong lòng bao lâu nay cũng tan biến, thực sự cảm thấy rất thoải mái...

A..... Đúng rồi! Đinh đại ca thực sự muốn kết hôn hôn sao?

Nghĩ đến Đinh Khôi, nàng đột nhiên nhớ tới những lời Đan Định Viễn nói lúc này, ngực lại thấy đau. Làm sao bây giờ? Hốc mắt lại thấy chua xót.

* * * * *

“Đinh đại ca..... Đinh đại ca.....” chạy như bay tới trước cửa phòng hấn, gấp gấp mở cửa phòng ra thì thấy một nhỏ một lớn đang nằm ngủ trên giường, Mộ Thấm Âm liền ngưng bật, lòng chợt trở nên mềm mại như nước.

“Ngô.....” Đinh Khôi giật mình tỉnh giấc, thấy nàng đang đứng trong phòng, khóe miệng không tự giác mỉm cười, cẩn thận đặt tiểu oa nhi đang nằm sấp trên ngực xuống giường, rồi mới đứng dậy đưa nàng ra khỏi phòng, sợ tiếng hai người nói chuyện sẽ đánh thức tiểu oa nhi.

“Thực xin lỗi, đã đánh thức người” nàng đỏ mặt, lắp bắp nói lời tạ lỗi, trong lòng lại kinh hoàng

Sao lại như vậy? vừa rồi nhìn hấn ôm tiểu Tuyết Nhi nằm ngủ, mặt nàng đỏ lên, trong ngực như có nai con chạy loạn, thậm chí...thậm chí còn muốn gia nhập...Nghĩ tới đó nàng lắc đầu, cố xua đuổi ý nghĩ kỳ quái trong đầu, không hiểu mình bị làm sao.

“Không sao, vừa rồi đỡ tiểu Tuyết Nhi ngủ, không ngờ ngay cả mình cũng ngủ lúc nào cũng không hay” thấy nàng đột nhiên đỏ mặt, Đinh Khôi không khỏi thấy xao xuyến, nhẹ giọng hỏi “ vội vã tìm ta có việc gì sao?” nàng trước giờ chưa từng không gõ cửa mà đã xông vào phòng hấn, khẳng định là đang rất nóng lòng

“Ta..... Ta.....” Đúng vậy! Nàng tìm hấn làm gì? Mộ Thấm Âm sững sốt, mới rồi nghĩ tới chuyện hấn sẽ thành thân, nàng đột nhiên hoảng hốt, không nghĩ nhiều chỉ mong mau nhìn thấy hấn, cũng không biết tìm hấn để làm gì.

“Là liên quan đến việc cùng Đông Phương công tử gặp mặt sao?” thấy nàng ấp a ấp ung, mặt lộ vẻ khó xử, trực giác của hấn liền nghĩ là liên quan tới Đông Phương Thanh, dù sao cũng là hai người vừa gặp nhau nói chuyện riêng.

“Ân.” Mộ Thấm Âm vội vàng nắm lấy lý do Đinh Khôi đưa ra.

“Đã nói rõ ràng rồi”

“Ân.”

“Vậy là tốt rồi.” Mỉm cười, cũng không hỏi thêm hai người đã nói những gì, Đinh Khôi đưa mắt nhìn về phía đông bắc xa xôi. Sau này hấn sẽ một mình quay về đông bắc sao? nếu vậy thì hấn sẽ nhớ tiểu Tuyết nhi cũng rất...nhớ nàng.

“Đình đại ca, người không hỏi ta cùng Thanh ca đã nói những gì sao?” thấy hấn không quan tâm, coi như chẳng liên quan gì làm Mộ Thấm Âm đột nhiên tức giận.

“Người đã có quyết định khiến mình vui vẻ sao?” quay lại nhìn nàng, mâu quang ôn hòa hỏi lại

“Đúng vậy!” Tức giận vẫn không mất đi “ người không hỏi ta quyết định thế nào sao?”

“Chỉ cần người thấy vui vẻ là được rồi, quyết định thế nào...cũng không quan trọng” tầm mắt như cố ý lảng tránh, nhìn về phía cây tùng cách đó không xa...Được rồi, hấn thừa nhận là hấn không dám hỏi.

Nghe vậy, Mộ Thấm Âm đột nhiên cảm thấy có chút buồn bã, mâu quang ảm đạm “ Đình đại ca, tuy rằng người cảm thấy biết hay không cũng không quan trọng, nhưng ta vẫn muốn nói cho người biết”

“Ân?” Ngực lạng lẽ thu chặt.

Cố ý tươi cười “ người không ngại mang theo ta và tiểu Tuyết Nhi quay về đông bắc chứ? Ta biết có thêm có hai cái miệng ăn sẽ làm cuộc sống người thêm nhiều vất vả nhưng ta sẽ cố gắng giúp người sửa sang nhà cửa, nấu cơm, giặt đồ...để báo đáp người”

Ý của nàng là...Đình Khôi ngậy ngốc, hai mắt tỏa sáng nhìn Mộ Thấm Âm.

“Ta..... Ta không ngại!” Cổ đề nén kích động trong lòng, thanh âm của hấn run run, khóe miệng không khống chế được mà tươi cười “ hai người các người cũng chẳng tốn của ta bao nhiêu đồ ăn, ngay cả cơm thừa cũng đủ nuôi sống các người rồi, có gì vất vả chứ”

“Tốt! Đình đại ca, người muốn lấy cơm thừa cho ta và tiểu Tuyết Nhi ăn, thật đáng giận” miệng thì nói vậy nhưng trong lòng lại rất cảm động, Đình đại ca không có cự tuyệt. Không cự tuyệt mẹ con nàng tiếp tục ở lại bên cạnh hấn, chẳng thân quen gì mà hấn lại đối xử với bọn họ tốt đến vậy.

Nhìn hai mắt nàng lại bắt đầu ửng hồng, Đình Khôi không nói gì, đưa tay xoa đầu nàng vừa an ủi cũng rất sủng nịch.

“Cám ơn.....” trước sự ôn nhu của hấn, Mộ Thấm Âm cuối cùng không nhịn được nữa mà chảy nước mắt.

“Đứa ngốc!” Nhẹ giọng cười xịch, đang muốn lau nước mắt cho nàng thì một âm thanh vang lên làm hấn vội vàng giặt mình, rút tay lại.

“Ai nha nha! Sư huynh, ta tìm người thật lâu...Mộ cô nương, người cũng ở đây thì tốt, thuận tiện giúp ta một việc” Chu Hỉ Nhi tươi cười sáng lạn đi tới, hai tay ôm một đồng bức họa cuộn tròn.

Hỉ Nhi tìm hấn có chuyện gì? Nhịn không được nhú mày, Đình Khôi cảm thấy có gì đó không ổn.

A — là Đan phu nhân! Vội vàng lau nước mắt, Mộ Thấm Âm tươi cười, không biết tìm nàng và Đình đại ca là có việc gì?

“Đến, đến, đến, mau nhìn mấy bức họa này đi” đến trước mắt hai người, còn chưa kịp thở, Chu Hỉ Nhi đã vội vàng đem mấy bức họa nhét trong tay hai người, bản thân còn dẫn đầu mở một bức ra.

“Đây là cái gì?” Trùng trùng nhìn bức tranh thiếu nữ, Đình Khôi cảm thấy rất buồn bực.

“Bức họa thiếu nữ a, sư huynh người không phải bị mù chứ?” liếc hấn một cái rồi lại tiếp tục truy vấn “ có thích hay không?”

“Thích?” Khó hiểu lại tràn ngập hồ nghi, hấn không biết cô nương trong tranh, sao phải thích?

“Không vui sao?” thấy thái độ của hấn, Chu Hỉ Nhi lập tức vứt bỏ bức họa nhưng lại giống như vô tình, tiếp tục mở một bức khác “ vậy người này thì sao? có thích không?”

“Hỉ Nhi, người đến tột cùng đang muốn đùa giỡn cái gì?” đẩy bức tranh ra, Đình Khôi nhú mày trầm giọng.

“Ha ha..... Giúp sư huynh người chọn nương tử a. Đây đều là các tiểu thư khuê tú của kinh thành” còn không quên lôi kéo Mộ Thấm Âm đang ngây ngốc một bên vào cuộc “ Mộ cô nương, người đừng ngăn người như vậy, mau giúp ta nhìn một chút, chọn xem người nào thích hợp a”

Thì ra là bức tranh của các cô nương, là giúp Đinh đại ca chọn nương tử a...nghe vậy, Mộ Thấm Âm cảm thấy căng thẳng, hận không thể...không thể đốt hết mấy bức họa kia.

Liếc thấy thần sắc buồn bã của nàng, Chu Hỉ Nhi không khỏi cười thầm trong lòng. Được phu quân chỉ điểm, biết hẳn đã bày ra “thể trận sư huynh cưới vợ”, nàng nhất định phải phối hợp với hắn rồi, hai vợ chồng bọn họ cùng hợp tác ra tay thì chạy đâu cho thoát.

“Ồ nháo!” Đinh Khôi tức giận quát, vốn nghĩ lúc trước Đan Định Viễn chỉ thuận miệng nói chơi, không ngờ Chu Hỉ Nhi lại làm thật, còn mang bức họa các thiếu nữ tới cho hắn chọn. Thật là...thật làm cho người ta tức chết mà.

Nhưng mà Hỉ Nhi hôm qua mới cùng Mộ cô nương trở về, sao có thể trong thời gian ngắn lại tìm được nhiều bức họa thiếu nữ như vậy?

“Ai nha! Sư huynh, người ta nào có hồ nháo? Sư muội là quan tâm người a!” Giả bộ ủy khuất, trong lòng thì cười thầm

“Chỉ trong thời gian ngắn, người tìm đâu ra nhiều bức họa như vậy?” cảm thấy có gì đó rất cổ quái.

“Ha ha..... Sư huynh, người ta đã sớm ở tính toán cho người, từ một năm qua đã nhờ bà mối lưu ý giúp ta” Chu Hỉ Nhi tươi cười, mắt lại âm trầm.

Hừ! mấy bức họa này là nàng tìm thấy trong thư phòng, không ngờ người nào đó lại cất giấu nhiều bức tranh thiếu nữ như vậy, để xem rồi sẽ giải thích việc này thế nào. Nếu không làm cho nàng vừa lòng thì tối nay đừng hòng lên giường, hừ.

Không biết vì sao, Mộ Thấm Âm đang ngây ngốc lại cảm thấy nụ cười của Chu Hỉ Nhi rất...hung tàn?

“Đa tạ người đã lo lắng nhưng ta không cần” lơ đãng nhìn thiên hạ bên cạnh, thấy mặt nàng tái nhợt, Đinh Khôi liền đưa trả bức họa cho sư muội, lúc này trong phòng cũng truyền ra tiếng khóc của tiểu Thuyết Nhi, hắn vội vàng chạy vào, còn nói “Hỉ Nhi, đừng làm xằng bậy, nếu không ta sẽ không bao giờ tới hầu phủ nữa” dứt lời người đã vào phòng.

“Đan, Đan phu nhân, ta cũng đi vào!” cố làm ra vẻ tươi cười, Mộ Thấm Âm cũng tháo lui, mang theo mấy bức họa cũng nổi lòng không yên đi vào phòng.

“Sư huynh, người có thích người nào không? ta đâu cần làm gì, ta sẽ đi tìm xem có ai thích hợp với người không” Chu Hỉ Nhi vận tiếp tục diễn trò, vứt mấy bức họa xuống, thậm chí còn đạp mấy cái rồi mới chạy đi.

Hừ! Lại đến thư phòng tìm xem có còn con cá nào lọt lưới không. Đan Định Viễn, người đáng chết.

* * * * *

Trong phòng.

“Người còn cầm bức họa này làm gì?” ôm lấy tiểu Tuyết Nhi đã tỉnh ngủ, Đinh Khôi xoay người thì thấy nàng đi vào, tay còn cầm bức họa, không khỏi nhíu mày.

“A?” lúc này Mộ Thấm Âm mới phát giác trong lúc hoảng hốt đã cầm luôn bức họa vào phòng, vội vàng đặt lên bàn, ánh mắt chuyển chuyển

Cô nương trong bức họa này có thể sẽ trở thành thê tử của Đinh đại ca a...

“Làm sao vậy?” Sao lại nhìn bức họa cuộn tròn tới xuất thần? nàng thật muốn giúp hắn chọn một cô nương? Đinh Khôi trầm nghĩ, tâm cũng trở nên căng thẳng.

“Không, không có gì!” Lắc lắc đầu, tiếp nhận thân hình nho nhỏ đang không ngừng đòi mẫu thân ôm, Mộ Thấm Âm vùi đầu vào cái cổ thơm mùi sữa của con, phát ra một chuỗi âm thanh mơ hồ

“Cái gì?” Không có nghe rõ ràng, Đinh Khôi vội vàng hỏi lại.

“Người.....” Lại ngập ngừng

“Ách.....” Đinh Khôi rất khó xử, hắn không nghe được gì “ thật xin lỗi, ta không nghe được gì cả, người nói lại lần nữa đi”

Cấn cấn môi, Mộ Thấm Âm lấy hết dũng khí, ánh mắt ai oán nhìn hắn nói “ Đinh đại ca, người thực sự muốn kết hôn sao?” thanh âm u oán lại ẩn chứa sự giận giữ.

Nghe vậy, trong lòng hắn thoáng rung động, lặng lẽ dò xét thân ảnh tinh tế trước mắt...Nàng để ý sao? hắn cưới vợ, nàng sẽ để ý sao?

“Đinh đại ca?” Bị hắn nhìn chăm chú, nàng có chút hoảng hốt nhưng cũng cảm thấy vui sướng khi hắn nhìn nàng như vậy.

“Ta cưới vợ, người sẽ để ý sao?” tiếng nói trầm thấp say lòng người.

“Ta.....” hai chữ để ý đã để đầu lưỡi nhưng lại không thể thốt ra miệng. Để ý? Nàng có tư cách gì mà để ý? Đinh đại ca nếu thật muốn lấy vợ thì cũng là chuyện bình thường, nàng dựa vào cái gì mà để ý? Dựa vào cái gì mà phiền lòng? Nhưng nàng có phải không để ý không? không, nàng biết nói vậy là dối lòng, nàng thực sự rất để ý. Rốt cuộc là thế nào? nàng cũng không hiểu được chính mình.

Nàng do dự? như vậy có phải trong lòng nàng, hắn cũng có một vị trí nào đó không? nàng vừa mới chấm dứt một mối tình, không thể đòi hỏi ngay lập tức đã có hắn, chỉ cần một chút thôi cũng đủ rồi, hắn tin ngày nào đó hắn sẽ chiếm phần quan trọng hơn Đông Phương Thanh.

Mỉm cười, không đành lòng thấy nàng xấu hổ khó xử, Đinh Khôi ôn nhu nói: “Không! Ta cũng không có muốn kết hôn.”

“ Nhưng Đan phu nhân.....” Nghe vậy, nàng cảm thấy vui sướng nhưng cũng không nhịn được lo lắng.

“là Hỉ Nhi hồ nháo thôi” cắt ngang lời nàng, vẻ mặt bất đắc dĩ “ Hỉ Nhi nóng lòng, lại thích đùa giỡn, chỉ cần ta không đồng ý thì nàng cũng không thể làm được gì”

“Vậy là tốt rồi!” Thoải mái cười, nàng thốt ra mấy lời mà nghe xong cũng thấy kinh ngạc.

Hiển nhiên, Đinh Khôi cũng chú ý tới, hai mắt không ngừng liếc nhìn nàng như muốn hỏi, người như vậy là có ý gì

Hai má đỏ bừng, nàng lấp bắp giải thích “ ta...ý của ta là...Đinh đại ca chưa tìm được người yêu thích, thành thân không cần vội...”

“Đương nhiên!” nghe nàng nói, hắn mỉm cười đáp “ còn phải tìm cô nương mình thích, không cần vội”

“Đinh, Đinh đại ca có cô nương mình yêu thích chưa?” nàng rất muốn biết.

Nghe vậy, Đinh Khôi không nói gì, chỉ liếc mắt nhìn nàng rồi nói sang chuyện khác “ cũng đã trưa rồi, nên đi dùng cơm thôi” nói rồi xoay người rời đi.

Vì sao hắn không trả lời.

Nhìn thân hình cao lớn chậm rãi rời khỏi phòng, Mộ Thấm Âm vừa mừng vừa lo, mừng vì hắn không muốn thành thân, lo vì không biết hắn có cô nương nào trong lòng chưa?

Nhưng mà...nàng cảm thấy mình thật kỳ lạ...Đinh đại ca không muốn thành thân sao nàng lại vui mừng? cảm giác mừng rỡ như điên như khi biết người mình để ý không muốn thành thân. Khoan đã...người nàng để ý.

Giống như phát hiện ra chuyện kinh thiên động địa, Mộ Thấm Âm cả kinh...nam nhân âu yếm? nàng đối với Đinh đại ca có cảm giác này sao? nhưng một năm qua nàng vẫn rất đau lòng vì chuyện của Thanh ca, sao có thể nảy sinh tình cảm với Đinh đại ca. Không có khả năng.

Nhưng nếu không có khả năng thì vì sao nghĩ tới chuyện Đinh đại ca thành thân, nàng lại thấy chua xót, lo lắng...tựa như lúc trước nghe tin Thanh ca thành thân?

Nàng bắt tri bắt gian lại để ý Đinh đại ca.

Hèn chi, ngày trở lại kinh thành nhìn thấy Thanh ca, nàng ty rơi lệ nhưng không thấy đau lòng. Một năm qua ẩn cư nơi núi rừng để chữa vết thương lòng, thời gian đã giúp nàng quên đi chuyện cũ cũng dần dần nảy sinh một tình cảm mới.

“Y..y...a” Cánh tay phấn nộn nhỏ bé vỗ nhẹ lên má nàng như muốn gọi mẫu thân hoàn hồn.

“Tiểu Tuyết Nhi.....” Gắt gao ôm nữ nhi, lại đem mặt vùi vào thân mình nho nhỏ, Mộ Thấm Âm thì thầm cảm thán

“Có phải mẫu thân không có chung tình như cha của ngươi...Ngươi thích Đinh thúc thúc đúng không? nhưng mà ngươi còn chưa gặp qua phụ thân của mình...nương là nữ nhân ích kỷ, ta không muốn ngươi ta đau lòng, cũng không muốn mình cả đời khổ sở...ta lựa chọn inh cuộc sống vui vẻ, đời sống con người nói dài không dài nói ngắn cũng không ngắn, sống sao cho vui vẻ là quan trọng nhất”

* * * * *

Đông Phương phủ đệ

Đêm lạnh như nước, vầng trăng nhô lên cao, một nha hoàn vội vã chạy trên hành lang quanh co khúc khuỷ, ồn ào gõ cửa phòng chủ tử.

“Tiểu thư..... Tiểu thư.....” Xuân Nhi cơ hồ thở không ra hơi nhưng vẫn ráng nói

“Sao lại thở như vậy? thở đi rồi từ từ nói chuyện” Cổ Hương Linh ngừng thêu ngẩng đầu lên, thần sắc thản nhiên, hoàn toàn đối lập với nha hoàn.

“Tiểu thư, không tốt lắm” hít một hơi dài, Xuân Nhi lại la lên

“Chuyện gì mà không tốt?” Cổ Hương Linh vẫn yng dung mỉm cười, trải qua chuyện đêm tân hôn phu quân lại không vào phòng mà đi tìm nữ nhân khác, nàng cũng không nghĩ còn có chuyện gì khiến nàng phải kinh hách.

“Ai nha! Chính là nữ nhân mà cô gia đi tìm, kêu là Mộ gì kia. Đúng rồi, kêu là Mộ Thấm Âm đó, nghe nói nàng đã trở lại kinh thành, sáng nay cô gia còn khẩn trương đến An Tĩnh hầu phủ tìm nàng”

“Ngươi nghe ai nói?” khuôn mặt xinh đẹp cứng lại, tái nhợt không chút máu, không còn vẻ trầm tĩnh thường ngày

“Mọi người đều đang nói a!” Xuân Nhi vẽ mặt hỗn hển “ tuy lời đồn đãi bên ngoài nhưng không phải trong phủ không nghe thấy. Nữ nhân kia thật không biết xấu hổ, còn dám quay về, chẳng lẽ lại muốn tiếp tục dụ dỗ cô gia. Thật vất vả lắm quan hệ của người với cô gia mới tốt hơn...”

“Đủ, Xuân Nhi!” nạt nhẹ nha hoàn, Cổ Hương Linh thần sắc lãnh đạm

“Tiểu thư.....” nha hoàn sốt ruột thay chủ tử.

“Xuân Nhi, ngươi đi xuống đi!” Nâng tay cắt lời nàng “ ta mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi”

Chủ tử đã nói, vậy, Xuân Nhi cũng không thể làm khác, đành phải bĩu môi rời đi. Nhìn thấy nàng rời đi, Cổ Hương Linh cười khổ. Trở về dụ dỗ? phải không, cho dù không trở lại thì tâm của Đông Phương Thanh cũng chỉ đặt trên người Mộ cô nương kia. Xuân Nhi thật quá ngây thơ.

Đã trở lại a..... Trở về cũng tốt, dây dưa tình cảm này cũng đã đến lúc cần chấm dứt. Hơn nữa, nàng cũng muốn nhìn thấy vị cô nương luôn làm cho Đông Phương Thanh thương nhớ, quyến luyến mãi không quên rốt cuộc là người như thế nào a...

9. Chương 9: Chương 09

“Thương xuân hoài xa bao lâu nghèo, không có gì giống như tình nồng. Nỗi buồn ly biệt chính nhằm khiến ti loạn, càng nam mạch, bay phất phơ mệnh mông. Tê kỵ tiệm xa, bụi đường trường không ngừng, nơi nào nhận thức lang tung.....”

Trong bữa lâu, cô nương tay đàn uyển, giọng hát du dương, sóng mắt mềm mại động lòng người làm hấp dẫn không ít thực khách, không thèm đụng đũa thưởng thức món ngon trước mặt.

Nhưng mà, những khách nhân ở bàn bên trái cạnh cửa sổ lại không hề để ý đến cô nương hát có êm tai hay không, bộ dạng xinh đẹp thế nào, toàn bộ đều tập trung trên người thiếu phụ xinh đẹp vì đêm qua phu quân giải thích không được vừa lòng mà vẫn còn giận dỗi.

“Đến đến đến, sư huynh, Mộ cô nương, mau dùng cơm đi, ăn no rồi mọi người cùng đi” ôm con tiếp đón mọi người, Chu Hỉ Nhi tươi cười sáng lạn như ánh mắt thì lạnh như băng.

“Hỉ Nhi.....” Rất ít chuyện làm cho Đinh Khôi khó xử nhưng lần này hẳn đúng là bó tay. Có trời mới biết sư muội hẳn vì sao tâm tình không thoải mái, sáng sớm tỉnh mơ đã chạy đến phòng hắn, đầu tiên là mắng lung tung, sau đó cứng rắn bắt hắn phải ngay hôm nay khởi hành về đông bắc, đương nhiên còn có thêm hai mẹ con nàng cùng một đồng hành lý.

Nghĩ rằng Đan Định Viễn chọc nàng tức giận, nhưng hai vợ chồng hôm qua còn ân ái sao sau một đêm lại trở mặt, còn đòi bỏ nhà ra đi. Thực sự là đau đầu nha.

“Đan, Đan phu nhân, người xác định không cần báo cho hầu gia một tiếng, thực sự muốn đi cùng chúng ta sao?” cảm giác có gì đó không thích hợp, Mộ Thấm Âm cũng run lên tiếng hỏi, mắt nhìn Đinh Khôi lại thấy hắn cũng bất đắc dĩ thì hai người chỉ biết nhìn nhau cười khổ.

Ai..... Nàng còn đang mơ hồ thì đã bị Đan phu nhân nhét tiểu Tuyết Nhi vào lòng, sau đó mặc danh kỳ diệu theo Đinh đại ca rời khỏi hầu phủ. Nếu Đinh đại ca không tìm cơ mua ít lương khô để kéo dài thời gian thì có lẽ bọn họ đã sớm ra khỏi thành chứ đâu phải còn ngồi dùng cơm trưa trong bữa lâu.

Không biết Đan phu nhân có phát hiện ra Đinh đại ca đang muốn tiết mục “ mẹ con cùng bỏ nhà ra đi” của nàng đổi thành “ du ngoạn kinh thành trong một ngày” không?

“Cần gì phải báo cho hắn biết” Chu Hỉ Nhi hừ lạnh, nụ cười càng thêm sáng lạn “ ta muốn đưa Kỳ nhi đi chỗ nào thì đi chỗ đó, còn cần hắn cho phép sao? có bản lĩnh thì hắn tự đi tìm, Kỳ nhi, nương nói đúng không?”

“Dạ” đang tập nói, tiểu hài tử căn bản không hiểu ý tứ mẫu thân là gì nhưng rất biết lấy lòng mẫu thân, lập tức đồng ý làm ầu thân cảm động vì có được đồng minh, thiếu chút nữa là khóc rống lên.

“Kỳ nhi, người đúng là tri kỷ của nương” ô...Con trai thật hiếu thuận, không uống công nàng đau ba ngày ba đêm mới sinh ra hắn.

“Hỉ hỉ.....” tươi cười sáng lạn, cánh tay nhỏ bé còn vỗ vỗ mẫu thân như an ủi.

Hai mẫu tử này...Đinh Khôi không biết nói gì, trong lòng chỉ mong Đan Định Viễn sớm phát hiện ra vợ con đã biến mất, nhanh chóng đuổi theo mang họ trở về.

“Dùng cơm đi!” Bất đắc dĩ thở dài, Mộ Thấm Âm ôm lấy tiểu Tuyết Nhi, cẩn thận cho nàng uống canh cá.

Thấy bộ dáng bất đắc dĩ của Đinh Khôi, Mộ Thấm Âm vừa đồng tình lại thấy buồn cười nhưng cũng không nói gì, im lặng ăn cơm, ngược lại Chu Hỉ Nhi rất bất mãn với thái độ của hắn, bĩu môi chỉ trích.

“Sư huynh, sắc mặt của người có cần khó coi vậy không?” đáng giận, mang theo nàng và Kỳ nhi có cần làm hắn khó xử như vậy không?

“Ta.....” Đinh Khôi đang muốn bác bỏ chỉ trích của nàng thì âm thanh huyền ảo từ trên đài xướng khúc vang lên, cắt ngang lời hắn. Ngẩng đầu nhìn lên đài thì thấy một thân ảnh trắng kíp bộ dáng lão đạo vì say đang đi xuống, tay còn nắm tay cô nương hát hí khúc, cười ha ha

“Đại, đại gia, người làm..... Làm gì? Mau, mau thả ta ra a!” tình huống xảy ra bất ngờ làm ca nương sợ tới hoa dung thất sắc, dùng hết sức cũng không thoát khỏi hắn.

“Ha ha..... Con quỷ nhỏ, vừa rồi người vừa hát khúc vừa liếc mắt đưa tình, chẳng phải muốn câu dẫn ta thân mật cùng người sao?” hắn tử lộ mắng đã hơi say nên xuất ngôn toàn những lời hạ lưu, không bỏ qua cơ hội ăn đậu hũ cô nương nhà người ta.

Nghe vậy, Đinh Khôi nhướng mày, thật sự nghe không lọt tai, mắt đảo qua thấy phần lớn khách trong quán không ai dám lên tiếng bất bình, chắc là sợ sẽ chuốc phiền toái vào người.

Quả thật là lòng người đen bạc, nhin không được cảm thán, nhăn mày đang muốn lên tiếng thì một thanh âm mềm mại đã vang lên.

“Ôi! Ban ngày ban mặt mà dám đùa cợt con gái nhà người ta, chẳng lẽ dưới chân thiên tử không có vương pháp sao?” Chu Hỉ Nhi tươi cười còn không quên dạy con “ Kỳ nhi, sau này trưởng thành đừng học như vị thúc thúc kia, nếu không nương sẽ đánh gãy chân người, có hiểu không?”

“Biết!” Tiểu nam hài lại tươi cười gật đầu, cũng không biết có hiểu thật hay không.

Nghe đoạn đối thoại của hai mẹ con làm ọi người trong quán không khỏi cười to, còn nam nhân lỗ mãng trở thành đề tài bị cười nhạo thì xấu hổ chuyển sang giận dữ, khuôn mặt đỏ bừng không biết là vì rượu hay vì tức giận

“Nữ nhân thôi, người nói cái gì?” hấn tức giận đến mức giơ chân múa tay, bàn tay nắm ca nường không tự chủ mà tăng thêm lực.

Bị xiết chặt là ca nường đau đến mức la lên, nước mắt tuôi rơi “ đại..đại gia, người thả tiểu nữ đi đi, tiểu nữ chỉ là hát rong kiếm cơm sống qua ngày, cầu người...cầu người đừng khi dễ ta...”

“Hắc hắc.....cái này không phải là khi dễ, gia coi trọng người là phúc khí của người...” vì thể diện, hấn đầu dễ thả người a.

Vô sỉ! Đinh Khôi nghe không lọt tai, đưa trức trong tay vung lên.

“Oa –” âm thanh thê lương như heo bị chọc tiết, cánh tay nam tử lỗ mãng đã bị một chiếc đũa trức xuyên qua, đau đến mức hấn phải buông tay ca nường ra.

“A –” ca nường vì muốn dùng sức để thoát khỏi kiềm chế, nay vì bị buông ra đột ngột mà ngã xuống đài.

“Ai nha!” Chu Hỉ Nhi kinh hô.

“A!” Mộ Thấm Âm bật thốt lên thét chói tai.

“Oa –” Phần đông khách nhân thất thanh sợ hãi rống.

“Cẩn thận!” Nói thì chậm, việc diễn ra lại nhanh, Đinh Khôi nhắc người lên, tay trái vẫn ôm tiểu Tuyết Nhi, tay phải giơ lên mọi người còn chưa nhìn rõ sự tình ra sao đã thất ca nường được hấn đỡ lấy, an ổn đứng trên mặt đất.

“Tráng, tráng sĩ, cảm ơn người.....” đặt tay lên ngực, ca nường biết mình đã được nam nhân thân mình cao lớn trước mặt cứu giúp liền đỏ mặt nói lời cảm tạ.

“Không có gì” cứu người xong, Đinh Khôi lập tức bày ra khoảng cách, ôm tiểu Tuyết Nhi quay về bên cạnh Mộ Thấm Âm.

“Đinh đại ca, người không sao chứ?” Có chút lo lắng nhìn toàn thân hấn, Mộ Thấm Âm sợ khi hấn cứu người đã bị thương.

“Không có việc gì!” Mỉm cười, cúi đầu nhìn bàn tay nhỏ bé đang đặt lên ngực hấn tính kiểm tra.

“A.....thật xin lỗi” phát hiện mình đã vượt lễ nghi, khuôn mặt thanh lệ ửng đỏ, vội rút tay lại.

Thấy thế, Đinh Khôi chỉ mỉm cười, nhìn hai má nàng đỏ bừng đỏ bừng mà trong lòng rung động...

“Vị này tráng sĩ, đa tạ người đã ra tay cứu giúp, tiểu nữ sẽ ghi nhớ ân đức của công tử suốt đời” ca nường không biết từ lúc nào đã đi đến trước mặt hấn nói lời cảm tạ, nhiều năm sống lang bạt đã giúp nàng có kiến thức rộng rãi, nhìn người cũng rất chuẩn.

Vị tráng sĩ này thật đúng là quân tử, xác định nàng không có việc gì liền tạo khoảng cách với nàng, không giống những nam nhân khác luôn muốn chiếm tiện nghi của nàng, thật là một nam nhân chính trực a.

Ai..... Nếu nữ nhân có được một nam nhân như vậy để dựa vào thì hạnh phúc nào bằng. Nàng hành nghề hát rong đã nhiều năm, cũng rất mệt mỏi nếu có nam nhân như thế để dựa vào thì tốt biết bao...

“Không có gì! Nhắc tay chi lao mà thôi.” Tinh thần đột nhiên phục hồi nhìn ca nương trước mặt, mỉm cười lễ phép, không để ý tới hảo cảm trong mắt nàng.

Nhưng hắn không thấy không có nghĩa là những người khác đều bị mù, ít nhất là Chu Hỉ Nhi và Mộ Thâm Âm với trực giác nhạy bén của nữ nhân đều nhận ra ẩn tình trong mắt nàng.

Ai nha, sư huynh thật là, vừa ra tay đã làm người ta động tâm, không biết Mộ cô nương có nhận ra hay không? thở dài lắc đầu, Chu Hỉ Nhi đưa mắt nhìn sang, thấy Mộ Thâm Âm sắc mặt tái nhợt thì trong lòng cười trộm, sư huynh, người không phải không có hi vọng.

Ca nương này có cảm tình với Đinh đại ca. Cẩn môi, Mộ Thâm Âm đột nhiên thấy lòng chua xót. Đinh đại ca là nam nhân tốt, cô nương được hắn cứu sinh ra hảo cảm cũng phải thôi.

Nhớ ngày đó, nàng cũng vì được Đinh đại ca cứu giúp mà dần dần luyện ái hắn sao? Đinh đại ca cứu cô nương kia, nàng thích hắn, nếu hắn cũng thích nàng...Vậy nàng nên làm thế nào? rời khỏi hắn giống như đã từng rời khỏi Thanh ca sao? không, cảm giác đau đến tâm tê phé liệt đó nàng không muốn cảm nhận lần nữa.

Khi rời khỏi Thanh ca, nàng đau đến tâm tê phé liệt, may mà có Đinh đại ca dùng sự ôn hòa của hắn cùng nàng vượt qua khoảng thời gian kia, nếu giờ rời khỏi hắn, nàng sẽ phải làm sao?

Nghĩ đến điều này, Mộ Thâm Âm không khỏi cả người run lên, tay nhỏ bé không tự giác nắm lấy vạt áo hắn, như không muốn hắn rời khỏi mình.

“Mộ cô nương?” Cảm nhận được phía sau có gì níu kéo, Đinh Khôi buồn bực xoay người, không ngờ nhìn thấy thần sắc tái nhợt của nàng thì trong cả kinh “ làm sao vậy? không thoải mái sao?” dứt lời đã muốn bắt mạch cho nàng.

“Ta, ta không sao!” mỉm cười, thoát khỏi bàn tay hắn, Mộ Thâm Âm nghĩ tới ca nương vừa rồi dựa quá gần vào ngực hắn thì trong lòng lại thất khó chịu, hai tay hung hăng vuốt ngực áo hắn, như muốn xóa sạch dấu vết, mùi hương của nữ nhân khác lưu lại trên người hắn.

“A?” ngạc nhiên khó hiểu nhưng hắn vẫn để nàng tùy ý phát tác.

Trong lòng biết hành động này sẽ làm người ta khó hiểu nên thấp giọng giải thích “ quần áo bị dơ” hi vọng là có thể qua ải.

Thì ra là thế! Không nghĩ nhiều, Đinh Khôi mỉm cười “ cảm ơn”

“Không, không cần khách khí!” Đỏ mặt, nàng cảm thấy mình đang khi dễ sự thành thực của hắn.

Ông trời! hai người này thật là...Chu Hỉ Nhi ngây ngốc không biết nên làm thế nào.

Ca nương phát hiện mình mới nói một câu đã bị người ta bỏ qua, không cam lòng, tính nói thêm để thu hút sự chú ý thì đột nhiên ngoài cửa tữu lâu vang lên tiếng gầm giận dữ, cắt ngang ý định của nàng.

“Chu Hỉ Nhi, người dám trốn ta mà đi” không biết Đan Định Viễn sao biết ái thể ở đây mà tìm đến, chỉ thấy hắn hùng hổ xông vào, rống to với nữ nhân đang chột dạ.

“Oa – sao hắn biết ta ở đây?” kinh hãi, Chu Hỉ Nhi vừa kêu to vừa trốn sau lưng Đinh Khôi.

“Chu Hỉ Nhi, người còn muốn trốn đi đâu? Đừng tưởng rằng sư huynh người thân hình to lớn là có thể che giấu được người” Đan Định Viễn cười gằn, ý bảo Đinh Khôi tránh ra, tay đã bắt được người.

“Đáng giận! Sư huynh, người không nói đạo nghĩa!” Không ngờ sư huynh nhà mình lại làm phản, bị phu quân bắt được khiến Chu Hỉ Nhi tức giận la to

“Chuyện phu thê người, sư huynh không thể can thiệp” Đinh Khôi đáp cũng không để ý tới bộ dáng tức giận của nàng.

“Sư huynh thật biết đạo lý” khuôn mặt tuần dật tươi cười đắc ý rồi nháy mắt đã biến thành hung thần ác sát “ Chu Hỉ Nhi, người ôm con bỏ nhà trốn đi đã nghiệm luôn rồi sao? lần trước là du ngoạn Giang Nam, lần này là muốn cùng sư huynh tới đông bắc, thật quá đáng”

“Ai quá đáng? Người mới quá đáng!” Tức giận đến đem con đưa cho hân ôm, Chu Hỉ Nhi không yếu thế rống lại “ người vụng trộm giấu bức họa của các thiếu nữ trong thư phòng là có ý gì? Người đi, nếu không cho ta một lý do hợp lý, ta sẽ đi cùng sư huynh, vĩnh viễn không gặp lại người”

“Người.....” Đan Định Viễn tức giận đến vô lực, cảm thấy chính mình quả thực là tú tài gặp được binh. “Đêm qua ta đã nói qua, đó là trước khi cưới người, bà mới đưa cho ta để chọn lựa, lúc đó ta cũng không có nhìn qua, tùy tay ném đại vào một chỗ, đã lâu rồi, nếu không phải người tìm thấy thì ta cũng đã quên là có mấy bức họa như vậy trong thư phòng” hân không ngại giải thích thêm lần nữa.

“Phải không?” Chu Hỉ Nhi mới không tin “ta nghĩ là người muốn lấy tiểu thiếp nên mới nói người ta mang bức họa tới cho người chọn” hừ, hân nói là nằng tìn sao?

“Tiểu thiếp?” Đan Định Viễn nhin không được cười nhạo. “Ta nếu thực lấy tiểu thiếp thì người không làm thịt ta sao?”

“Không!” híp mắt cười, nằng âm ngoan nói “ ta sẽ thiên người”

Xôn xao!

Thực khách đang hóng chuyện đều ồ lên kinh ngạc, nhất là nam nhân không tự chủ được mà khép chân lại, cả người nổi da gà.

Còn nam nhân lễ ra phải đổ mồ hôi lạnh thì không có phản ứng gì, còn cười ha hả.

“Hỉ Nhi, ta biết người sẽ không làm gì ta, nhưng mà, chết tiệt, ta lại rất thích đáp án của người” Đan Định Viễn mừng rỡ ôm chặt nằng vào lòng, ánh mắt thâm tình “ người thực sự cho rằng ta sẽ chọn người trong bức họa làm tiểu thiếp chứ?”

“Vô nghĩa! Người cho rằng ta không hiểu người sao?” tính tình hân thế nào, nằng hiểu rõ, đời này hân ngoài trừ nằng sẽ không yêu nữ nhân nào khác.

Bị phu quân hỏi vòng vo như vậy, Chu Hỉ Nhi nhất thời u mê, nói lỡ miệng, mà Đan Định Viễn là ai chứ, lập tức bắt được manh mối khác thường.

“Hỉ Nhi, người đã biết rõ ta không có khả năng lấy tiểu thiếp, sao còn dùng mấy bức họa để vu oan cho ta?” khả nghi, rất khả nghi, nhớ lần trước nằng đi Giang Nam du ngoạn cũng là vu cho hân thân thiết cùng cô nương khác nên mới tức giận trốn đi. Hừ nữ nhân này lại đổ oan cho hân để tìm cớ trốn đi chơi đây mà.

“A..... Này..... Cái kia.....” có người biết mình lỡ miệng nên bắt đầu chột dạ.

“Hừ, chính mình có lỗi còn vu oan cho ta” Đan Định Viễn cười lạnh, đột nhiên thấy hai tay thật ngứa.

“Oa — sư huynh, cứu mạng a!” Vì cái mạng nhỏ, nằng vội vàng tìm cứu binh.

Hai vợ chồng này thật lạ, Đinh Khôi bắt đắc dĩ lắc đầu, không can dự vào “ ân oán” giữa hai vợ chồng.

“Kêu sư huynh cũng vô dụng!” kéo nương tử thân ái lại, Đan Định Viễn mỉm cười nói với Đinh Khôi và Mộ Thâm Âm “ sư huynh, người đưa Mộ cô nương về phủ trước đi, Đông Phương phu nhân cầu kiến”

Đông Phương phu nhân? Mộ Thâm Âm sưng lại rồi lập tức hiểu ra, không khỏi cười khổ.

“Muốn gặp sao?” Đinh Khôi có chút lo lắng.

Gật gật đầu, nằng nhẹ giọng nói: “Có chút chuyện cần phải nói, Đông Phương phu nhân nhất định muốn nghe ta nói mà ta cũng có chuyện phải nói với nằng, nhân dịp lần này hồi kinh, cũng nên chấm dứt mọi chuyện đi”

“Một khi đã như vậy, chúng ta về hầu phủ đi” Đinh Khôi mỉm cười, đưa nằng rời khỏi tửu lâu.

Nhìn thấy bọn họ rời đi, Chu Hỉ Nhi càng kêu thảm thiết “ sư huynh, người đừng đi a...”

“Hi Nhi, đừng hoảng hốt! Vì phu sẽ không ở trước công chúng hạ độc thủ với người. Chúng ta cũng nên về phủ đi, ở trong phòng ta sẽ từ từ chậm rãi tính với người...”Đan Định Viễn nói rất ôn nhu, mang theo thể tử nhân nhã rời đi.

“Oa — không cần a..... Sư huynh, cứu mạng a.....”

Tiếng kêu thảm thiết vang lên rồi từ từ biến mất...

* * * * *

Ánh mặt trời vàng rực, bướm trắng bay lượn trên những khóm hoa nở rộ càng làm nổi bật một thân ảnh vàng nhạt.

Dưới sự hướng dẫn của nha hoàn, Đinh Khôi và Mộ Thâm Âm xuyên qua hành lang gấp khúc cuối cùng nhìn thấy một thân ảnh trong vườn hoa đang đưa lưng về phía bọn họ, hiển nhiên là đã chờ lâu rồi.

“Đi thôi! Ta cùng Tiểu Tuyết Nhi ở chỗ này chờ người.” Đinh Khôi dừng chân, thấy nàng có vẻ do dự thì ôn nhu cổ vũ.

Liếc mắt nhìn hắn, Mộ Thâm Âm cảm thấy ấm áp áp trong lòng, mấy ngày qua chỉ cần nàng có chút băn khoăn, không vui, hắn đều ở bên cạnh làm bạn, cổ vũ, an ủi nàng.

Bỗng dưng nàng bất ngờ ôm lấy hắn, thấp giọng nói “Đinh đại ca, chờ ta” dứt lời nhanh chóng buông hắn ra rồi xoay người đi như chạy về phía vườn hoa, không dám để hắn thấy thần sắc kích động của mình.

Chờ ta..... Nàng nói này chỉ đơn thuần là muốn hắn chờ nàng quay lại hay còn ý nào khác nữa?

Bị nàng ôm thân thiết, Đinh Khôi không khỏi ngốc lảng, kinh ngạc nhìn thân ảnh tin tẻ của nàng đang đi về phía vườn hoa, tâm thần nhộn nhạo, khóe môi mỉm cười ôn nhu cực hạn, cúi đầu nhìn tiểu oa nhi...

“Tiểu Tuyết Nhi, nương người muốn thúc thúc chờ có phải là ý kia không? hay là Đinh thúc thúc tự mình đa tình...”

“Y .y .a .a” đáp lại lời hắn là những âm thanh vô nghĩa nhưng không biết vô tình hay hiểu được mà tiểu oa nhi kia lại gật đầu.

“Phải không?” đưa mắt nhìn hai thân ảnh trong vườn hoa, hắn mỉm cười “hi vọng là thế, Đinh thúc thúc thật sự hi vọng...”

* * * * *

Nàng..... Sẽ có bộ dáng ra sao, tính tình thế nào mà khiến cho Đông Phương Thanh nhớ mãi không quên, sẵn sàng mang tiếng là nam tử bạc tình?

Lòng bàn tay không ngừng đổ mồ hôi, Cổ Hương Linh biết mình đang rất khẩn trương. Một năm qua, nàng không ngừng tưởng tượng về cô nương mà tướng công vẫn thầm nhớ, tưởng tượng nàng có dung mạo tuyệt trần, tính tình ôn nhu, tướng tượng nàng có vô số ưu điểm, tướng tượng rất nhiều...mà hôm nay rốt cuộc nàng đã có cơ hội gặp mặt...

Ba —

Bỗng dưng thanh âm một cành cây khô bị gãy làm nàng phục hồi tinh thần, chậm rãi xoay người, đập vào mắt là một khuôn mặt ôn nhu, xinh đẹp tuyệt trần.

Đây là cô nương trong lòng Đông Phương Thanh sao? xinh đẹp tuyệt trần như thế khó trách nam nhân quyền uyên không quên, đáy mắt Cổ Hương Linh không giấu được tán thưởng nhưng ngược lại thấy chua xót.

“Đông Phương phu nhân?” Mộ Thâm Âm thấp giọng hỏi nhưng trong lòng đã sớm xác định nữ tử xinh đẹp trước mắt chính là Cổ gia tiểu thư.

Đông Phương phu nhân? Nghe vậy, Cổ Hương Linh lộ ra chua xót ý cười. Nàng là Đông Phương phu nhân sao? là một nữ tử chưa từng cùng tướng công viên phòng thì cũng tính sao?

“Người là Mộ cô nương ?!” thanh âm mang theo chút chua xót, chăm chăm nhìn nữ tử tuyệt mỹ trước mặt, đáy mắt phức tạp.

“ Chúng ta thật xa lạ” Mộ Thấm Âm cười khê, chủ động tiếng lên nắm tay Cổ Hương Linh “ nếu không ngại thì ta có thể gọi người là đại tẩu không? dù sao gọi Thanh ca cũng đã nhiều năm, phu nhân của hần ta cũng nên gọi là đại tẩu mà”

“Người.....” thấy nàng đột nhiên thân thiết, Cổ Hương Linh ngạc nhiên nhìn khuôn mặt tươi cười của nàng “ người không hận ta, oán ta chen và chuyện của người và Đông Phương Thanh sao?” vì nàng gả cho Đông Phương Thanh nên mới khiến cho Mộ Thấm Âm rời đi a.

“ Sao ta lại oán người, hận người chứ? Lắc đầu, Mộ Thấm Âm lại thấy áy náy “ là ta nên nói lời xin lỗi với người mới đúng”

“Xin lỗi?” Cổ Hương Linh càng thêm kinh ngạc, không hiểu được ý của nữ tử trước mặt là thế nào “ vì sao?”

“Vì sao?” Mộ Thấm Âm thở dài lẩm bẩm “ vì sự tồn tại của ta đã làm tổn thương người, vì Thanh ca đã bạc đãi người...” Vì Đông Phương phu nhân chính quy này cũng không khó nói chuyện a.

Nghe vậy, Cổ Hương Linh hốc mắt đau xót, muốn rơi lệ....Cuộc hôn nhân này đã tổn thương nàng rất nhiều, mà Mộ Thấm Âm đúng là một cô nương thiện lương.

“Ngày đó, người vì sao lựa chọn rời đi?” cố nén lệ, thần nhiên hỏi nhưng trong lòng hiểu rõ, nếu ngày đó Mộ Thấm Âm ở lại, cho dù nàng có là chính thất phu nhân thì Đông Phương Thanh sẽ chỉ độc sủng một mình Mộ Thấm Âm, biết rõ kết quả như vậy, vì sao nàng còn muốn rời đi.

“Ở lại rồi làm cả ba người rơi vào rối rắm tình cảm cả đời sao?” đáy mắt Mộ Thấm Âm chấp nhất “ ta không hiểu tâm tư người thế nào, nhưng ta không chấp nhận an bài như vậy. Chúng ta đều là nữ nhân, ta không muốn làm người bị tổn thương” ngữ khí lại thêm phần áy náy “ không ngờ cuối cùng vẫn làm người bị tổn thương”

Chỉ vì không muốn nàng bị tổn thương cho nên lựa chọn rời xa...Cả người run lên, tim Cổ Hương Linh đập mạnh và loạn nhịp.

“Người..... là một cô nương tốt”. Tốt đến mức làm nàng thấy xấu hổ. Để tay lên ngực tự hỏi, nếu đổi lại là nàng, nàng có vì một nữ tử không quen biết mà từ bỏ nam nhân mình yêu say đắm hay không? Không, nàng không thể làm được.

Tốt đẹp như thế, so với Mộ Thấm Âm thì nàng có làm gì đâu? Không, không nên lại so đo...

“Người..... Nguyên ý cùng ta xưng tỷ muội sao?” Run rẩy hỏi nhưng thanh âm không giấu được sự đau lòng, Cổ Hương Linh cuối cùng cũng nước mắt tràn mi...Nếu kết quả như vậy chắc phu quân sẽ rất vui?

Trầm tĩnh nhìn nàng, Mộ Thấm Âm thần sắc phức tạp, trầm mặc một hồi lâu mới sâu kín mở miệng. “Ta không phải người, ta không có độ lượng như vậy, chia sẻ phu quân với người ta”

Ý của nàng là gì? Là không đồng ý sao? vậy nàng hồi kinh để làm gì? Cổ Hương Linh sửng người.

Nhìn lệ trên mặt nàng, Mộ Thấm Âm mỉm cười “ khi người cùng Thanh ca thành thân thì ta và hần đã chấm dứt”

“Vì, vì sao?”

“Ta muốn là một tình cảm toàn tâm toàn ý, chỉ có hai người thật tình đối đãi với nhau mà không có sự tồn tại của người thứ ba, cũng không phải áy náy với người ngoài, mà tất cả những điều này Thanh ca không thể cho ta, cho nên ta lựa chọn từ bỏ cuộc tình này”

“Người.....” Không ngờ nàng nhìn bề ngoài nhu nhược nhưng trong tình cảm lại chấp nhất mãnh liệt như vậy, Cổ Hương Linh nhìn Mộ Thấm Âm, cảm thấy quanh thân nàng tỏa ra hào quang chói sáng, càng thêm xinh đẹp.

“Thực đáng sợ sao?” thấy thần sắc kinh ngạc của nàng, Mộ Thấm Âm mỉm cười “ ta nghĩ là ta ghen tỵ. Ta muốn độc chiếm, không muốn chia sẻ tình cảm với người khác. Ngày Thanh ca cưới vợ, ta đã như chết tâm, cho nên nhất định phải từ bỏ, nếu có tiếp tục dây dưa thì một ngày nào đó ta cũng sẽ từ bỏ...” A...nàng đối với Thanh ca tàn nhẫn cũng tàn nhẫn với chính mình.

“Người....là một cô nương đặc biệt “ Cổ Hương Linh cảm thán “ ta nghĩ, cuối cùng ta hiểu được vì sao tướng công quyết luyện người” nữ tử ngoài mềm trong cứng như vậy, bất cứ nam nhân nào cũng không thể quên.

“Không! Ta chỉ là một nữ nhân ích kỷ” Nàng lựa chọn ình một cuộc sống vui vẻ, thay vì tiếp tục đoạn tình với Đông Phương Thanh mà cả đời thống khổ thì nàng tình nguyện từ bỏ tất cả, làm cho bản thân mình sống thoải mái.

“Cuối cùng, ta chỉ muốn hỏi người một vấn đề.” Lặng lẽ nắm chặt lòng bàn tay “ Mộ cô nương, nay người đã từ bỏ được chưa?”

Mộ Thấm Âm nghe vậy, bỗng dừng tươi cười, khom người vuốt ve khóm hoa hồng, không đáp mà hỏi lại “ ta hỏi người, nếu đem hoa này đến đông bắc, nó có thể sống không?”

Lắc đầu, Cổ Hương Linh không hiểu sao nàng lại hỏi như vậy.

Biết nàng không hiểu, Mộ Thấm Âm nhẹ giọng cho đáp án. “Không! hoa này chắc chắn không thể sống được ở đông bắc, mỗi địa phương đều có một loại cây thích hợp sinh trưởng, ở kinh thành, hoa này sẽ tươi đẹp diễm lệ mà tới đông bắc nó sẽ bị giá lạnh nơi đó giết chết, e là một chút cơ hội cũng không có”

Ý của nàng là...Cổ Hương Linh xoa trán, hiểu được.

“Ta hiểu được!” âm thanh thoải mái lại kích động, nàng biết mình không nên quấy rầy người ta “ cảm ơn người nguyện ý nói chuyện cùng ta, quấy rầy người, thực ngưng ngừng, ta cũng nên đi”

“Không có gì, ta cũng cao hứng gặp được người” phu nhân Thanh ca là người tốt a, nếu hẳn hiểu được thì nhân duyên hai người cũng sẽ rất tốt đẹp.

“Như vậy..... Tái kiến!” liếc mắt nhìn nàng một cái, Cổ Hương Linh mới xoay người rời đi.

“Đại tẩu, Thanh ca không phải người vô tình, người cho hẳn thêm chút thời gian đi, ngày nào đó hẳn sẽ biết rằng người rất tốt” nhìn thân ảnh Cổ Hương Linh đi xa dần, Mộ Thấm Âm nói với thêm một câu, hi vọng hôn nhân của nàng sẽ có kết cục tốt đẹp.

Nghe vậy, Cổ Hương Linh ngoái đầu nhìn lại cười. “Ta sẽ cố gắng.”

Thấy nàng ngoái đầu nhìn lại cười đến tin tưởng như vậy, Mộ Thấm Âm không khỏi tươi cười, cho đến khi thân ảnh của Cổ Hương Linh thực sự biến mất mới quay lại chỗ hành lang gấp khúc, tìm nam nhân đang chờ nàng.

“Nói rõ rồi, người thực vui vẻ?” nhìn nàng tươi cười thoải mái, Đinh Khôi ôn nhu hỏi.

“Ân” ôm lấy nữ nhi, Mộ Thấm Âm đáp “ Đinh đại ca biết không, ta rất cao hứng, Thanh ca lại có một phu nhân tốt như vậy, ta nghĩ nàng sẽ mang lại hạnh phúc cho hẳn”

Cô nương ngốc, luôn nghĩ cho người khác, vậy nàng thì sao?

Hai mắt tỏa sáng, Đinh Khôi thấp giọng hỏi “ vậy người thì sao? hi vọng người khác hạnh phúc, còn người có mong muốn gì không?”

“Ta.....” nàng đỏ mặt, lẩm bẩm câu gì đó không rõ.

Ách..... Nàng nói cái gì? Nàng cho rằng hẳn không nghe được sao?

Tim của Đinh Khôi đập mạnh như muốn vọt khỏi lồng ngực, không tin vào tai mình, đang tính hỏi lại nàng thì đã thấy một tiểu nha hoàn vội vàng chạy tới, cắt ngang ý định của hẳn.

“Mộ cô nương, Đông Phương công tử lại đây gặp người, lúc này đang ở trong đại sảnh” tiểu nha hoàn không biết mình vừa làm hỏng một chuyện quan trọng, thông báo xong lại vội vàng chạy đi.

A..... Thanh ca lại tới nữa! Hai vợ chồng bọn họ cũng thật ăn ý, một người chân trước vừa rời đi, người kia đã chân sau bước tới.

“Hôm nay cũng thật nhiều chuyện a” lắc đầu thở dài, chuyển tiểu Tuyết Nhi cho Đình Khôi, không tính mang nàng cùng đi.

“Người không tính cho hần biết tồn tại của tiểu Tuyết Nhi sao?” Đình Khôi ngạc nhiên

“Không! Nếu Thanh ca ngay từ đầu đã không biết thì cứ tiếp tục vậy đi, ta không muốn sinh thêm nhiều chuyện”

“Người suy nghĩ kỹ, làm theo những gì mình cho là đúng là được rồi” Đình Khôi tôn trọng quyết định của nàng.

“Đình đại ca, người thật tốt.” A..... Hần không hỏi nhiều, vẫn luôn một lòng ủng hộ nàng.

“Đi thôi! Đừng để người ta chờ lâu”

Mộ Thấm Âm cúi đầu hôn nữ nhi một cái rồi mới xoay người rời đi.

Nhìn theo thân ảnh của nàng, Đình Khôi lúc này mới nhớ tới chuyện lúc nãy hần muốn hỏi nàng.

Ta có người a.....

Nhớ lại câu nói của nàng, tâm như nở hoa...

A..... Hần không có nghe lầm chứ? Nàng vừa rồi thật sự có nói vậy? tuy rằng mơ hồ nhưng hần thực sự nghe được, rất hi vọng hần không nghe lầm.

10. Chương 10: Chương 10

Hầu gia phủ đệ tráng lệ, đại sảnh nô bộc thành đàn đi đi lại lại, khung cảnh náo nhiệt nhưng đại sảnh lúc này lại có một nam một nữ đang trầm mặc nói chuyện.

“Thấm Âm, người thực ngoan tâm, không trở về bên cạnh ta sao?” Đông Phương Thanh vẫn không thể tin được.

“Thanh ca, người biết tính ta, ngày đó ta rời đi là đã quyết tâm không quay đầu lại” Mộ Thấm Âm biết mình không thể làm như hần mong muốn.

Nghe vậy, Đông Phương Thanh đau xót vô cùng. Đúng vậy, hần biết tính nàng, biết nàng ngoài mềm trong cứng, một khi đã quyết định chuyện gì thì sẽ không hối hận. Nhưng hần không muốn chấp nhận sự thật này.

“Người...Người thật không nghĩ tới tình cảm của ta dành cho người sao?”

Mộ Thấm Âm lắc đầu “ Thanh ca, người đã suy nghĩ một đêm còn chưa hiểu sao? Chúng ta đã không thể nữa, ngày đó người quyết định cưới vợ thì tình cảm của chúng ta đã hết”

“Ta không có, ta chưa từng quên tình cảm dành cho người” ôm chặt nàng vào lòng, Đông Phương Thanh vội vã muốn nàng hiểu được tâm ý của mình.

“Thanh ca, chúng ta nên buông tay đi” nhẹ nhàng thoát khỏi cái ôm của hần, nàng trầm tĩnh đưa tay xoa nhẹ lên khuôn mặt nghiêm khắc của hần, động tác mềm nhẹ “ ta buông tay người, đi tìm cuộc sống vui vẻ ỉnh mà người cũng nên buông tay để phụ trách với lựa chọn lúc trước của người”

“Ở bên cạnh ta không làm người thấy vui sao?” để mặc nàng vuốt, Đông Phương Thanh biết đây là lần cuối cùng có thể cảm thụ nhu tình chân thành của nàng

“Người đã cưới vợ, nếu ta ở lại bên cạnh người, ta sẽ không vui, bởi vì ta không thể chia sẻ người với người khác”

“Cho nên người lựa chọn buông tha tất cả, buông tha cả tình cảm của mình?”

“Đúng”

Nghe vậy, Đông Phương Thanh tâm đau đến mức nhắm mắt lại. Là lỗi của hắn, làm hắn đánh giá sai chấp nhất trong tình cảm của nàng, nàng tuyệt đối không chấp nhận dù chỉ là một hạt cát tồn tại, cho dù hạt cát đó không quan trọng gì...cho nên mới tạo nên kết cục như hôm nay.

“Thấm Âm, ta..... Ta thực sự mất đi người sao?” mở mắt ra, hắn cảm thấy hốc mắt của mình ẩm ướt

Nàng không nói, im lặng nhưng cũng đã là đáp án.

“Ta..... Ta hiểu được!” Rốt cuộc cũng phải chấp nhận kết quả mình không muốn, Đông Phương Thanh xoay người bỏ đi, như muốn chạy trốn khỏi sự đau lòng, khỏi nữ tử thiện lương nhưng ngoan tuyệt này.

Hắn không thể trách nàng, không thể trách nàng a. Tất cả đều là lỗi của hắn, làm hắn tổn thương nàng trước, là hắn tự tay đẩy nàng rời khỏi hắn.

“Thanh ca.....”

Thanh âm của nàng làm hắn dừng lại

“Đại tẩu là nữ nhân tốt, người đừng cô phụ nàng” Mộ Thấm Âm thấp giọng nói

Đại tẩu? Nàng gọi Cổ Hương Linh là đại tẩu, nghĩa là bọn họ đã thực sự không thể quay lại, từ nay về sau nàng chỉ xem hắn là huynh trưởng mà thôi?

“Người, người gặp qua Hương Linh?” không quay đầu lại, thanh âm của Đông Phương Thanh run run.

“Dạ” nàng thỉnh cầu hắn một điều cuối cùng “ Thanh ca, hãy quý trọng nàng, làm ỉnh hạnh phúc, được không?”

Nàng mới là người hắn muốn quý trọng nhất, nhưng nàng không nguyện ý quay lại cạnh hắn, làm cho hắn đau lòng, đã vậy nàng còn muốn hắn đừng cô phụ nữ tử khác, điều này làm sao hắn chịu nổi?

Cảm giác bị thương làm hắn muốn cười to nhưng thanh âm thoát ra cổ họng lại rất chua xót

“Ta...sẽ tận lực” nói xong, Đông Phương Thanh chặt vật rời đi, không quay đầu lại.

Nhìn chăm chăm bóng dáng Đông Phương Thanh, Mộ Thấm Âm xuất thần cho đến khi cảm giác mặt hơi ảm lạnh, nàng đưa tay lên...

“Ai nha! Đã nói là sẽ không khóc, sao lại rơi lệ? thật là vô dụng a....”

* * * * *

Cánh đồng rộng lớn bát ngát, không khí tươi mát mang theo chút lạnh lẽo, tiếp nối phương nam tu lệ là đồng bắc hùng vĩ, khoáng đãng...

“A.....” Hít sâu một hơi, Mộ Thấm Âm quay đầu cười với nam nhân khôi ngô bên cạnh “ Đỉnh đại ca, về lại nơi này, ta mới nhận ra ta nhớ nơi này biết bao”

“Y..y..a..a” tiểu Tuyết Nhi không chịu bị bỏ mặc, hai tay nhỏ bé vỗ vỗ mấu thân phía sau, người áp vào lồng ngực dày rộng ấm áp như muốn thu hút sự chú ý.

“Cẩn thận!” Đỉnh Khôi gắt gao bảo vệ mấu tử nàng, rất sợ các nàng không an phận sẽ bị rơi khỏi lưng ngựa.

“Tiểu Tuyết Nhi, đừng bướng bỉnh!” Hôn lên khuôn mặt phẫn nộ của nữ nhi một cái, Mộ Thấm Âm phát hiện hắn không đi về phía căn nhà gỗ trên núi mà lại giục ngựa tiến vào trong thôn, không khỏi ngạc nhiên “ Đỉnh đại ca, chúng ta không về luôn sao?” nàng rất nhớ ngôi nhà gỗ kiên cố mà ấm áp kia, rời đi lâu như vậy, cái bàn trong phòng nhất định đã phủ kín bụi, trở về phải dọn dẹp một phen mới được.

“Hôm nay vừa đúng phiên chợ ngựa một tháng mới có một lần, chúng ta mua ít lương thực, vật dụng hàng ngày rồi hãy về”. Đi lâu như vậy, thức ăn dự trữ chắc đã hư hết rồi, cần phải bổ sung, nếu không lại phải gặm thịt khô, lương khô a.

“Ra thế, ta sơ suất quá” bưng tỉnh, nàng cười thầm mình đã không nghĩ tới chuyện này

“Y a!” Tiểu Tuyết Nhi cũng ra tiếng phụ họa.

Đinh Khôi thấy thế, cảm thấy trong lòng tràn đầy ấm áp thỏa mãn, khuôn mặt cương nghị tươi cười, giục ngựa tiến vào chợ ngựa ồn ào, náo nhiệt.

Ai ngờ hần vừa xuống ngựa, xoay người ôm mẹ con Mộ Thấm Âm xuống thì một âm thanh như chuông vỡ vang lên, kèm theo là một “Như Lai thần chú” mang theo mười phần công lực đánh vào lưng hần.

“Đinh nhi, đã lâu không thấy ngươi, ngươi đã đi đâu vậy? ta còn chờ ngươi mang hàng da tốt tới cho ta a” Trần lão nhân vừa tới đã cười nói rộn ràng

“Trần lão bá, đã lâu không thấy!” Quay người lại, Đinh Khôi đáp lời “gần đây ta có việc phải đi phương nam, không sẵn thú, thật có lỗi vì chẳng có hàng da nào tốt cho ngươi”

“Không sao, không sao, chỉ cần có thứ gì tốt tìm tới ta trước tiên là được...” Trần lão nhân vẫn nhiệt tình vỗ vai hần cười to, nhìn thấy một tiểu oa nhi nép sát vào ngực hần, còn có một cô nương bên cạnh thì quên cả cười, kinh ngạc chỉ vào các nàng la to “ngươi...ngươi có tiểu oa nhi” Ai, lại bị hiểu lầm, nghe những lời ấy Mộ Thấm Âm không khỏi đỏ mặt thẹn thùng nhưng trong lòng lại cảm thấy ngọt ngào hơn so với lần bị hiểu lầm đầu tiên.

Thanh âm của Trần lão nhân cũng làm các thôn dân chú ý, quay sang nhìn thì thấy đại mỹ nhân một năm trước cũng xuất hiện liền vây quanh chúc mừng

“Đinh nhi, chúc mừng ngươi làm cha! Đứa nhỏ đã lớn vậy mới ôm đến cho chúng ta biết, ngươi giấu cũng quá kỹ a”

“Cũng không phải vậy, lúc trước Đinh nhi còn e lệ nói mình chưa cưới vợ, nay oa nhi cũng đã sinh ra, hần sao có thể nói a”

“Đúng vậy, đúng vậy, ta đã nói Đinh nhi hảo phúc khi mà, không chỉ có thê tử là một đại mỹ nhân mà oa nhi cũng rất xinh đẹp, thật làm cho người ta hâm mộ a”

Thanh âm chúc mừng vang lên không dứt, làm cho khuôn mặt của Đinh Khôi cũng phỉếm hồng, nhưng lúc này hần không lên tiếng giải thích, hai mắt chăm chú liếc nhìn kiều nhan cũng đang ửng đỏ vì thẹn thùng, để mặc cho thôn dân hiểu lầm.

“Đinh đại ca.....” Mộ Thấm Âm thẹn thùng lên tiếng, hai má nóng bừng, lôi kéo tay hần “ta, chúng ta còn phải mua nhiều thứ a...” thôn dân chúc mừng, chế nhạo như vậy thật là thẹn thùng a, tốt nhất là nên may chạy lấy người.

Biết nàng ngượng ngùng, Đinh Khôi mỉm cười ôn nhu, hướng mọi người gật đầu chào rồi tùy nàng kéo đi.

Thôn dân thấy cô dâu mới e lệ thì cũng không quấy rầy nữa, cười to rồi cùng tản đi.

Dạo chợ hồi lâu, hai người cũng mua đủ vật dụng cần thiết, đang tính rời đi thì Mộ Thấm Âm lại bị một quầy hàng bên đường hấp dẫn.

Quay đầu nhìn thì thấy Đinh Khôi vẫn mặc bộ quần áo năm ngoái nàng may cho hần, có mấy chỗ vì mòn ba nhiều nên đã bị sút chỉ, liền lập tức đi đến bên quầy bán vật liệu may mặc.

“Tiểu Tuyết Nhi đã lớn, quả thật nên may quần áo mới cho nàng” nghĩ nàng muốn may quần áo cho tiểu Tuyết Nhi nên Đinh Khôi cũng hứng thú chọn đông chọn tây, sờ xem cái nào vừa mềm vừa mịn để không làm tổn thương da của tiểu Tuyết Nhi.

“Quần áo ta may cho tiểu Tuyết Nhi lúc trước vẫn còn đủ mặc” lắc đầu cười khê, đưa tiểu Tuyết Nhi cho hần ôm, Mộ Thấm Âm lấy một khúc vải màu lam ướn thử lên người hần “Đinh đại ca, ngươi có thích màu này không?” thì ra là muốn may đồ mới cho hần a. Thấy nàng bận rộn ướn thử trên người hần, xem hần mặc màu này có đẹp không, trong lòng Đinh Khôi lại thấy ấm áp.

“Thích!” Chỉ cần nàng chọn, hần đều thích.

“Thích không? Vậy mua đi” vui vẻ cầm lấy tấm vải, kiều nhan sáng bừng

Đinh Khôi thất thần nhìn nụ cười tươi rói của nàng, ngực không khỏi nóng lên.

“Thấm, Thấm, Thấm.....” Đáng chết! sao hai từ Thấm Âm đơn giản như vậy hấn lại không thể nói ra miệng được? trước khi đi, Hỉ Nhi đã ngàn dặn trăm dò, muốn hấn không được gọi nàng là Mộ cô nương nữa, nhưng mà...cứ vậy gọi tên nàng, hấn cảm thấy hơi xấu hổ.

“Đinh đại ca, làm sao vậy?” cầm lấy tấm vải đi tính tiền, quay lại đã thấy hấn bộ dáng ảo não, Mộ Thấm Âm nghi hoặc.

“Thấm, Thấm.....” lại gọi nhưng chỉ có mỗi chữ Thấm mà nói cả buổi còn chưa xong, Đinh Khôi không khỏi tức giận bản thân.

“Ân?” Đinh đại ca rốt cuộc là muốn nói gì?

Mặc kệ, bất cứ giá nào!

“Thấm Âm!” bỗng dưng hấn gọi ra tiếng, mặt cũng đỏ bừng lên.

Thình lình bị người ta gọi tên như thế làm nàng giật mình, nhưng phát hiện ra hấn gọi tên nàng thì trong lòng vừa cảm động vừa buồn cười...Thì ra, thì ra hấn muốn gọi tên của nàng a, còn tưởng vĩnh viễn hấn sẽ không gọi tên nàng mà chỉ biết xưng hô Mộ cô nương thôi chứ.

Nhưng mà gọi tên thì gọi tên, Đinh đại ca làm gì ra vẻ xấu hổ như thế chứ, mặt đỏ bừng...Thực sự rất đáng yêu.

“Đinh đại ca, ta ở chỗ này” không thể cười, nếu không Đinh đại ca sẽ xấu hổ, sau này sẽ không gọi vậy nữa.

“Thấm Âm.....” Thấy nàng dường như không có việc gì ôn nhu đáp lại, Đinh Khôi nhin không được lại gọi. A..... Thật tốt! Có lần đầu tiên, lần thứ hai sẽ không khó khăn nữa.

“Đinh đại ca, ta ở đây!” A..... Đinh đại ca gọi tên nàng nghe rất dễ chịu nha.

“Thấm Âm.....” Lại nhẹ giọng nỉ non, hấn có vấn đề để ở trong lòng đã lâu “ ta...ta muốn”

“Muốn cái gì?”

“Ta..... Ta.....”

“Đinh đại ca, người muốn nói cái gì?”

“Ta..... Không, không có việc gì!” Quên đi! Vẫn không nên hỏi, miễn cho bản thân lại tự mình đa tình, ngược lại còn làm nàng khó xử, mọi thứ cứ thuận theo tự nhiên đi.

Hồ nghi nhìn hấn, Mộ Thấm Âm cảm thấy hấn gần đây rất kỳ lạ, dọc đường quay về đông bắc, hấn cứ áp a áp úng như có gì đó muốn nói với nàng rồi lại thôi.

Quên đi! Đợi đến khi hấn thực sự muốn nói thì sẽ nói cho nàng nghe thôi.

“Đinh đại ca, chúng ta trở về đi!” Ôn nhu cười, tiếp nhận Tiểu Tuyết Nhi, nàng để hấn đỡ lên lưng ngựa, cũng chờ hấn leo lên ngồi sau lưng mình, mới không dấu vết dựa vào lồng ngực dày rộng ấm áp của hấn, miệng mỉm cười thần bí.

A...nàng từng rơi lệ vì cuộc tình cũ, nay đã có thể bắt đầu cuộc sống mới vui vẻ.

** * * * * *

Ba năm sau

“Cái gì?” âm thanh chói tai vang lên trong căn nhà gỗ.

Một nam nhân đang sửa sang góc phòng nhúu mây nhìn nữ tử vừa thét chói tai, vẻ mặt chỉ trích.

“Sư huynh, người nói quan hệ giữa người và Mộ cô nương vẫn không có chút tiến triển?” Chu Hỉ Nhi kích động vung hai tay, sém chút nữa là té xỉu.

Ba năm nha! Không phải ba ngày, ba tháng, mà là ba năm nha! Hai cái hũ nút này rốt cuộc muốn thế nào?

“Hỉ Nhi, người sao lại kích động vậy chứ?” Đinh Khôi không thể đoán được tâm tư của sư muội.

“Ta.....” Nghe vậy, Chu Hỉ Nhi chán nản “Ta đương nhiên phải kích động, sư huynh, ta là quan tâm người nha”

“Ta tốt lắm.” Trầm tĩnh cười, Đinh Khôi đứng dậy nhìn hai oa nhi đang đùa giỡn bên ngoài cửa sổ, trong lòng tràn ngập nhu tình

“Hảo? hảo chỗ nào?” Chu Hỉ Nhi lại giơ hai tay lên, hỏn hển nói “ tiểu Tuyết Nhi không phải gọi người là cha sao? ta còn nghĩ các người...” không biết nên nói cái gì, cảm giác như bị bọn họ làm tức chết, cuối cùng ủ rũ nói “rùa còn nhanh hơn các người”

Liếc nhìn nàng một cái, Đinh Khôi bật cười “Hỉ Nhi, muốn lo chuyện của ta chi bằng quan tâm chuyện của mình trước đi” nha đầu này, tưởng hắn không biết nàng ham chơi mà ôm con trốn khỏi hầu phủ tới chỗ hắn sao?

“Ta, ta làm sao phải lo lắng ỉn a!” Trên mặt hiện lên chột dạ.

“Chờ Định Viễn tìm đến, xem người nói thế nào” không thể nào chịu nổi hai vợ chồng này, cứ thích chơi trò nàng trốn ta tìm, Đinh Khôi đi ra khỏi nhà gõ.

Đã sắp vào thu, Thấm Âm ban đêm sợ lạnh, cần chuẩn bị thêm nhiều củi mới được.

Đang suy nghĩ thì nghe tiếng cười đùa của trẻ thơ vang lên cùng thanh âm ôn nhu của nữ tử, cảm thấy hạnh phúc mỹ mãn, khoe miệng cũng giơ cao hơn.

* * * * *

Ai..... Sư huynh đã đạt tới cảnh giới vô dục vô cầu sao?

Đi theo, thấy Đinh Khôi thuần thực, gọn gàng chẻ củi, Chu Hỉ Nhi vừa ngồi trên cầu thang vừa bắt đầu nghĩ ra chiêu trò mới...

“Di di, ôm một cái!” Bỗng dưng, thanh âm non nớt truyền tới, tiểu Tuyết Nhi đang tiến vào lòng nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

“Hảo, di di ôm một cái.” Cười meo meo ôm nàng đặt lên đùi, Chu Hỉ Nhi nhìn thấy Mộ Thấm Âm đang nắm tay con trai mình đi tới, trong đầu bỗng lóe ra một chủ ý.

Ai nha! Tiểu Tuyết Nhi tới thật đúng lúc nha.

“Tiểu Tuyết Nhi, người giúp người phụ thân một việc được không?” Hắc hắc, sư huynh, sư muội sẽ giúp người một tay”

“Được, được” oa nhi đáng yêu gật đầu liên tục, tiểu Tuyết Nhi thích phụ thân nhất, sao có thể không giúp chứ.

“Tốt, vậy người đi nói với nương người...” khẽ nói nhỏ vào tai tiểu oa nhi, còn hỏi thêm một câu “như vậy người có hiểu hay không?”

“Biết!” hai mắt tiểu oa nhi tỏa sáng, thích thôi mà...nàng cùng phụ thân giống nhau nha

“Tốt, vậy đi mau đi”

Vui vẻ lĩnh mệnh rời đi, hai cái chân ngấm ngấm ra sức chạy, cuối cùng cũng tới trước mặt mẫu thân “nương, tiểu Tuyết Nhi có chuyện muốn nói với người”

“Nói cái gì đâu?” Lau mồ hôi cho nữ nhi, Mộ Thấm Âm ôn nhu cười hỏi

Liếc mắt nhìn phụ thân đang chẻ củi ở cách đó không xa, tiểu Tuyết Nhi dùng âm thanh mà mọi người đều nghe thấy, hét thật to “nương, phụ thân rất thích người nha”

Loảng xoảng!

Cây búa tuột khỏi tay nam nhân, hốt hoảng quay đầu nhìn lại thì đã thấy hắn đang tràn ngập nhu tình nhìn kiều nhân ứng đồ của nữ tử ôn nhu, dưới ánh mặt trời, nàng đẹp đến mức làm cho tâm thần hắn trở nên nhộn nhào.

“Tiểu, Tiểu Tuyết Nhi, người đừng nói bậy.....” liếc mắt nhìn Đinh Khôi, Mộ Thấm Âm đỏ mặt thầm nghĩ: sao tìm lại đập nhanh như vậy, phải làm sao đây?

Liếc mắt thấy sư muội nhà mình đang che miệng cười trộm, Đinh Khôi dùng đầu gối để nghĩ cũng biết những lời vừa rồi của tiểu Tuyết Nhi là do ai dạy.

Bất quá, a..... Nếu Hỉ Nhi đã giúp hắn mở đường, hắn không nên lãng phí cơ hội. Ba năm qua hắn đã do dự đủ rồi.

Mỉm cười, hắn đi nhanh tới trước mặt nàng.

“Đinh, Đinh đại ca, Tiểu Tuyết Nhi không hiểu chuyện, người đừng để ý nàng nói lung tung” cúi đầu không dám nhìn hắn

“Không! Tiểu Tuyết Nhi không nói bậy.” Nâng mặt nàng lên, Đinh Khôi ôn nhu nói

“A?” Nàng, nàng không có nghe lầm chứ?

“Ta quả thật thích người a!” nhỏ giọng bày tỏ tâm ý, khuôn mặt Đinh Khôi cũng ửng đỏ “ Thấm Âm, người, người nguyện ý gả cho ta không?”

Đinh đại ca nói thật sao? nhìn vào đôi mắt chân thành tha thiết của hắn, nàng đột nhiên rơi nước mắt, mãnh liệt gật đầu, vui vẻ nhào vào ngực hắn “ Đinh đại ca, ta chờ những lời này của người đã lâu lắm rồi”

Nghe vậy, Đinh Khôi gắt gao ôm lấy nàng, để mặc nàng vừa khóc vừa cười, những giọt nước mắt hạnh phúc thấm ướt ngực áo hắn, thấm sâu vào tâm hắn, tràn đầy nhu tình.

Hai người lớn ôm nhau thâm tình, hai tiểu quỷ cũng bắt chước theo.

“Kỳ ca ca, ta chờ người đến chơi cùng thật là lâu nha”

“Tuyết muội muội, là do nương ta dọc đường ham chơi nên mới chậm trễ, lần tới ta sẽ giục nàng đi nhanh hơn...”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tho-san>